

攻玉

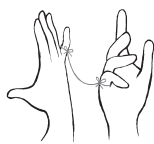
หยก
รัตติกาล
แห่งฉางอัน

6

หนังสือ 凝陇 เขียน
เจินจูไห่ฉ่า แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลายๆ อย่างดูจะซับซ้อนและเป็นปริศนามากเกินกว่าที่คนจะคาดเดา เมืองนางอันที่สุขสงบกำลังจะต้องเผชิญหน้ากับสิ่งใดกันแน่

'หยกรัตติกาลแห่งนางอัน' เล่มที่หก นักเขียนของเราอย่าง 'หนึ่งหลง' ได้วางปริศนาที่ซับซ้อนพร้อมกับความลึกซึ้งที่จะสะเทือนหัวใจนักอ่าน ร่วมกับผลงานการแปลของ 'เงินจุไรณา' ที่ยิ่งทำให้ทุกปมทุกเรื่องราวน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

สำนักศึกษาเซียงเซียงเปิดแล้ว และดูเหมือน 'ตู้ถึงหลัน' ญาติผู้พี่แสนงดงามจิตใจของ 'เถิงอวี่อวี่' จะตกเป็นเป้าหมายของแผนการอันแยบยลชั่วร้าย ในฐานะที่เป็นตัวเต็งในตำแหน่งว่าที่พระชายาองค์รัชทายาท 'ลินเจิงโยว' เองก็เข้ามาเกี่ยวข้องและช่วยคลี่คลายแผนการนี้ออกมาทีละนิด ในเวลาเดียวกันนั้น ความรู้สึกที่เขามีต่อเถิงอวี่อวี่ก็รุนแรงขึ้นทุกวัน ใจเจ้ากรรมที่เคยเย็นชากลับหวนไหวทุกครั้งยามมีเรื่องที่เกี่ยวกับนางแม้เพียงนิด เถิงอวี่เองแทบจะรับมือไม่ทันกับความรู้สึกของเขา แต่ไม่ใช่ว่านางจะไม่ได้รู้สึกอบอุ่นหัวใจ ในขณะเดียวกันความสัมพันธ์ที่กำลังค่อยๆ เปลี่ยนไปของทั้งคู่ก็สร้างแรงกระเพื่อมบางอย่างที่สร้างความไม่พอใจให้กับใครบางคนทีอาจจะนำมาซึ่งหายนะ

เถิงอวี่อวี่จะมีท่าทีอย่างไรต่อความรู้สึกที่เปลี่ยนไปของลินเจิงโยว ในขณะที่ตัวนางเองก็ยังมีเรื่องจากชีวิตก่อนที่ต้องสะสางให้เสร็จสิ้น ไม่อาจให้เรื่องอื่นเข้ามาแทรกแซงได้ ในตอนนี้เชิญนักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปกับพวกเขาได้ใน 'หยกรัตติกาลแห่งนางอัน' เล่มที่หกได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ลั่นเชิงโยวจ้องมองสีหน้าถึงอวี้อีต้าไม่กะพริบ เปลี่ยนเป็นเขาได้ยิน
ว่าถึงอวี้อีต้าอยู่กับผู้อื่นเช่นนี้ คาดว่าในอกคงจะปวดร้าวแทบระเบิดกระมัง
ถึงอวี้อีต้าเพิ่งจะปักปิ่นได้ไม่นาน อาจไม่รู้ใจตนเองอย่างถ่องแท้ก็เป็นได้
ขอเพียงนางเผยความเจ็บปวดสักเล็กน้อย ค็นนี่เขาก็จะมอบปิ่นระย้า
ให้นาง แล้วพຽ່ງนี้...พຽ່ງนี้ก็จะให้เสด็จป่าพระราชทานสมรส

เขาทำหน้าตายเอ่ยถามว่า "เอ่อ...พอเจ้าได้ยินเรื่องพวกนี้ ในใจรู้สึก
อย่างไรบ้าง"

ทันทีที่กล่าวประโยคนี้จบ เขาก็รู้สึกกระหายน้ำอย่างรุนแรงราวกับ
ในลำคอมีไฟลุกไหม้ หัวใจก็เต้นดังโครมครามไม่หยุด

นางสนใจเรื่องของเขามากถึงเพียงนี้ เขาไม่เชื่อว่านางจะไม่หึงหวง
เลยแม้แต่น้อย

•

แนะนำตัวละคร

* เกิงอวี่อู้

บุตรสาวแม่ทัพสกุลเกิงแห่งหยางโจว ซาญฉลาด มีไหวพริบ รักครอบครัวและคนในปกครองของตน เป็นอย่างมาก มีกระบี่วิเศษเสี่ยวหย่าเป็นอาวุธประจำตัว

* ลินเจิงโย่ว

เจิงอ๋องชื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ มีความสามารถด้านวิชาอาคมเต๋าในการปราบปีศาจที่ร้ายกาจ มีสัตว์เลื้อยวิเศษเป็นลูกเสือด้า ชื่อ 'จวินหนู่' และมีภูที่ชื่อว่า 'ภูไรรัก' อยู่ในร่าง

* เจวี่เซ่ง/ซีจื่อ

เด็กน้อยจ๋าม่าอายุราว 9 ขวบ ศิษย์น้องของ ลินเจิงโย่ว เป็นนักพรตอารามชิงอวี่นตั้งแต่ยังเด็ก เนื่องจากมีร่างปรารถนาที่ทรงพลังเป็นอันตรายต่อพวกปีศาจ

* หลี่ไหวกู่

หลี่ซานหนิง บุตรสาวหลี่กงหว่ย่วน งดงาม ฉลาดมีไหวพริบ หลายปีก่อนหลี่กงหว่ย่วนเคยเป็นรองแม่ทัพได้บังคับบัญชาของบิดาเกิงอวี่อู้ อีกทั้งเมื่อครั้งอยู่หยางโจวก็นเคยเป็นเพื่อนเล่นในวัยเด็กของเกิงอวี่อู้

* เจ้าอาวาสหยวนเจวี่

เจ้าอาวาสวัดต้าอิ่น ภิกษุมากบารมีที่สุดในฉงอัน ที่ผู้คนให้ความเคารพนับถือรวมไปถึงฮ่องเต้และเหล่าบรรดาเชื้อพระวงศ์ทั้งหลาย

81

ขอเพียงทำให้กลับมาเป็นวิญญาณอาฆาตทั่วไปได้ ทุกอย่างก็จัดการ
 ง่ายดายขึ้น ลิ่นจึงโยวซ์ดยันต์ออกไปต่อเนืองสี่แผ่น ขณะใกล้จะดยันต์
 อีกแผ่นก็เก็บปีศาจรากษสโลหิตตนนี้เข้าถุงหอมได้กลับมีเสียงร้องโหยหวน
 ดังลอยมาจากถนนนอกกำแพงเรือนอย่างฉับพลัน

องค์รัชชินอุตะคอกถามเสียงเจี๊ยบขาด "นั่นใครกัน!"

ระหว่างพูดจาได้ตอบดูเหมือนทั้งสองฝ่ายเริ่มต่อสู้กันอย่างสุดสุด
 แล้ว ดาบเหล็กหอกเข้าปะทะกันส่งเสียงดังก้องสะท้อนใจคนที่ได้ยิน
 ตามมาด้วยเงาร่างในชุดสีดำหลายสายกระโดดข้ามกำแพงบุกเข้ามา
 ในเรือน ทว่าเท่าพวกเขายังไม่ทันแตะพื้นดินก็เผชิญหน้ากับการยิงธนู
 จูโจมเร็วรัวชุดใหญ่ พลั้งทะลวงดุจผ่าลำไผ่ในคราเดียวพุ่งใส่สองคนที่อยู่
 ด้านหน้าสุดเข้าอย่างจัง ส่วนอีกสองคนเอี้ยวตัวหมุนกลับ หลบลูกธนูไปได้
 อย่างหวุดหวิด

สองคนที่ได้รับบาดเจ็บล้มลงกับพื้น อาศัยจังหวะกลิ้งตัวหลุนๆ โดยไม่แยแสความเจ็บปวด จากนั้นใช้มืออุดบาดแผลบนหน้าอกที่มีเลือดไหลทะลัก แล้วหันไปขว้างเส้นไหมสีเงินสองสามเส้นไปทางลินเจิงโยว

ในขณะเดียวกันท่ามกลางท้องฟ้ายามค่ำคืนก็มีเส้นไหมสีเงินวาววับนับไม่ถ้วนพุ่งฉิวแหวกอากาศมาจากทุกทิศทุกทางนอกกำแพง จูโจมทุกคนในลานเรือดั่งสายฝนโปรยปราย

เถิงอวี่หันวาทะท่านในหัวใจ เป็นอาวุธลับสังหารคนชนิดนี้นี่เอง "ระวังตัวด้วย!"

ลินเจิงโยวเบี่ยงตัวไปด้านข้าง หลบเส้นไหมสีเงินที่พุ่งมาถึงตรงหน้า พลางตะคอกเสียงต่ำ "ตวนฝู พาพวกเขาหนีไป!"

ในลานกว้างแห่งนี้นอกจากเขาแล้วก็มีตวนฝูที่ฝีมือโดดเด่นที่สุด คำว่า 'พวกเขา' ย่อมหมายถึงเถิงอวี่กับเจวี่เซิงและซีจื่อแล้ว

ตวนฝูขานรับเบาๆ

เจวี่เซิงกับซีจื่อเตรียมจะเข้าไปช่วยเหลือ ได้ยินดังนั้นก็ตะโกนเรียกอย่างตกใจ "ศิษย์พี่!"

"ไปเสีย!" ลินเจิงโยวตวาดเสียงดุดัน สีหน้าเขาเย็นเยียบดุน้ำค้างแข็ง ยามต่อสู้อยู่ระยะประชิดธนูไม่อาจครองความได้เปรียบ จึงเปลี่ยนมาใช้มือเปล่าเข้าต่อกรกับฝ่ายตรงข้ามเสียเลย ขณะตอบกลับก็ยื่นแขนซ้ายไปข้างหน้า พลันยกขึ้นคว้าหมับที่ลำคอของคนผู้นั้นซึ่งเดิมทีก็โดนลูกธนูยิงบาดเจ็บอยู่แล้ว ลินเจิงโยวยังออกแรงอย่างฉับไวไร้ความปราณี แม้คนผู้นั้นวรยุทธ์ไม่แย่ แต่ก็ถูกบีบคั้นจนหมดสติ พอแขนสองข้างทั้งตัวลงอาวุธลับในมือก็ถูกลินเจิงโยวฉวยโอกาสช่วงชิงไป

จัดการคนผู้นี้เสร็จแล้ว ลินเจิงโยวก็เข้าไปเล่นงานมือสังหารอีก

หลายคนต่อ

เจ็ยเซ็งกับซี้จ้อกวัดแกว่งกระบี่ในมืออย่างหวาดหวั่น ช่วงขณะหนึ่ง ร้อนรนจนไม่รู้ว่าจะทำเช่นไรดี ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังศิษย์พี่ แต่ในสถานการณ์เช่นนี้จะทิ้งศิษย์พี่ไว้แล้วหนีไปได้อย่างไร

พอถึงอวี่อ้อมมองเห็นเส้นไหมสีเงินนั้นก็เนื้อตัวสั่นเทา นางรีบลากตัวพวกเขาสองคนวิ่งไปทางประตูงจันทรของเรือนหลังทันที "อยู่ต่อมีแต่จะทำให้ศิษย์พี่ของพวกท่านเสียสมาธิ หนีไปก่อน ศิษย์พี่ของพวกท่านจะได้ตั้งใจรับมือ"

ตวนฝูงมือสองข้างเล็กน้อย คอยปกป้องทั้งสามคนอยู่ด้านหลัง ไม่ห่างตลอดทาง เดินไปพลางลอบรวบรวมพลังไปพลาง เตรียมตัวล่วงหน้า พร้อมโจมตีมือสังหารที่เข้ามาให้ล่าถอย

ทว่าความสนใจของพวกมือสังหารไม่ได้อยู่ที่พวกเขาอย่างเห็นได้ชัด มือสังหารหลายคนในนั้นมือขวากำเส้นไหมสีเงิน มือซ้ายกลับหิ้วถุงผ้าว่างเปล่าใบหนึ่ง กระโจนเข้าไปหาเงาร่างปีศาจรากษสโลหิตของเฮ่าเยวี่ย่่านเหรินทีละคน

ในช่วงพริบตาเดียวลันเจิงโยวก็สามารถโจมตีมือสังหารสี่คนรอบตัวจนล้มคว่ำลงตามลำดับ ได้แต่แค้นใจที่ฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนมากมายเหลือเกิน วรยุทธ์ที่สูงส่งไม่ธรรมดา รวมกับอาวุธคร่าชีวิตที่สังหารคนได้อย่างไร้ร่องรอย หนึ่งคนจึงมีกำลังเทียบเท่าสี่คน เมื่อกลุ่มที่กล่าวไปนั้นพุ่งจู่โจม กระทั่งองค์กรชจินอุ้ที่ผ่านการฝึกฝนอย่างเข้มงวดยังรับมือได้ยาก เสียเงร้องโอดครวญนอกลานกว้างดังขึ้นไม่ขาดสาย เห็นได้ชัดว่ามีองค์กรชจินอุ้ทยอยบาดเจ็บล้มตายอย่างต่อเนื่อง

ลันเจิงโยวเพิ่งเก็บกวาดหลายคนในลานกว้างเสร็จ ไม่นานก็มีคน

บุกตะลุยฝ่าวงล้อมใหญ่เข้ามาเพิ่ม แต่ละคนล้วนถืออาวุธลับเอาไว้
เท้าแตะพื้นดินก็โอบล้อมพวกลั่นเจียวเป็นวงกลม เจี้ยนเทียนกับ
เจี้ยนเทียนออกหน้าช่วยรับศึก แต่ก็ไม่อาจรับมือศัตรูได้รอบด้าน

เงิงอวี่วิ่งไปได้สักระยะหนึ่ง ได้ยินเสียงเจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียน
ร้องโวยวายจากด้านหลังไม่หยุด จึงหยุดฝีเท้าโดยไม่รู้ตัวแล้วเหลียวกลับ
ไปมอง เห็นลั่นเจียวถูกศัตรูล้อมหน้าล้อมหลัง ฝ่ายตรงข้ามเตรียมการ
มาเป็นอย่างดี ต่อให้ลั่นเจียวฝีมือยอดเยี่ยมเพียงใดก็รับมือกับคนโจมตี
มากถึงเพียงนี้ไม่ไหว

เงิงอวี่มองเพียงแวบเดียวก็รู้สึกอกสั่นขวัญแขวน นางกัดฟัน
หันหน้าไปสั่งตนผู้ "เร็ว! กลับไปช่วยเขา"

สีหน้าตวนฝูฉายแววลังเลอย่างเบาบาง "คุณหนู"

เขามีใจอยากเข้าไปช่วยเหลือนานแล้ว แต่เป็นห่วงว่าคนกลุ่มนั้น
จะฉวยโอกาสจู่โจมเงิงอวี่

เงิงอวี่จึงมองภาพเบื้องหน้าครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าเอ่ยว่า
"ยังมองไม่ออกหรือ เป้าหมายของพวกเขาคือวิญญาณอาฆาตของ
เฮ่าเยวี่सानเหริน จึงมุ่งมั่นจะจบการต่อสู้ให้เร็วที่สุด ไม่ว่างมาสนใจ
คนนอกหรอก ตราบใดที่พวกเราไม่เข้าไปใกล้ ก็ไม่ต้องเป็นห่วงว่า
พวกเขาจะโจมตีพวกเรา"

ระหว่างที่พูดก็นึกถึงภาพในชาติก่อนตอนตวนฝูถูกเส้นไหมสีเงิน
ฆ่าตายอย่างอนาถขึ้นมากะทันหัน หัวใจพลันสั่นไหวอย่างไม่อาจควบคุม
แต่พอเห็นว่าพวกลั่นเจียวตกอยู่ในอันตรายจึงสั่งกำชับเสียงเคร่งขรึม
ทันที "เส้นไหมสีเงินนั้นอานุภาพร้ายกาจ อย่าให้ตนเองบาดเจ็บ"

"ขอรับ!" ตวนฝูกางสองแขนออกกว้าง ก่อนทะยานร่างขึ้นไปในอากาศ

กระโดดเข้าสู่ลานกว้าง ทำร่างของเขาว่องไวปานภูตผี ประเดี๋ยวเดียวก็
เร่งรุดเข้าไปใกล้จุดเหยี่ยวบินโฉบเข้าไปกลางฝูงนกกา ไน้มร่างพุ่งตกลงไป
ยื่นมือคว้าร่างคนชุดดำสองคนข้างกายลื่นเฉไฉโยว แล้วทุ่มร่างพวกเขา
ลงกับพื้นเต็มแรง

ลื่นเฉไฉโยวมีสีหน้าผ่นคล้ายลงฝ่ามือซ้ายฟาดใส่หน้าผากคนที่ยืน
ตรงข้าม คอขวากลับคล้องคันทนุกระแทกไปด้านหลังอย่างหนักหน่วง
มือสังหารผู้นั้นไม่ทันตั้งตัวจึงถูกขัดจนสลบเหมือดไป

ตวนฝูลงมือจับไวปานสายลม เท้าแตะพื้นแล้วก็ฟาดมือสังหาร
บาดเจ็บไปอีกสองคน

ลื่นเฉไฉโยวจัดการมือสังหารทางทิศตะวันออก ตวนฝูจัดการมือ
สังหารทางทิศตะวันตก พวกเขาสองคนต่างมีวรยุทธ์ล้ำเลิศหาใดเปรียบ
กอบกับเจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนคอยสนับสนุนอยู่ไม่ห่าง เพียงช่วงเวลา
สั้นๆ สถานการณ์ในลานกว้างจึงพลิกผัน ยังมีมือสังหารกระโจนเข้ามา
จากข้างนอก แต่ดูเหมือนเหล่าองค์กรภิกษินธูจะเข้าใจแล้วว่าต้องหลบหลีก
อาวุธลับเช่นไร ต่อสู้พัวพันกันมาพักใหญ่ก็ค่อยๆ ควบคุมสถานการณ์
เอาไว้ได้

ผ่านไปไม่นานนภายในลานกว้างเหลือเพียงมือสังหารสองคนที่ยัง
ไม่ยอมจำนน คนทั้งสองล้วนบาดเจ็บสาหัส ทว่าพวกเขาพอรู้วิชาमार
อยู่บ้าง จึงสู้ไปปรยหมอกพิษไป บีบให้เหล่าองค์กรภิกษินธูไม่กล้าเข้าใกล้

ลื่นเฉไฉโยวเก็บกวาดเรื่องนี้สะอาดเรียบร้อย ในที่สุดจึงปลิกตัว
มาได้แล้ว เขาสะบัดไซส์เงินออกมามัดร่างสองคนนั้นเอาไว้ ก่อนจะสั่ง
องค์กรภิกษินธูให้เข้าไปจับกุม ทว่าในตอนนี้องมือสังหารที่ตอนแรกนอน
หมดสติอยู่กับพื้นผู้นึงจู่ๆ ก็กระโดดพรวดขึ้นมาแล้วสะบัดถุงผ้าว่างเปล่า

ในมือให้เปิดออก ก่อนกระโจนเข้าไปหาเสาเยวี่ส่านเหริน วิญญาณอาฆาตของเสาเยวี่ส่านเหรินเดิมที่ถูกยันต์ตรึงให้อยู่กับที่ จึงถูกถุงผ้าครอบเอาไว้ในคราวเดียว

คนผู้นี้หัวถุงผ้าแล้ววิ่งหนีออกไปนอกลานกว้าง องครักษ์จีนอุ้มหลายคนรีบโอบล้อมขนานบสองข้าง ตั้งท่าจะโผล่เข้าไปไล่ให้ล้มลง แต่วิชาตัวเบาของคนผู้นี้ห่างชั้นจากพวกเขาที่เหลื่อมากโข กระโดดขึ้นลงไม่กี่ครั้งก็ขึ้นไปอยู่บนแนวกำแพง ทว่าเขายังไม่ทันได้กระโดดลงไปแผ่นหลังก็ถูกลูกธนูยิงใส่ดอกหนึ่ง ก่อนจะหลุดเสียงร้องและร่วงลงพื้นดิน ทว่ากลับใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีโยนถุงผ้าลอยละลือออกไปไกล ในมุมมืดยังมีพวกฟองคนอื่นชุมนุมอยู่ คนผู้นั้นกระโดดขึ้นมารับถุงผ้าก็แผ่นหนีทันที

องครักษ์จีนอุ้มที่อยู่ด้านนอกรีบร้อนไล่ตามไป ทว่าฝ่ายตรงข้ามก็หายลับไปท่ามกลางความมืดเว้งว่างนานแล้ว ไล่ตามไปประยะหนึ่งพวกเขาทั้งกลัวว่าจะเจอคนชุมนุมโจมตี ทั้งกังวลว่าจะเข้าใจผิดจนหลงกลแผนล่อเสียออกจากถ้ำของศัตรู จึงจำต้องย้อนกลับมาอีกครั้ง

ลินเจิงโย่วย่อตัวลงตรวจนับคนชุดดำบนพื้นที่ละคน ไม่เกินความคาดหมาย พวกเขาเกลื่อนพิชปิลิตซีพตนเองกันถ้วนหน้า คนเหล่านี้บุกมาจำนวนทั้งหมดสามสิบสามคน บนร่างนอกจากเสื้อผ้ากับอาวุธลับแล้วไม่มีของชิ้นใดที่สามารถใช้แยกแยะฐานะได้เลย คิดว่าคงเป็นองครักษ์ลับที่ถูกเลี้ยงดูในเงามืด ไม่คิดว่าจะรอดชีวิตจากการต่อสู้ในค่ำคืนนี้ไปอยู่แล้ว

หลังจากตรวจนับเสร็จสิ้นลินเจิงโย่วลอบตื่นตระหนกไม่น้อย ยอมเสียกำลังคนไปสามสิบกว่าชีวิตเพียงเพื่อแย่งชิงวิญญาณอาฆาตของเสาเยวี่ส่านเหริน?

ยามนี้ถึงอวี้อั้กับพวกเจี๋ยเซ่งและซี้จ้อเดินกลับมาแล้ว

"ศิษย์พี่"

"เป็นพวกพ้องของเฮ้าเยวี่सानเหรินใช่หรือไม่ หรือเพราะกลัวว่า ศาสด้าหลี่จะซักถามอะไรจากปากวิญญานอาฆาตของเฮ้าเยวี่सानเหริน มาได้?"

ลั่นเจิงโย่วมองดูศพบนพื้น "คงจะไม่ใช่ ก่อนตายเฮ้าเยวี่सानเหริน ไม่ยอมปริปากสักคำ หลังกลายเป็นวิญญานอาฆาตยังไม่มีทางทรยศ เจ้านายตนเองได้ฝายตรงข้ามทำเช่นนี้ คาดว่ายังมีความหมายอื่นแอบแฝง"

เมื่อไนจ้งยังไม่ยอมลงมือทำอะไรเสียที เฮ้าเยวี่सानเหรินก็ถูก กักขังอยู่ในเรือน ด้วยสติปัญญาของคนผู้นั้นไม่มีทางคาดเดาไม่ถูกว่า เฮ้าเยวี่सानเหรินล้มเหลวแล้ว วิญญานอาฆาตที่ไม่มีอำนาจใดดวงหนึ่ง ต่อให้แย่งชิงกลับไปก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรแม้แต่น้อย ถึงจะเป็นเช่นนั้น อีกฝายก็ยังทำโดยไม่สนใจว่าต้องแลกด้วยสิ่งใด ดูคล้ายกับทนไม่ได้ที่จะ ปล่อยให้เฮ้าเยวี่सानเหรินวิญญานหลุดออกจากร่างไปทั้งอย่างนี้

เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซี่ยนก็ขบคิดจนเข้าใจประเด็นนี้ พวกเขาปาดเหงื่อ แล้วเอ่ยอย่างประหลาดใจ "ไม่คิดว่าพวกพ้องของเฮ้าเยวี่सानเหรินจะมี น้ำใจไมตรีไม่น้อยเลย"

น้ำใจไมตรี? ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในใจลั่นเจิงโย่ว จุๆ เรื่องนี้จะ เกี่ยวข้องกับเหวินซิงसानเหรินหรือไม่

ในอดีตนักพรตมารกลุ่มนั้นมีเพียงเหวินซิงसानเหรินกับเฮ้าเยวี่ สานเหรินหนีรอดออกไปได้ สองคนนั้นเดิมทีก็เป็นศิษย์พี่ชายกับ ศิษย์น้องหญิง หนีตายอยู่ข้างนอกด้วยกันมาหลายปี คิดว่าสายสัมพันธ์ คงลึกซึ้งเหนียวแน่นยิ่ง มาวันนี้เฮ้าเยวี่सानเหรินถูกเปิดโปงไปแล้ว

เหวินชิงसानเหรินกลับยังซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด เหวินชิงसानเหรินทนเห็นศิษย์น้องถูกทำร้ายจนวิญญาณแตกสลายไม่ได้ ดังนั้นจึงขอให้ผู้บงการเบื้องหลังลงมือ

คำตอบแทนที่ต้องจ่ายสำหรับการกระทำในครั้งนี้น่าสูงลิ่ว ไม่เพียงใช้ได้ด้วยลูกน้องหลายสิบชีวิต ทั้งอาจจะทำให้เบาะแสเด็ดขาดออกไปด้วย แต่อีกฝ่ายก็ยังไม่เปลี่ยนใจอยู่ดี คิดว่าหากผู้บงการเบื้องหลังไม่พึงพาและไว้วางใจเหวินชิงसानเหรินมาก คงเป็นเพราะผู้บงการเบื้องหลังผู้นั้นก็ทนเห็นเฮ่าเยวี่ยसानเหรินวิญญาณไร้หนทางไปไม่ได้

หมายความว่าสิ่งที่เขาคาดคะเนไว้มาก่อนหน้านี้เรียกว่าเกือบจะแม่นยำแล้ว ชูเหวินเฉียงไม่มีทางเป็นเหวินชิงसानเหรินอะไรนั้นมาแต่แรก จดหมายก่อนตายฉบับนั้นที่ลงนามในตอนท้ายว่า 'เหวินชิงसानเหริน' เป็นเพียงการแสดงปาทีที่เฮ่าเยวี่ยसानเหรินกับผู้บงการเบื้องหลังผู้นั้น จัดฉากขึ้นเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ เหวินชิงसानเหรินตัวจริงอาจยังซ่อนตัวอยู่ข้างกายผู้บงการเบื้องหลังผู้นั้นเงียบๆ ก็ได้ พอลองคาดคะเนเช่นนี้ตอนเฮ่าเยวี่ยसानเหรินปลิดชีพตนเองไปจึงเด็ดเดี่ยวปานนั้น จึงไม่ใช่เรื่องยากเกินจะเข้าใจแล้ว คิดว่านางคงมั่นใจมากกว่าต่อให้นางทำไม่สำเร็จ トラบไตที่ผู้บงการเบื้องหลังไม่ถูกเปิดเผยตัวตน ความปรารถนาของนางไม่ช้าก็เร็วจะมีคนช่วยสานต่อให้เป็นจริงได้

โชคดีเหยียนวานซุนนำองค์กรภักษจินอุ้วรมถึงเจ้าหน้าที่ศาลต้าหลี่ไปที่อารามนักพรตหญิงอวี่เจินแล้ว หวังว่าจะค้นหาเบาะแสจากในอารามมาได้บ้าง

"ชื่อจื่อ มีองค์กรภักษตายไปสองคน บาดเจ็บสิบเอ็ดคนขอรับ" หัวหน้าองค์กรภักษจินอุ้วเข้ามารายงาน

ลั่นเจิงโยวหนึ่งเงียบไป ก่อนจะหยิบยาลูกกลอนขวดหนึ่งจากในอกเสื้อ
ส่งให้องครักษ์จีนอุ๋ "แจกจ่ายให้องครักษ์ที่ได้รับบาดเจ็บ แล้วแบ่งกำลัง
คนที่ยังปกติดีออกเป็นสองกลุ่ม ให้กลุ่มหนึ่งคอยเฝ้าดูอยู่รอบวัดต้าอิน
ส่วนอีกกลุ่มให้เข้าวังเพื่อรายงานเรื่องนี้ต่อฝ่าบาท จากนั้นรับพระบัญชา
เร่งโยกย้ายองครักษ์จีนอุ๋อีกร้อยคนมาช่วยเหลือ"

"ขอรับ!"

พอลั่นเจิงโยวจัดการทุกอย่างนี้เสร็จจึงหันหน้าไปมองถึงอวิ้อที่อยู่
ข้างๆ

เมื่อครู่หากไม่ใช่เพราะถึงอวิ้อให้ชวนผู้เข้ามาช่วย องครักษ์จีนอุ๋
มีแต่จะบาดเจ็บล้มตายมากกว่านี้ เขารู้ซึ่งถึงเนื้อแท้ที่มีคุณธรรมน้ำใจ
ของนางมานานแล้ว ในสถานการณ์ตอนนั้นหากสั่งให้ชวนผู้ออกไปช่วย
หมายความว่าตนเองจะหนีไม่รอดไปด้วย แต่นางก็ยังตัดสินใจเช่นนั้น

อยู่ๆ เขาก็เห็นนางขอผ้าเช็ดหน้าจากเจวียเซ่งมาห่อเส้นไหมสีเงิน
เส้นหนึ่งขึ้นมา จึงเอ่ยขึ้นว่า "อย่าแทะต้องมัน ส่งมาให้ข้าเถอะ"

พอถึงอวิ้อลุกขึ้นยืน ก็เห็นลั่นเจิงโยวแบมือมาให้นาง

"ของสิ่งนี้ได้เพียงทำร้ายเนื้อหนังคนง่ายตายเท่านั้น เวลาโคจร
กำลังภายในเต็มทีก็สามารถตัดกระดูกขาดสะบั้นได้เช่นกัน" ลั่นเจิงโยว
กล่าวเสริม "ประเดี๋ยวจะบาดเจ็บเอาได้ ส่งมาให้ข้า"

ถึงอวิ้อกลับไม่ยอมส่งให้เขา "คงไม่ได้หรอก ข้ากำลังจะบอกเรื่องนี้
กับซือจื่อพอดี"

ลั่นเจิงโยวคาดเดาได้แต่แรกว่านางอยากบอกเรื่องอะไร "คน
เลื้อยคลานผู้นั้นในคำทำนายของเสี่ยวหยาก็คือคนที่ใช้อาวุธเส้นไหม
สีเงินนี้ทำร้ายผู้อื่นหรือ"

เถิงอวี่อัยักหน้า "เดิมทีข้านี้กลัวว่าพอจวงมู่ถูกจับกุมก็จะสืบที่มาของเส้นไหมสีเงินให้กระจ่างได้แล้ว ตอนนี้เห็นที่เรื่องจวงมู่กับคนเสื้อคลุมดำจะเป็นพวกเดียวกันหรือไม่ก็ยังตอบลำบาก คนที่ระวังตัวอย่างจวงมู่จะจริงเราขายอาวุธอย่างเส้นไหมสีเงินในตลาดตะวันตกได้อย่างไร เราทำเช่นนี้จะเป็นเพราะต้องการกระตุ้นให้คนเสื้อคลุมดำโผล่หน้ามาหรือไม่ เพื่อที่เขาจะได้สืบรู้ที่มาที่ไปของคนเสื้อคลุมดำกลุ่มนั้น"

มีความเป็นไปได้จริงๆ ผลปรากฏว่าเฮ่าเยวี่सानเหรินเป็นฝ่ายลงมือเอง เฮ่าเยวี่सानเหรินล่วงรู้แผนการของจวงมู่กับเจ้านายที่อยู่เบื้องหลังเขา จึงชิงชุดกับดักเอาไว้ก่อนรอให้จวงมู่พลาดท่า ก่อนเดินไปตามแผนที่ละกำวเปลี่ยนให้จวงมู่กลายเป็น 'คนร้าย' แล้วส่งเขามาอยู่ตรงหน้าศาลต้าหลี่อีกครั้ง

ทำเช่นนี้แล้วทั้งเพื่อแก้แค้น แล้วก็เพื่อเตือนสติเจ้านายที่อยู่เบื้องหลังจวงมู่ด้วย

"คือเฮ่าเยวี่सानเหรินเป็นพวกหนึ่ง ส่วนจวงมู่ก็มีเจ้านายอีกคนหนึ่ง?"
เถิงอวี่อัยักคะเนแล้วเอ่ยขึ้น

"ตอนนี้ดูรูปการณ็แล้วน่าจะเป็นเช่นนั้น" ลิ่นเจิงโย่วตอบนาง "ไม่จำเป็นต้องร้อนใจ จวงมู่ยังอยู่ในกำมือศาลต้าหลี่ ตอนนี้เฮ่าเยวี่सानเหรินก็เผยตัวตนแล้ว ต่อจากนี้สามารถสืบรายละเอียดจากทางจวงมู่ได้ว่าตกลงเขาไปหาเส้นไหมสีเงินมาจากที่ใด จะต้องวิธีทำความจริงให้กระจ่างแน่"

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงสวดภาษาสันสกฤตดังมาจากในวัด ลิ่นเจิงโย่วเอ่ยว่า "รอช้าไม่ได้แล้ว ข้าจะส่งพวกเจ้าไปอยู่ที่ข้ายอาคมก่อน"

ข้ายอาคมสร้างเอาไว้ที่ห้องครัวของวัดต้าอัน โดยห้องครัวจะตั้งอยู่

ตรงหัวมุมทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของวัด ตำแหน่งอยู่ตรงข้ามกับ
เจดีย์อิฐธำมตุ มองเห็นกันอยู่ไกลๆ ประจวบเหมาะว่าเป็น 'ประตูเกิด' ของ
วัดตำบ่อ

พอมาถึงด้านหลังห้องครัวพวกเงี้ยวอ้อมมอมมองไม่เห็นสิ่งใดผิดปกติ
สำหรับนักพรตที่เบิก 'เนตรสวรรค์' แล้วอย่างเจียวี่เชิงกับซี้จ้อกลับมอง
ปราดเดียวก็เห็นว่าบนท้องฟ้าเหนือห้องครัวมีรัศมีแสงสีฟ้าอ่อนดังสายน้ำ
ลอลอยอยู่

นี่เป็นรัศมีแห่งพุทธองค์สาดส่องออกมาจากไม้ชักขระ* ของ
เจ้าอาวาสหยวนเจียวี่ รัศมีนั้นช่างสุกสกาวสดใสประหนึ่งมีเปลือกไขสีอ่อน
ลอลยตัวครอบเหนือห้องครัวอย่างเงียบมัน

นางอันในคีนี่ไม่มีพื้นที่ใดจะปลอดภัยไปกว่าได้ 'เปลือกไข' นี่
อีกแล้ว

ถึงแม้ในจั่งจะหลุดออกมาจากค่ายกลที่สร้างขึ้นด้วยเสาศิลา
สลักธารณีสูตก็ได้ ก็ไม่กล้าบุกเข้ามาในเขต 'เปลือกไข' ตามอำเภอใจ
น่าเสียดายไม้ชักขระของเจ้าอาวาสหยวนเจียวี่มีอันเดียวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้
จึงสร้างข่ายอาคมขึ้นมาได้แห่งเดียว

ก่อนหน้านี้ลินเจียวัวพาพวกเงี้ยวอื่นนายบ่าวมาส่งที่นี่แล้ว แต่
เนื่องจากต้องซื้อตัวจิ้งเงินซื้อไต่ต่อหน้าธำมตุ จึงจำต้องพาตัวเงี้ยว
กับตวนฝูออกมาชั่วคราวอีกครั้ง

ตอนนี้พวกเงี้ยวเยี่ยต่างรออยู่ในห้องครัวกันหมด

ขณะใกล้จะถึงหน้าประตูห้องแล้วเงี้ยวอ้อมยังคงกำกลุ่มเส้นไหม

* ไม้ชักขระ คือไม้เท้าที่ถือเป็นบริวารอย่างหนึ่งของภิกษุฝ่ายมหายาน ใช้ถือเพื่อเตือนสรรพสัตว์ทั้งหลาย
ให้พ้นทางจาวริก เตือนให้สัตว์ร้ายคอยหลีกไกล และเตือนให้สาธุชนรู้ว่าขณะนี้ผู้มีภิกษุสังฆกรรมมาปิตนทาต
โปรดสัตว์ หัวไม้ชักขระมีลักษณะแตกต่างกันไป โดยทั่วไปแล้วจะมีทรงกลมใหญ่หรือเป็นลวดลายงดงาม
ในวงคดโค้งกำไลน้อยไว้ภายในเป็นจำนวนต่างๆ กัน

สี่เงินนั้นเอาไว้ เพราะมัวแต่ครุ่นคิดเรื่องที่เกิดขึ้นในบ้านหลังนั้น

ลั่นเจิงโยวจึงเอ่ยเตือน "เอาของในมือเจ้ามาให้ข้า ไม่อย่างนั้นก็ให้
ตวนผู้ไป"

เถิงอวี่อึ้งได้สติกลับคืนมา แล้วหันหน้าไปลอบชำเลืองมอง
ตวนผู้ถืออ่างใบนั้นดังของล้ำค่าอยู่ ยามนี้มีมือสองข้างจึงไม่ว่าง นางจึง
จำใจส่งผ้าที่ห่อเส้นไหมสี่เงินให้ลั่นเจิงโยว พอลั่นเจิงโยวรับไปก็เก็บห่อผ้า
เอาไว้ในอกเสื้อตนเอง

เจวียเซ็งกับซี้จื่อมองอยู่ด้านหลัง อดเกาศีระระแกรๆ ไม่ได้ บอกไม่ถูก
ว่ามีตรงที่ใดผิดปกติ แต่การกระทำของศิษย์ที่กับคุณหนูถึงทำให้พวกเขา
คิดถึงชายหนุ่มกับหญิงสาวที่พบเห็นได้ตามย่านร้านค้าทั่วไป หญิงสาว
ส่งสิ่งของให้ชายหนุ่มข้างกาย ส่วนชายหนุ่มจะช่วยถือของแทนหญิงสาว

เมื่อครู่ศิษย์พี่ก็เป็นเช่นนั้น รับของมาจากคุณหนูถึงราวกับเป็น
เรื่องปกติธรรมดา

ตอนลั่นเจิงโยวหันหน้ากลับไปถึงพบว่าเจวียเซ็งกับซี้จื่อมองตนเอง
ด้วยสีหน้าฉงนสนเท่ห์

"มองข้าเช่นนั้นด้วยเหตุใดกัน เอล่ะ ข้าต้องไปเรือนหน้าช่วย
เจ้าอาวาสหยวนเจวียแล้ว พวกเจ้ากับหมิงทงฝ่าซื่อจงปกป้องที่นี่เอาไว้ให้ดี
จำไว้ว่าต้องจับตาคุณในห้วงครีวไว้ ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่าให้ใคร
วิ่งออกมาโดยพลการเด็ดขาด"

เจวียเซ็งกับซี้จื่อประสานเสียงขานรับ "เข้าใจแล้วขอรับ"

ลั่นเจิงโยวเหลือบมองอ่างล้างเท้าในมือตวนผู้ ครุ่นคิดประเดี๋ยวหนึ่ง
ก็ดึงถุงผ้าใบเล็กตรงคอเสื้อตนเองออกมาส่งให้เถิงอวี่อึ้ง "เจ้าอย่าให้ตวนผู้
ล้างเท้าอีกเลย ล้างไปครั้งหนึ่งแล้ว พอล้างอีกก็เหม็นได้ไม่เท่าไรหรอก

หน้าซึ้งถึงเป็นน้ำล้างเท้าที่เหม็นสักเพียงใด ก็ใช้ได้ผลแค่วิญญานอาฆาตในฝ่ายพุทธฝ่ายเต๋าที่เพ่งกลายร่าง เหตุการณ์ในเรือนหลังนั้นก็เป็นเรื่องบังเอิญ เสาเยี่ยวसानหรินเพ่งกลายร่างเป็นปีศาจจากขสโลหิตก็มาเจอกับพวกเราเข้าแล้ว หากใช้วิธีการเดียวกันไปปรับมือกับไน้จ้ง อย่างมากที่สุดเพียงทำลายผิวหนังของมัน หากเจ้าเป็นห่วงความปลอดภัยของตนผู้จริงๆ ก็เอาสิ่งนี้ให้เขาไปเถอะ"

เถิงอวี่อ้อยถามด้วยความอยากรู้ "นี่คืออะไรหรือ"

"ท่านอาจารย์ตาของข้าवादยันต์ตราประทับองค์ไท้ซังต้าเต้าจวิน* ตามคัมภีร์บทตั้งเงินเสวียนเส้นให้ด้วยตนเอง มีประโยชน์มากกว่ายันต์ทั่วไปร้อยเท่า"

เถิงอวี่อู้รู้สึกดีใจกับเรื่องเหนือความคาดหมาย นางรับถูงยันต์มาแล้วส่งให้ตวนฝู "ได้เลย"

พอหันหน้าไปจะขอบคุณลั่นเจิงโย่ว กลับเห็นเขากระโจนขึ้นไปบนกำแพง ชั่วพริบตาเดียวเงาร่างของอีกฝ่ายก็กลืนหายไปในความมืด ยามค่ำคืน

เถิงอวี่อู้ขึ้นมาได้โดยพลันว่านักพรตชิงชีจื่อไม่มีทางवादยันต์คุ้มครองให้ลั่นเจิงโย่วโดยไม่มีเหตุผล คิดว่าของสิ่งนี้คงให้ศิษย์หลานใช้คุ้มกาย ลั่นเจิงโย่วกลับมอบยันต์ให้ตวนฝูแล้ว เช่นนั้นตัวเขา...

ความจริงเจียวี่ชิงกับชีจื่อก็รู้สึกเป็นห่วง แต่เมื่อคิดถึงว่าศิษย์พี่มีความสามารถโดดเด่นเกินใครก็ค่อยๆ วางใจลงได้ ตอนเดินนำพวกเถิงอวี่อู้ นายบ่าวเข้าไปในห้องครัวยังไม่ลืมเอ่ยปากปลอบใจคนทั้งสอง "คุณหนูเถิงลูงตวนฝู พวกท่านไม่ต้องกังวลไป ยันต์แผ่นนั้นท่านอาจารย์ตาवादให้

* ไท้ซังต้าเต้าจวิน เป็นอีกชื่อหนึ่งของหลังเปาเทียนจุน หนึ่งในสามไตรวิสุทธิเทพ (ซานชิง) ซึ่งเป็นสามปฐมเทพสูงสุดตามหลักความเชื่อของศาสนาเต๋า

ตั้งแต่ศิษย์พี่ยังเด็กๆ ตอนนี่ศิษย์พี่ไม่ต้องใช้ของเช่นนี้นานแล้ว"

ภายในห้องครัวภิกษุหิงทงนั่งอยู่ตรงหน้าประตู พวกคุณหนูสกุลเผิงต่างแยกกันนั่งอยู่บนเบาะรองของตนเอง บรรยายภาศเรียบเรียบจนแม้แต่เข็มหล่นก็ยังได้ยินเสียง

ทวนหรงกับปี่หลัวกำลังร้อนรุ่มร้อนใจ มองเห็นเงาอี้อี้กลับมาจึงถอนหายใจโล่งอก แล้วรีบเดินมารับถึงหน้าประตู "คุณหนู"

เงาอี้อี้คารวะภิกษุหิงทงแล้วก็พาสาวใช้ทั้งสองกับตัวนผู้มานั่งลงด้านหลังห้อง เหลียวมองซ้ายขวาเห็นเผิงฮวาเยี่ยกับเผิงจิ้นซิวนั่งเบียดเสียดกันอย่างหวาดกลัว ไม่มีกะจิตกะใจจะทักทายนางด้วยซ้ำ

หลี่ไหวกู้สุมเสื้อคลุมสี่ครามดั่งน้ำทะเลสาบปักลายดอกเหมยสีขาวยื่นปักผมกับต่างหูเอียงกระเท่เร่ ชุดกระโปรงก็เต็มไปด้วยรอยยับย่น ถึงกระนั้นยังคงมีดวงตาแจ่มกระจ่างฟันขาวสะอาด รูปโฉมเหนือกว่าพี่น้องสกุลเผิงมากนัก

นางเอนกายพิงหัวไหล่สาวใช้ข้างกาย ดวงตากลบจิดจ้องมองออกไปนอกประตูตลอดเวลา คล้ายว่าได้ยินเสียงฝีเท้าลื่นเฉิงโยวเดินจากไปอยู่ข้างนอกนั้น ในที่สุดจึงหลุดจากภวังค์ สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย แล้วผืนหันมาพยักหน้าให้เงาอี้อี้ ทว่าเป็นเพียงการปรายตามองแวบเดียวก็ค่อยๆ หลับตาลง สีหน้าย่าเย่ชัดเจนประหนึ่งเพิงล้มป่วยเสียอย่างนั้น

ส่วนตัวนซึ่งอิงแสรว์นั่งหลับอยู่ตรงตำแหน่งมุมด้านในสุด นางสวมเสื้อคลุมหลวมโคร่งแขนกว้าง ข้างกายห่อหุ้มด้วยสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัย พวกนางนายบ่าวท่าทางเชื่องซึมห่อเหี่ยว สีหน้าแลดูไม่เป็นธรรมชาติเท่าไร

เจวียเซ็งกับชีจื้อนั่งลงข้างภิกษุหิมทงพลาถามด้วยความสงสัย "หิมทงฝ่าซือ ในเมื่อไนจ้งถูกพวกเทพผีหลวหลี่ที่เป็นสี่เทพผู้พิทักษ์ธรรม กักขังไว้แล้ว แปลว่าอีกไม่นานก็จะถูกกำราบลงได้แล้วไซหรือไม่ขอรับ"

ภิกษุหิมทงถือสร้อยประกาศวดมนต์เสียงแผ่วเบา ได้ยินดังนั้น ก็ตอบเสียงนุ่มนวล "นี่เป็นวิธีที่สร้างคามเสียหายน้อยที่สุดเท่าที่ท่าน เจ้าอาวาสจะคิดออกแล้ว แต่ถึงอย่างไรที่ผ่านมาทางวัดไม่เคยรับมือกับ สิ่งชั่วร้ายที่มีฤทธิ์เดชถึงเพียงนี้มาก่อน สุดท้ายจะได้ผลหรือไม่ยังต้อง รอดูต่อไปอีกสักพัก"

เจวียเซ็งกับชีจื้อหวาดวิตกขึ้นมาทันใด ต่างชะเง้อคอยวามองออกไป นอกห้อง เอ่ยปลอบใจตนเองว่า "ขอเพียงกักขังมันเอาไว้ได้ คิดว่าคง ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว"

ภิกษุหิมทงมองกาน้ำหยดกลางห้อง "คือนี่เป็นคืนเดือนดับ เดิมที ก็เป็นวันที่ไนจ้งมีพลังอินแข็งแกร่งที่สุด ต่อให้พลังอินยังไม่ฟื้นคืนทั้งหมด ก็รับมือได้ยากกว่าปกติอยู่แล้ว และยามจื้อยังเป็นช่วงเวลาพลังอิน แรงกล้าที่สุด จะทำสำเร็จหรือไม่ พอถึงยามจื้อเพียงมองก็รู้แล้ว"

เถิงอวี่ที่ไนจ้งอยู่ด้านหลังเงียหูเจียบๆ พอฟังมาถึงตรงนี้นางก็ยื่นมือ ลูบคลำกระปี่เสียวหยาโดยไม่รู้ตัว หากวัดต้าอินกำราบไนจ้งได้สำเร็จ ไม่ว่าอย่างไรนางก็เคยให้เบาะแสช่วยจับกุมเฮ่าเยวี่सानเหรินได้ไม่ว่า ว่าจะได้รับบุญกุศลจากเรื่องนี้มากสักนิดหรือไม่

น่าแค้นใจที่ตาเผ่าร่างเล็กผู้รู้จักคว่ำลประโยชน์หลักเสี่ยงอันตราย นับตั้งแต่ไนจ้งปรากฏตัวขึ้นมาส่วนใหญ่จะซ่อนตัวอยู่ในกระบี่ไม่ยอม โผล่หน้ามาให้เห็น มาถึงคืนนี้บางที่อาจสัมผัสได้ถึง ความไม่ชอบมาพากล รอบตัวจึงไม่เคลื่อนไหวอะไรมาแต่แรกแล้ว นางอุตสาห์เหน็ดเหนื่อย

มาพักใหญ่ แชนเสื่อกลับนั่งสนททั้งยังไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมาสักคำ

เวลาล่วงเข้าใกล้ยามดึกสงัดไปทุกที เสียงสวดภาสาสันสกฤตจาก หน้าวัดยังดังก้องดุจเดิม ทุกคนในห้องครัวท่าทางจะคุ้นเคยกับการรอคอย ในช่วงวิกฤตเช่นนี้แล้ว จึงเริ่มรู้สึกอ่อนเพลียขึ้นมาทีละน้อย

เงิอวี้ก็กลับไม่กล้าประมาทแม้แต่่น้อย นางพยายามขยี้ตากระตุ้นให้ ตนเองให้มีสติ ขณะเดียวกันก็อยากลุกเดินยืดเส้นยืดสาย จู่ๆ เหลือบมอง ไปทางกาน้ำหดยดกลางห้อง จึงสังเกตเห็นว่าถึงยามจ้อแล้วโดยไม่รู้ตัว ความกระวนกระวายก่อตัวขึ้นในอกอย่างเลื่อนราง

ในตอนนี้องเสี่ยวหยาราวกับมีชีวิตอีกครั้ง ปีนป่ายออกมาอย่าง คล่องแคล่ว แล้วเขียนลงบนข้อมือนางว่า 'มาแล้ว'

แผ่นหลังเงิอวี้ก็เย็นวาบ 'ใคร'

เสมือนว่าต้องการจะตอบข้อสงสัยนี้ในใจนาง กระดิ่งบนข้อมืออยู่ๆ ก็เริ่มสั่นพร้อมส่งเสียงดังกรู๊งกริ้ง

ภิกษุหิงทงคล้ายจะสัมผัสได้เช่นกัน เขาลืมตาขึ้นทันที ก่อนจะ ท่องคาถาเสียงกึกก้อง บนหน้าผากมีหยาดเหงื่อเม็ดโตผุดพราย

เสี่ยวหยาศียนบอกอย่างรวดเร็วว่า 'พลังอินของมันเป็นยังไม่ฟื้นฟูเต็มที่ ไม่กล้าเปิดฉากฆ่าฟันใคร เจ้าเป็นผู้ยืมดวงชะตา กินเจ้าจะสร้างกรรมเวร น้อยกว่าคนอื่น'

เงิอวี้ก็ใคร่ครวญอยู่พักใหญ่ถึงเข้าใจว่าเสี่ยวหยาศียนอะไร นาง เนื้อตัวลั่นสะท้านอย่างห้ามไม่อยู่ ประโยคนี้หมายความว่าอย่างไรกัน ค่ายกลวิหารด้านหน้าไม่อาจขัดขวางเจ้าสิ่งชั่วร้ายตนนี้ได้หรือ

เสี่ยวหยาก็รู้สึกว่าเป็นคำพูดไร้สาระ จึงก้มหน้าก้มตาเขียนว่า 'ไม่ต้องกลัว ใช้ไหวพริบ ถ่วงเวลาไว้'

ถึงอวี่อ้วยยังไม่ทันตอบกลับ ภายในลานกว้างอันเจียบสอาดพลันมีเสียงกังวานทรงพลังดังขึ้นอย่างไม่คาดคิด

"อมิตาภพุทธ หากมีจิตคิดร้าย มักก่อกรรมทำชั่ว เมื่อมีจิตเป็นกุศล จักเกิดปัญญาพลัน อาตมาปฏิบัติตามด้วยความยินดี"

คุณหนูใหญ่เฝือกกับคุณหนูรองเฝือกตะลึงงัน ตัวนซิงอิงและหลี่ไหวกู่ตกใจจนหน้าไร้สีเลือด เสียงนี้พวกนางเคยฟังเพียงครั้งเดียวก็ไม่อาจลืมนั่นไปชั่วชีวิต เป็นภิกษุที่ปากทำเป็นพูดดีแต่ในใจคิดร้ายรูปนั่นเอง

"แยแล้ว เจ้า...เจ้ามารตนนั้นมาแล้ว"

เจวี่ยเซ่งกับชีจื่อกระโดดพรวดลุกขึ้นมา "ฝ่าซือ เช่นนี้ผิดปกติแล้ว เจ้านี่หนีมาได้ เหตุใดพวกศิษย์พี่ถึงไม่มีความเคลื่อนไหวเลยเล่า"

ภิกษุหิงทงก็มีเหตุโหลทวมตัว เอ่ยเสียงเคร่งขรึมว่า "หลายวันมานี้ พวกเจ้าร่วมคัดลอกและแปลความพระสูตรกับอาตมา น่าจะเข้าใจดีว่า ไฉนจึงมีนิสัยเช่นไรบ้าง เมื่อครั้งอดีตเจ้ามารตนนี้เคยบำเพ็ญเพียรอยู่กับฝ่ายพุทธ สถิติปัญญาเฉลียวฉลาดเหนือผู้ใด ในเมื่อมันหนีออกจากค่ายกลได้ ย่อมมีวิธีให้คนที่รักษาค่ายกลไม่สังเกตเห็นชั่วคราว"

"แล้วพวกเรา...พวกเราจะทำเช่นไรดี"

ภิกษุหิงทงตอบว่า "ถ่วงเวลาไปก่อน รอให้พวกท่านเจ้าอาวาสกับศิษย์พี่ทั้งหลายมาช่วยเหลือ"

ถึงอวี่อ้วยรู้สึกสิ้นหวังในบัดดล ค่ายกลขวางเจ้าสิ่งนั้นเอาไว้ไม่อยู่แล้วไม้ขัดขะของเจ้าอาวาสหยวนเจวี่ยจะต้านทานได้นานสักเท่าใด

ทุกคนต่างได้ยินเสียงฝีเท้าภิกษุรูปนั้นเข้ามาใกล้เรื่อยๆ ชั่วอดีตใจก็เดินมาถึงหน้าลานกว้าง "อมิตาภพุทธ สถานที่แห่งนี้เจียบสงบ อาตมาอยากจะพักผ่อนสักหน่อย ประสภและสีกาทุกท่าน ในห้องมีข้าวและ

น้ำดื่มบ้างหรือไม่ ให้เอาตมาเข้าไปรับบิณฑบาตด้วยเถิด"

เมื่อสิ้นเสียงประโยคนี้นกขรูปร่างนั้นก็หยุดอยู่หน้าบันได เหมือนรอให้คนที่อยู่ในห้องตอบกลับ

ไม่มีใครตอบมันกลับไป ภายในห้องนอกจากเสียงหอบหายใจหนักหน่วงเป็นระลอก ก็มีเพียงเสียงกึกๆๆ ดังขึ้นเบาๆ เพราะมีคนหวาดกลัวสุดขีดจนปากสั่นฟันกระทบกัน

แม้ว่าเงิออวี่จะไม่ตกใจกลัวจนตัวสั่น แต่สองขาที่อ่อนยวบสั่นแรงดังเส้นมะพร้าว ก็ล้มลงหายใจไม่กล้าขยับเขยื้อน ได้แต่คาดหวังว่าชายอาคมจะสกดภิกขุรูปนั้นไว้ได้

ทว่านางประเมินความสามารถของเจ้าแห่งภูตผีต่ำเกินไปอย่างเห็นได้ชัด ตอนแรกมันไม่กล้าเข้ามาก็จริง แต่พอเดินวนเวียนได้พักหนึ่งเมื่อจันทร์เสี้ยวดวงนั้นถูกเมฆดำครึ้มบดบังจนมืด รวากับมันเฝ้ารอให้ชั่วขณะหนึ่งที่พลังอินจะแรงกล้าที่สุดมาถึง ก็ย่างเท้าขึ้นบันไดไปจนได้

ขั้นที่หนึ่ง...ขั้นที่สอง...ขั้นที่สาม...

มันเดินขึ้นบันไดมาอย่างไม่รีบร้อน

หัวใจเงิออวี่อีกกระดอนขึ้นมาถึงคอหอยในพริบตา จะทำเช่นไรดีให้มันรอดความตายอยู่อย่างนี้นะหรือ ไม่มีทาง ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเดิมพันดูสักตั้ง

ยามนี้ในจ้งมาถึงระเบียงทางเดินหน้าห้องอย่างรวดเร็ว อีกก้าวเดียวก็จะเหยียบย่างเข้ามาในห้องแล้ว

ภิกษุหมิงทงลอบรวบรวมพลังของตนเอง เตรียมเขี่ยงสร้อยประคำในมือออกไป เจวี่ยแข็งกับชีจื่อก็ทยอยหยิบของวิเศษที่มีออกมา พร้อมจะสู้ตายกับเจ้าตัวนั้น กระทั่งดวงผู้ที่ใช้นิ้วมือหนีบถุงผ้าใบเล็กของลินเจิงโย้ว

เอาไว้ ตั้งใจว่าทันทีที่เจ้านั้นโผล่หน้ามาก็จะลงมือ

เสียงขานนามพระพุทธรูปองค์ก้องกังวานพลันดังขึ้น เกร่างของภิกษุ
รูปนั้นก็ปรากฏตรงหน้าประตู

ภิกษุหิมิงทยกแขนตั้งท่าจะเขี่ยสร้อยประคำ เจริญแข่งกับชี้อ้อ
ก็ร้องคำรามแล้วโยนของวิเศษออกไปด้วย

ไน้จิ้งโตนของที่โยนออกมาจากในห้องจนถอยหลังไปตามคาด
แต่ชะงักไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็เดินเข้ามาในห้องต่อพร้อมเอ่ยขึ้นว่า
" ด้วยเหตุที่พ้นจากความกังวลนี้ จึงไม่มีความกลัว* ชูว...อาตมาเพียง
เข้ามารับบิณฑบาต ประสกัยต้องโกรธเกรี้ยวทำร้ายกันด้วย"

ถึงอวี่กุ่มด้ามกระบี่เสียวหาไว้อย่างตื่นตระหนก นางหอบหายใจ
เหือกหนึ่ง อยู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "ฉงจีฝ่าซือ ท่านลืมนะไรบางอย่างไปนะ
เจ้าคะ"

* 'ด้วยเหตุที่พ้นจากความกังวลนี้ จึงไม่มีความกลัว' มาจากปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร แปลว่าด้วยปัญญา
อันเป็นหัวใจพาไปถึงฝั่งพระนิพพาน เป็นหนึ่งในพระสูตรสำคัญพุทธศาสนาเถรวาท

82

เสียงผีเท้าเยียบหายไปกลางคัน ภิกษุรูปนั้นหยุดผีเท้าลงแล้ว
 เถิดหรือสัมผัสได้ว่าหัวใจของตนเองสั่นสะท้านอยู่ในอกอย่างหวาดหวั่น
 ขณะที่เสียงผีเท้านอกประตูหยุดลง

ดูจากอานุภาพของปีศาจตนนี้ของวิเศษมากมายเพียงใดก็ขวางมัน
 ไม่ได้ แต่นางรู้ว่าภิกษุรูปนี้จะมีนิสัยอย่างหนึ่งที่แก้ไม่หาย นั่นก็คือการ
 ประชันไหวพริบกับผู้อื่น

ครัง้ก่อนตอนอยู่ในวังใต้ดินของอารามนักพรตหญิงอวี๋เจินลั่นเฉิงไย่ว
 ก็ใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้พานางหนีรอดจากความตายมาได้

ตอนแรกนางก็ไม่เข้าใจ คนทรยศของฝ่ายพุทธที่กลายเป็นมารไปแล้ว
 เพราะเหตุใดถึงกระตือรือร้นกับเรื่องนี้มากเป็นพิเศษ ภายหลังถึงรู้ว่า
 เดิมทีภิกษุซึ่งจึมีความมุ่งมาดปรารถนาจะสืบทอดบาตรกับจีวรต่อจาก
 จัวนหลุนหวัง แต่เพราะกระทำความผิดด้วยเหตุสองอย่างคือโทษะกับ

วิชา จึงถูกจ้วงหลุนหวังยึดจีวรกับบาตรคืนไป

ภิกษุผู้อยู่ในศีลและมีพลังตะบะของฝ่ายพุทธอยู่ๆ กลับกระทำความผิดเพราะ 'วิชา' ขึ้นมาได้ เรื่องนี้ควรค่าแก่การพิจารณาให้ลึกซึ้งจริงๆ

สิ่งที่ทำให้นางอยากรู้ยิ่งกว่าคือบาตรกับจีวรที่ภิกษุขังจีรूपนี้ไม่อาจคว่ำมาครองในตอนนั้น สุดท้ายแล้วมอบให้ผู้ใดกันแน่

น่าเสียดายบทที่มีเนื้อความเกี่ยวกับไน้จิ้งในคัมภีร์ภาษาสันสกฤต มีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย เจวียเจิงกับชีจ้อบอกนางว่าแม้ภิกษุหนึ่งทงจะนำภิกษุกลุ่มใหญ่เร่งคัดลอกและแปลความพระสูตรในหอเก็บคัมภีร์ทั้งวันทั้งคืน ก็ยังตรวจสอบไม่พบว่าศิษย์พีติษย์น้องก่อนไน้จิ้งร่วงหลุนสู่ทางมารมีใครบ้าง คิดว่าสำหรับฝ่ายพุทธแล้วเรื่องราวของภิกษุจากอสูรภูมิที่ตกต่ำกลายเป็นเจ้าแห่งภูตผีในนรกไม่ควรค่าแก่การบันทึกลงรายละเอียดโดยแท้

แต่พอลองหยิบตำนานเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเหล่านี้มาผสมรวมกัน เถิงอวี้ก็ก็สามารถหาข้อสรุปได้อย่างคร่าวๆ แล้วว่าภิกษุรูปนี้มีนิสัยเสียอย่างหนึ่งคือคลั่งไคล้การประชันไหวพริบ บางทีอาจจะเกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ทำให้เขากลายเป็นมารตั้งแต่แรก เพราะไม่อาจไขว่คว้ามาครอบครอง จึงเกิด 'โทสะและวิชา' ความริษยาครอบงำจึงเกิดจิตคิดร้าย

ขอเพียงพบเจอวาจาแฝงนัยเป็นปริศนา ก็จะไปแตะโดนความริษยาส่วนลึกในใจของภิกษุรูปนี้ การประชันไหวพริบกับผู้อื่นไม่ได้ปะทะคารมกันเพื่อเรื่องที่อยู่ตรงหน้า แต่เพื่อการปะทะคารมในอดีตที่ทำให้เขาพ่ายแพ้และสูญเสียบาตรกับจีวร

เขาติดอยู่ในบ่วงมารผจญครั้งนี้ ไม่มีวันหลุดพ้นไปได้ชั่ววันรันดร์ ยามนี้เถิงอวี้ก็กำลังเดิมพัน เดิมพันว่าภิกษุรูปนี้จะอดใจไม่ไหว

ตอบรับหรือไม่

ขอเพียงมันยอมตอบรับ ก็หมายความว่ามีโอกาสช่วงเวลาออกไป
เช่นนั้นคงไม่ถึงขั้นที่นางยังไม่ได้รับการช่วยเหลือก็ถูกเจ้าสิ่งชั่วร้ายตนนี้
กินลงท้องไปแล้ว

นางกลืนลมหายใจรอ ทั้งที่เพิ่งผ่านไปชั่วอึดใจเดียวกลับรู้สึกว่ายาวนานเหมือนชั่วชีวิตหนึ่งก็ไม่ปาน เนื่องจากกำลังประหม่าจนเกินไป
หยาดเหงื่อไหลรินหยดลงเปลือกตาโดยไม่รู้ตัวแต่นางก็ยังไม่กล้ากะพริบตา

ไม่นานนอกประตูห้องก็มีความเคลื่อนไหว แผ่นหลังเงิออวี่อี้เหิง้อออก
ซุ่มซิก กลัวเพียงอย่างเดียวว่าจะเห็นเงาร่างเจ้านั้นอย่างกรายเข้ามา โชคดี
เหลือเกินที่ภิกษุรูปนั้นเฝ้าตามเสียงก้องกังวาน

"อมิตาพุทธ สีกาท่านนี้ ไม่ทราบว่าจะมาลี้ภัยสิ่งใดไปหรือ"

จิตใจที่ตึงเครียดของเงิออวี่อี้เริ่มผ่อนคลายลง รีบเอ่ยขึ้นว่า "ฝ่าซื่อ
จำไม่ได้แล้วหรือ"

นอกประตูตกอยู่ในความเงียบงัน

ภิกษุหมีงทงหันไปมองเงิออวี่อี้อย่างตกใจ เป็นที่รู้กันดีว่าปีศาจตนนี้
คลั่งไคล้การประชันไหวพริบ แต่หากไม่คิดปริศนาให้ดีก็ถามออกไปส่งเดช
มีแต่จะยั่วยุให้มันโมโหมากกว่าเดิม

ปริศนาข้อนี้จะต้องกลบเกลื่อนความเท็จในตัวเองได้ เรียกว่าทั้ง
ไขปริศนาได้ หลุดพ้นได้ ฉะนั้นเมื่อครูทั้งที่รู้ดีว่าควรจะโยนปริศนาธรรม
ออกไปถ่วงเวลา ทว่าก็ไม่กล้าเอ่ยปากโดยพลการ อย่างแรกเขารู้ว่า
แทบไม่มีปริศนาที่ยากเกินความสามารถของภิกษุรูปนี้ อย่างที่สองหาก
ภิกษุรูปนี้จับได้ว่าตนเองถูกกลั่นแกล้ง ไม่มีทางกินเพียงคนไม่กี่คนก็จบแน่
แต่จะโกรธจนปลดปล่อยพลังอินออกมาทั้งหมด

ถึงเวลานั้นต่อไปให้พวกท่านเจ้าอาวาสมาที่นี่ ก็จะโดนพลังอินชัตกระเด็นไปไกล

สีกาเถิงผู้นี้ผลิผลามเอ๋ยถามไป เคยคิดหรือไม่ว่าการกระทำเช่นนี้
จะทำให้เกิดผลลัพธ์เลวร้ายเพียงใด

แล้วก็เขาได้ยินภิกษุตั้งจีที่อยู่น้ำห้องหัวเราะขึ้นมาตามคาด
เสียงหัวเราะราบเรียบไร้อารมณ์น่าสะพรึงกลัวจนทำให้คนหนาวสะท้าน

ภิกษุหนึ่งทงตื่นตระหนกอยู่ในใจ ขอเพียงสี่กาถึงกล่าววจาโดย
ไม่ไตร่ตรองอีกสักประโยค ภิกษุรูปนี้จะต้องเปิดฉากสังหารหมู่แน่ ทว่า
เขายังไม่ทันชิงเอ่ยปากพดก็ได้นับถึงอวี้ฉัเอ่ยขึ้นมาก่อน

"ครั้งที่แล้วในวังได้ดินข้ารับปากว่าจะพาศิษย์สี่คนของฝ่าซือมาเอนำตี๋ม ปราบกฏว่าเพราะรู้สึกลัวตกกลัวจึงไม่ได้ทำตามคำสัญญา โชคดีที่ฝ่าซือไม่โกรธไม่เคือง ข้าละอายใจจนรู้แจ้งในทันที คืบนี้ฝ่าซือมารับบิณฑบาตจากข้า ตอนนี้นำชะล้างความโง่เขลาในใจ ตระเตรียมน้ำไว้รอนานแล้ว สุดท้ายกลับเห็นฝ่าซือเพียงคนเดียว ไม่ทราบว่าเป็นฝ่าซือลี้มัสสัญญาในวันนั้นไปแล้วหรือ ไม่พาสามเณรตั้งจีมาด้วย เท่ากับขาดสิ่งของยืนยันตามคำสัญญาแล้ว"

ภิกษุหนึ่งทงเผยปากเล็กน้อย เดิมทีจิตใจเขาปั่นป่วนสับสน พอได้ยินประโยคนี้ก็รู้สึกว่าจะต้องเอาชีวิตรอดไปได้ เขาเกือบล้มไปว่า สীগาถึงเคยพบหน้าเจ้ามารตนนี้มาแล้ว คำพูดเหล่านั้นมีหลักฐานเชื่อถือได้แน่นอน เมื่อกล่าวออกไป เป้าหมายในการบิดบาตของภิกษุหนึ่งจึง จิงกลายเป็นสীগาถึงเสียเอง

ต่อจากนี้ไม่ว่าภิกษุองค์ไหนจะตอบไปเช่นไรล้วนถูกกำหนดให้พบกับ
อุปสรรคทั้งสิ้น

หากภิกษุจึงจีตตอบว่าตนเอง 'ไม่ได้พามา' ก็เท่ากับยอมรับว่าตนเอง ผิดสัญญา มันจะกระทำความผิดฐาน 'มุสา' ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ข้อห้ามสำคัญด้วยตนเอง แล้วก็ไม่มีทางจะถามซักไซ้เอาความการเสียคำพูดของเถิงอวี้อี้ในตอนแรกได้ด้วย

หากภิกษุจึงจีตตอบว่าตนเอง 'พามา' ด้วยนิสัยของเจ้ามารตนนี้ จะต้องอดใจไม่อยู่ถามปริศนาออกมาแน่ เมื่อมีปริศนาที่ว่ากันง่าย สักหน่อย เวลามารตนนี้ประชันไหวพริบกับใครจะมีกฎข้อหนึ่งเสมอมาก่อนฝ่ายตรงข้ามจะตอบปริศนามันไม่มีทางลงมือฆ่าฟันผู้ใดเด็ดขาด

ด้วยเหตุนี้คำพูดของเถิงอวี้อี้จึงเป็นการยื้อเวลาให้ทุกคนในห้องอยู่รอดไปได้อีกสักกิดอย่างไม่ต้องสงสัย

ภิกษุหนึ่งทงเช็ดเหงื่อที่ออกท่วมศีรษะด้วยความกังวล เพราะไม่รู้ว่า ภิกษุรูปนี้จะตอบกลับมาเช่นไร ก่อนหันไปผงกศีรษะให้เถิงอวี้อี้อย่างลำบากใจ เขาปวดเหงื่อเฝ้ารออยู่ชั่วครู่ก็ได้ยินเสียงโบทะบัดพัดสานจากนอกห้อง ภิกษุจึงจีตตอบอย่างสบายๆ ว่า "ตั้งจีมาตั้งนานแล้ว สีkamองไม่เห็นหรือ"

ณ เขตเรือนด้านหน้าของวัดต้าอัน ตรงหน้าวิหารพระที่เสาศิลา
สลักรัตนนิสูตรสูงหลายจั้งสีต้นตั้งอยู่

ใจกลางค่ายกลกักขังมารร่างใหญ่ไว้ตนหนึ่ง มารตนนี้แต่งกายคล้ายภิกษุ มือข้างซ้ายถือบาตร มือข้างขวาถือพัดสาน แต่ร่างกายสูงเกินกว่าหนึ่งจั้ง ผิวกายเป็นสีดำมีตูดเคลือบเงาตลอดตัว แวดตาเป็นประกายสว่างวาวดังสายฟ้า ปรายตามองไปแล้วขวัญหนีดีฝ่อ เจ้าสิ่งนี้พุ่งชนไปทั่วอยู่ในค่ายกล รวากับกำลังทนต์ทุกขัณฑ์แสนสาหัส ทุกครั้ง

ที่ร่างของมันโคลงเคลง เมฆดำครึ้มบนท้องฟ้ายามค่ำคืนก็พลุ่งพล่าน
ไม่หยุดไปด้วย

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยนั่งขัดสมาธิอยู่บนเบาะรองอาสนะดอกบัวทาง
ทิศเหนือ มือข้างหนึ่งเคาะเกราะไม้เรียว มืออีกข้างเร่งหมุนสร้อยประจำ

ภิกษุนี้บรื้อรูปนั่งล้อมวงประจำทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศใต้
ทิศเหนือ ครบทั่วทั้งสี่ทิศ พวกเขาถือสร้อยประจำไว้แล้วเปล่งเสียง
ท่องคาถา

เสียงสวดภาษาสันสกฤตหยุดยั้งเมฆที่ลอยเลื่อนไปมา กลางค่ายกล
ปรากฏลำแสงสีม่วงวิบวับเลื่อนราง

เพื่อป้องกันไม่ให้ไนจิงใช้เสียงวิญญูณาชาตในปรโลกมา ภายใน
วัดจึงฝังเสาหลักพระสูตรเอาไว้ทั่วบริเวณนานแล้ว ตามหลักเพียงพอ
จะสกัดภูตผีร้ายให้อยู่ห่างออกไปหลายหลี่ แต่นักพรตจากอารามต่างๆ
ยังคงปักหลักเตรียมความพร้อมอยู่ข้างๆ เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีสิ่งใด
ผิดพลาด

ลั่นเจียงโยวนั่งอยู่บนหลังคา เขารู้สึกว่าไม่มีอะไรให้ทำ เสาศิลา
สลักธารณีสสูตรของสี่เทพผู้พิทักษ์ธรรมสร้างขึ้นมาสูงยิ่งกว่าหลังคาวิหาร
ความสูงประหนึ่งพุ่งทะยานขึ้นฟ้า ตั้งตระหง่านประจำแต่ละทิศ ภิกษุ
หลายร้อยรูปนั่งเบียดเสียดอยู่เต็มลานกว้าง ร่วมใจกันโอบล้อมใต้อาสนะ
ดอกบัวช่วยกันรักษาค่ายกล

ค่ายกลของฝ่ายพุทธที่มีขนาดใหญ่เช่นนี้ลั่นเจียงโยวก็เพิ่งเคยเห็น
เป็นครั้งแรก คิดว่าตราบนานทีเดียวหนีออกมาจากค่ายกลไม่ได้ พวกเขา
ก็ไม่จำเป็นต้องยื่นมือเข้าแทรก

ถึงกระนั้นอาจเป็นเพราะมันเป็นเจ้าแห่งภูตผี ถึงจะถูกกักขังอยู่ใน

ค่ายกล พลังอินของไนจิ้งกลับไม่มีที่ท่าว่าจะลดน้อยลงเลย เรื่องนี้เพียงมองดวงดาวกับก้อนเมฆบนท้องฟ้าก็มองออกแล้ว

แต่ขอเพียงยื้อเวลาไปถึงตอนฟ้าสว่างได้ ทุกอย่างก็จัดการง่ายขึ้น
ขณะนี้ใกล้จะถึงยามจื่อแล้ว ลิ่นเจิงไย่ตื่นตัวเตรียมพร้อมเต็มที่คอยสังเกตอย่างระแวดระวังพักหนึ่ง พอไม่เห็นเค้าลางว่าเจ้ามารร่างใหญ่ในค่ายกลจะหลบหนี จึงค่อยๆ ผ่อนลมหายใจโล่งออก แล้วจู่ๆ ก็ได้กลิ่นเหม็นไหม้ เหมือนมีบางอย่างติดไฟลุกโชน

คงไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นที่ห้องครัวกระมัง กระดิ่งเตือนภัยในใจลิ่นเจิงไย่สั่นระรัว จะรีบกระโดดออกไปจากตรงนี้ อยู่ๆ ก็หยุดชะงักลงอีก เขาหันหน้าไปมองไนจิ้งตรงกลางระหว่างเสาศิลาสถัถรรณีสูตร มารตนนี้ยังพยายามดิ้นรนต่อสู้ เมื่อมองลงไปยังนักพรตจากแต่ละอารามข้างล่าง ดูท่าพวกเขาก็ได้กลิ่นเหม็นไหม้เช่นกัน จึงทยอยเงยหน้าขึ้นมองค้นหาต้นตอของกลุ่มควันเหล่านั้น

ไม่นานก็มีนักพรตหลายคนกระโดดขึ้นมาบนหลังคา เอ่ยถามเสียงร่อนรน "ชื่อจื่อ มีตรงที่ใดเกิดไฟไหม้หรือไม่"

ตอนเอ่ยปากไม่กล้าส่งเสียงดังนัก เพราะกลัวว่าจะทำให้ภิกษุในค่ายกลเสียสมาธิ

ลิ่นเจิงไย่จ้องมองไปทางห้องครัวเขม็ง หินขานรับกระดิ่งในอกเสื้อยังไม่แสดงอาการใด ทางนั้นไม่น่าจะมีอะไรผิดปกติ ดังนั้นจึงอดทนเอาไว้แล้วตอบกลับไปว่า "ยามจื่อแล้ว ระวังกลลวง"

เหล่านักพรตนิ่งอึ้งไป แล้วยกมือตบหน้าผาก "ก็จริง มารตนนี้เจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัด อย่าได้หลงกลแผนการของมันเสีย"

มีคนเอ่ยขึ้นว่า "ท่านเจ้าอาวาสนั่งสมาธิอยู่บนอาสนะดอกบัว

ภยันตรายใดในโลกหล้าไม่อาจกล้ำกราย トラบใดที่ท่านเจ้าอาวาสไม่ยับ
นั้นก็หมายความว่าทุกอย่างล้วนเป็นภาพลวงตา"

ทว่าต่อจากนั้นพวกเขาก็มองเห็นคิ้วเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเล็กขึ้น
เล็กน้อย คล้ายสัมผัสได้ถึงกลิ่นเหม็นไหม้ลอยอยู่ในอากาศ

ไม่ใช่เพียงเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ย กระทั่งบรรดาศิษย์เอกอย่างพวก
ภิกษุหิงชินและภิกษุเจี้ยนชิง สีหน้าก็เกิดความเปลี่ยนแปลงบ้างแล้ว

จิตใจเริ่มเฉยโยเยยงหนักอึ้ง หรือว่าจะไม่ใช่ภาพลวงตา

หินขานรับกระดิ่งในอกเสื้อยังไม่มีเคลือบไหว

จะเป็นกลุ่มคนเสื้อคลุมดำนั้นย้อนกลับมาหรือไม่ เขาตกใจจน
หลังเหวี่ยงเยนเยียบ แล้วพุ่งฉิวไปทางเรือนหลังอย่างไม่รีรอ "ผู้อาวุโส
ทุกท่านคอยเฝ้าอยู่ที่นี้ ข้าจะไปดูสักหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น"

ผ่านไปสักพักจึงพบว่าไม่ถูกต้อง ประกายแสงบนท้องฟ้าเหนือ
ห้องครัวยังอยู่ของมันดี ๆ รอบข้างมีว๊าวจะเกิดไฟไหม้ที่ใดกัน ตระหนัก
ได้ว่าหลงกลเข้าเสียแล้ว จึงรีบร้อนย้อนกลับไปทางเรือนหน้า โชคดีที่
เจ้ามารร้ายยังถูกกักขังไว้ในค้ายกล หน้าวิหารทุกอย่างสงบเรียบร้อยดี
พวกเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยก็ยังอยู่กับที่

เหล่านักพรตเฝ้าด้วยความยินดีแถมประหม่า "รู้ต้นตอแล้ว ทางนั้น
มีสหายนักพรตผู้หนึ่งตอนใช้ที่จุดไฟจุดยันต์ไม่ระวังทำไฟติดชุดตนเองเข้า
พอลมพัดมาก็หอบเอาควันลอยไปทางนั้น เมื่อครูดับไฟสนิทแล้ว ทำให้
พวกเราแตกตื่นนึกว่าเจ้ามารนั้นจะเล่นลูกไม้อะไร"

ลั่นเจิงโยกั้มลงมองชุดนักพรตที่มีรอยไหม้ตัวนั้น กลุ่มควันลอยมา
จากหน้าวิหารอย่างแน่นอน

จุ๋ ก่อนหน้านี้มันเรื่องอะไรกันนะ ถึงกับระงับอารมณ์ไม่อยู่ปานนั้นเลย

ลื่นเฉิงโยวเหลียวมองค่ายกลอีกครั้ง ก็ไม่เห็นจะมีสิ่งใดผิดปกติ เขา
นั่งลงตามเดิมแล้วเงยหน้ามองดวงดาวกับก้อนเมฆเบื้องบน มองแวบเดียว
ก็รู้สึกราวกับน้ำเย็นอ่างหนึ่งราดรดศีรษะอย่างไม่ทันตั้งตัว ดวงดาวกับ
ก้อนเมฆกลุ่มนั้นไม่กะพริบเคลื่อนไหว

ภายในใจลื่นเฉิงโยวตั้งลมพายุพัดผ่าน ลูกพรวดขึ้นมาทันที "ท่าน
เจ้าอาวาส เจ้ามารนั่นหนีไปแล้ว"

เขากล่าวพลางกระโจนรูปไปทางห้องครัวด้วยความร้อนใจ ดูจาก
รูปการณีนี้นี้เจ้ามารนั่นคงหนีออกไปช่วงประมาณยามจื่อ

สมควรตายนัก! เพราะเหตุใดหินขวานรับกระดิ่งถึงไม่มีอาการ
ตอบสนองเลยเล่า หนีไปที่อื่นก็แล้วไปเถอะ หากหนีไปทางห้องครัว...

หน้าผากเขามียาตเห้งเฮ้งเย็นๆ เท้าเมล็ดถั่วผุดพรายในพริบตา

ภายในค่ายกลดูเหมือนเจ้าอาวาสหยวนเจวียกู้สึกถึงความผิดปกติ
มานานแล้ว จึงลืมหาดขึ้นมาจับพลัน บรรดาภิกษุร่างกายโง่งนเล็กน้อย
เงยหน้ามองพื้นที่ระหว่างเสาศิลาสลักธารณิสูตร ถึงแม้ตอนแรกจะ
มองไม่เห็นความแตกต่าง ขณะนี้ก็รับรู้ได้แล้วว่ามารกลางค่ายกลตนนั้น
เป็นเพียงเงาลงตา

มีคนยกมือขึ้นโยนบาตรอาคมออกไป เงาของมารกลางค่ายกล
ส่งเสียงคำหนึ่งแล้วบุกทะลวงออกไป เห็นลมพายุแผดเสียงโหยหวน
เมฆดำครึ้มลอยมารวมกันจากทุกทิศทุกทาง วัดต้าอิ่นกลายเป็นกรงขัง
ขนาดใหญ่ที่มืดซิดแน่นหนาไปโดยไม่รู้ตัวเสียแล้ว

บรรดาภิกษุต่างหน้าถอดสี ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เป็นเพียงภาพลงตา
ยามจื่อเมื่อพลังอินแรงกล้าขึ้นมาค่ายกลนี้ก็กักขังไม่จึงเอาไว้มได้อีก

พวกเขาโดนเจ้ามารตนนี้หลอกเข้าแล้ว!

ภิกษุหิงทงได้ยินคำตอบของไนจังแล้วก็อดถอนหายใจเอือกใหญ่ไม่ได้ สรรพสิ่งบนโลกใบนี้มีจุดอ่อนด้วยกันทั้งนั้น ไนจังก็ไม่มีข้อยกเว้น คำพูดของสีกาถึงไปกระตุ้นจิตมารส่วนลึกในใจของเจ้ามารตนนี้ เมื่อมีปริศนาคำทายขึ้นมา ก็ถือว่ายืดเวลาออกไปได้แล้ว

เจวียแข็งกับชีจื้อไม่เข้าใจความนัยที่แฝงมา รีบเบิกตากว้างสอดส่องไปทั่ว แต่นอกห้องก็มีดสนิทไร้แสงส่อง จะมี 'ศิษย์คนทีสี่' ที่ใดกัน

ภิกษุหิงทงหันไปส่ายหน้าให้พวกเขา เทียบกับการตอบส่งเดชแล้ว ไม่สู้อดทนรอไปก่อนดีกว่า

เขายังหันไปมองคนในห้อง ส่งสัญญาณบอกพวกเขาว่าอย่าพลั้งปากพูดอะไร คนที่อยู่ในห้องตกใจจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไปนานแล้ว จึงพยักหน้าตอบอย่างลนลาน

ถึงอีวี่อีกลั่นลมหายใจเฝ้ารอต่อไป ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าจะถ่วงเวลาเอาไว้ได้ ตอนนั้นคงทำได้เพียงตั้งตารอให้พวกลั่นเฉิงโยวรีบมาถึง จู่ๆ พอได้ยินเสียงโบทพัดสานดังพื๊พพื๊ หัวใจก็เต้นกระดอนขึ้นมาจุกอยู่ตรงคอหอยอีกแล้ว แม้ว่ามารตนนี้บางครั้งจะถูกยั่วยุจนถามปริศนาออกมา กลับไม่มีความอดทนสักเท่าใดเช่นเดิม

เสียงโบทพัดเพิ่งจะดังขึ้นสามครั้ง ลมหนาวยะเยือกก็ก่อตัวอยู่หน้าประตู สายลมม้วนตลบเอาเศษใบไม้ดอกไม้บนพื้นดินปลิวว่อนเกิดเสียงดังเบาๆ แล้วภิกษุรูปนั้นก็เอ่ยขึ้นว่า "เอ๊ะ สีกายังมองไม่เห็นตั้งจี่อีกหรือ"

ราวกับว่ารออยู่นานก็ไม่ได้คำตอบเสียที ในน้ำเสียงจึงเผยความหงุดหงิดอยู่หลายส่วน

เจวียแข็งกับชีจื้อสะดุ้งโหยงจนรีบกันถึงอีวี่ให้อยู่ด้านหลังตนเอง

คนในห้องพลอยตื่นตระหนกไปด้วย พวกนางรู้ดีว่าหากถึงอวี่อีถ่วงเวลาไปได้ชั่วขณะหนึ่ง ก็หมายความว่าทุกคนสามารถอยู่รอดไปได้อีกสักหน่อย ด้วยอารามรีบร้อนกระทั่งบ่าวหญิงสูงวัยของสกุลเผิงก็ช่วยกวาดสายตามองหาเงาร่างของสามเถรน้อย ได้แต่แค่นใจว่าหาอยู่พักใหญ่ก็มองไม่เห็นอะไร แล้วนี่จะทำเช่นไรดี เมื่อไม่เห็นเงาคน แล้วจะเอาน้ำออกไปได้อย่างไร

เถิงอวี่อีเหลียวมองไปรอบกายอย่างรวดเร็ว พบว่ามุมห้องครัวมีโอ่งน้ำใบหนึ่งตั้งอยู่ นางรีบสั่งทวนผู้ว่า "ไปตักน้ำมาสามหนึ่งเร็วเข้า"

ทุกคนพากันวิ่งกรูกันเข้าไปรับน้ำ เถิงอวี่อีเพิ่งรับน้ำมาสามหนึ่ง ภิกษุรูปนั้นท่าทางจะหมดความอดทน จึงโบกพัดสานพลางย่างเท้าเข้ามาในห้อง "อาตมากระหายเหลือเกิน คงรอตม่น้ำไม่ไหวแล้ว"

เถิงอวี่อีตอบกลับเสียงสั้น "เอ๋? ข้ามองเห็นสามเถรน้อยตั้งจี่แล้ว! ที่แท้เขายืนห่างจากสิ่งนั้นออกไปสามช่อ เจ้าสิ่งนั้นไร้สีไร้สัน ไร้ชื่อไร้แซ่ ไร้ต้นไร้ปลาย ไร้รูปไร้ลักษณะ มีมาแล้วเมื่อครู่เข้าถึงมองไม่เห็น"

ภิกษุซึ่งนั่งเงียบไป แล้วหัวเราะเสียงเบิกบาน " 'ไร้สีไร้สัน ไร้ชื่อไร้แซ่ ไร้ต้นไร้ปลาย ไร้รูปไร้ลักษณะ' สীগาคงพูดถึงดวงจันทร์กระมัง แต่เวลานี้มืดสนิทไร้แสงจันทร์ แล้วดวงจันทร์จะอยู่ที่ใดกันเล่า"

พอกล่าวจบก็ส่งเสียงหัวเราะชวนขบถ พัดสานโบกสะบัดวูป เปลี่ยนไอลพลงอินรายล้อมกลายเป็นลมหนาวทันที แรงแลมทำให้บานหน้าต่างลั่นดังเอี้ยดฮ้ำด

เถิงอวี่อีรับเอ่ยยับยั้ง "ช้าก่อน..."

ในลำคอของภิกษุรูปนี้ประหนึ่งแผ่โทสะพวยพุ่งเทียมฟ้า "ซิ ยังกล้าเล่นลิ้น เจ้านี้เรื่องเล็กฉลาดนัก แต่เรื่องใหญ่กลับเลอะเลือน ยกโทษให้ไม่ได้"

สมควรตกรอกไปเสีย!"

ขณะเอ่ยวาจาเงาร่างสูงใหญ่สวมจีวรก็มาปรากฏในห้องอย่างกะทันหัน พอร่องเท้าฟางก้าวเดิน เสียงลมกระโชกแรงพลันก่อตัว หอบเอาเงาร่าง ภูตผีหน้าตาแปลกพิลึกพิลั่นสารพัดชนิดมาด้วย พวกมันร้องโหยหวน แล้วพุ่งโจมตีถึงอวี่อวี้

คนในห้องตื่นตกใจจนเอามือกุมศีรษะกิริยาร้องเสียงหลง ผลสุดท้าย ยังไม่ได้วิ่งหนีไปที่ใดสองเท้ากลับถูกมือผีร้ายที่มองไม่เห็นคว้าแล้วคว้าแล้วคว้าไว้ทำให้ล้มคะมำลงกับพื้น

โคมไฟดวงนั้นตรงมุมห้องลมพัดวูบเดียวเปลวไฟก็มอดดับลง ความมืดสนิทยิ่งเพิ่มความหวาดกลัวได้ลึกล้ำเป็นเท่าทวี เสียงร้องไห้ แห่ลมสูงของคนในห้องดังขึ้นเรื่อยๆ เงาร่างนั้นตรงหน้าประตูยิ่งเดิน เข้ามาใกล้ ยิ่งเห็นชัดถึงรูปร่างสูงกำยำ กระทั่งถึงอวี่อวี้ก็รู้สึกสิ้นหวังแล้ว

ทว่าอยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนตะโกนอยู่กลางอากาศลอยเข้ามา "ผ้าเช็ด ทำพลาดครั้งใหญ่แล้ว"

เปรียบได้กับการพบโคมไฟในห้องมืด ทุกคนตื่นตื่นยินดีจนแทบ ปิดหน้าร้องไห้คร่ำครวญ

ลั่นเจียงโย่วมาแล้ว! ในที่สุดก็มีคนมาช่วยแล้ว! เถิงอวี่อวี่รีบเช็ดเหงื่อ เย็นๆ บนหน้า จากนั้นก็สั่นสะท้านไปทั้งตัว ภิกษุรูปนี้ยืนขวางประตูไว้ ต่อให้ลั่นเจียงโย่วเก่งกล้าสามารถเพียงใดเกรงว่าคงยับยั้งเจ้ามารตนนี้ ไม่ให้ลั่นเจียงโย่วลงท้องไม่ได้หรอก

เป็นไปตามคาด ลมหนาวสายนั้นไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดพัก แต่รุนแรง กว่าเดิมราวกับกลายเป็นใบมีดคมกริบพัดม้วนตลบมาถึงปลายเท้า ช่วงเวลาที่ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายกลับได้ยินลั่นเจียงโย่วเอ่ยว่า " 'ไร้สีไร้สัน

‘ไร้ชื่อไร้แซ่ ไร้ต้นไร้ปลาย ไร้รูปไร้ลักษณะ’ ในเมื่อเป็นสิ่งที่ ‘ไร้ชื่อไร้แซ่’ แล้วเหตุใดผ้าชื่อถึงหลุดปากพูดออกไปว่า ‘ดวงจันทร์’ สองคำนี้ได้เล่าปริศนาครั้งนี้ยังไม่ได้แก่ ผ้าชื่อก็แพ้แล้ว”

สิ้นเสียงของเขา ลมหนาวก็หยุดชะงักไปทันควัน

เงาร่างครึ่งหนึ่งของภิกษุยังซ่อนเร้นอยู่ในความมืดตรงหน้าประตู เหมือนกำลังไตร่ตรองคำพูดของลินเจียว แต่ก็ดูคล้ายกำลังหงุดหงิดกับความผิดพลาดของตนเอง ภายในห้องเงียบสงบไร้เสียงลมพัด ทว่าไอเย็นยะเยือกกลับยิ่งรุนแรงมากขึ้น

ชั่วขณะที่โน้จั้งจิตใจเหม่อลอยอยู่นั่นเอง ท่ามกลางความมืดสลัวนอกห้องทันใดนั้นแสงไฟก็สว่างเจิดจ้า มังกรไฟตัวหนึ่งโผนทะยานจากบนยอดไม้ลงมา ปากมังกรอ้ากว้างอย่างเกรี้ยวกราด เหาะฉวัดเฉวียนลงมาแล้วพุ่งเข้าจูโจมเร็วปรือใส่ประตูห้องครัว ฉวยโอกาสที่ภิกษุฉิ่งจี้หรือโน้จั้งไม่ได้อะวังตัวบังคับศีรษะของมันเอาไว้ในคำเดียว

ชั่วพริบตานั้นลินเจียวก็กระโดดทะลุหน้าต่างเข้ามา “วืง!”

ภิกษุหมีงทงเริ่มขยับตัวได้แล้ว เขารีบกระโดดคล่องขึ้นมาคู้มกันทุกคน วิ่งหนีออกไปนอกห้อง “ทางนี้เป็นประตูด้านหลัง ไปเร็ว!”

เถิงอวี้วี้แม้จะยุ่งกับการเอาชีวิตรอดแต่กลับยังออกสั่นขวัญแขวน คราวนี้ลินเจียวลอบโจมตีสำเร็จแล้ว แต่โน้จั้งมีหรือจะถูกมังกรย่นต์ตัวหนึ่งรังเอาไว้ได้ เจวี่เยีงกับชีจี้ก็ร้อนร่นกระวนกระวาย จู๊ๆ ได้ยินเสียงเคาะเกราะไม้กับเสียงท่อนพระสูตรจากนอกห้อง จึงตระหนักได้ว่าเจ้าอาวาสหยวนเจวี่เยีงพาคนมาถึงแล้ว พวกเขาสองคนถึงยอมเลิกรา ตั้งใจว่าจะคู้มกัน พวกเถิงอวี้วี้ออกไปก่อน ประเดี๋ยวค่อยกลับมาช่วยศิษย์พี่

คนกลุ่มใหญ่เร่งเดินตามผีเท้าภิกษุหมีงทง ไม่นานก็ออกไปทาง

ประตูหลัง ในตรอกแคบๆ ผีง้ำซ้ายผีง้ำขวาล้วนมีทางออก ผีง้ำซ้ายก็คือทางออกจากวัด แต่เลี้ยวไปผีง้ำขวาจะเดินอ้อมกลับไปทางปึกตะวันออกใหม่ ทุกคนเดินตามภิกษุหนึ่งทงเลี้ยวขวาไปอย่างไม่ลังเล หากยังกำจัดในใจไม่ได้ ไม่ว่าจะไปทางใดก็หนีความตายไม่พ้น ไม่สู้อยู่ในวัดไปก่อน อย่างน้อยก็มีภิกษุกับนักพรตในวัดคอยคุ้มครอง

ท้องฟ้าเหนือศีรษะมีเพียงแสงจันทร์สลัวกับดวงดาวประปราย ในมือไม่มีกระทงโคมไฟส่องทางด้วยซ้ำ ในความมืดมืดได้แต่อาศัยเสียงฝีเท้าแยกแยะทิศทาง พอออกมาจากตรอกก็มองเห็นป่าตรงหน้าแล้ว แต่ในตอนนี้องค์ก็มีเสียงประหลาดดังสนั่นมาจากด้านหลัง

เสียงนั้นทำให้ทุกคนรู้สึกขวัญผวา ประหนึ่งเสาต้นใหญ่หมึมาล้มกระแทกพื้นดินดังตึง สั่นสะเทือนไปทั่วบริเวณจนต้นไม้ส่ายโยนเงนไม่หยุด เมื่อสิ้นเสียงก็มีเสียงดังสนั่นตามมาอีก เสียงตึงๆ เข้ามาใกล้มากขึ้น มากขึ้นทุกที

พอทุกคนหันหลังกลับไปมองก็สุดลมหายใจเข้าเอือกใหญ่โดยไม่รู้ตัว ด้านหลังห่างออกไปไม่ไกลอยู่ๆ ก็มีเงาร่างใหญ่ยักษ์สีดำโผล่พรวดออกมา รูปร่างสูงตระหง่านหลายจั้ง มีความน่าเกรงขามดุเทพสวรงค์ วิ่งตรงมาหาพวกนาง เสียงดังสนั่นที่ว่ำนั่นก็มาจากยักษ์ตนนี้เวลาเดินเหินนั่นเอง

"แย่แล้ว นั่นเป็นร่างเดิมของมารตนั่น!" เจวียแข่งกับซี้จ้อร้องเสียงหลง เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวนั้นเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ พวกเผิงฮวาเยวียก็ตกใจจนสติกระเจิดกระเจิง ไหนเลยจะมีแก๊ใจมาวิ่งตามภิกษุหนึ่งทงประเดี๋ยวเดียวก็วิ่งหายไปไม่เห็นเงาแล้ว

เถิงอวี้ก็วิ่งหนีเช่นกัน ที่ลำคณางยังเป็นคนที่วิ่งหนีเร็วที่สุดด้วย แต่นางเพิ่งวิ่งไปทางปึกตะวันออกได้ไม่กี่ก้าวก็บังเอิญมองเห็น

เจ้าตัวนั้นโผล่มาอยู่ตรงหน้า พอลองเปลี่ยนไปทางปีกตะวันตก เจ้าสิ่งนั้นก็มาอยู่ทางปีกตะวันตกอีกแล้ว

ตอนนี้แม้แต่ตัวนผู้ก็มองออกว่ามันไม่ปกติ เขาปกป้องถึงอวี้อี้ ขยับถอยไปข้างหลังสุดชีวิต "คุณหนู อย่างกับว่ามันวิ่งมาหาท่านเลยขอรับ"

เจ้าสิ่งนั้นผีเท้ารองไวปานสายฟ้าแลบ มันวิ่งทะลุผ่านแนวป่า ต้นสนถูกมันเหยียบย่ำกึ่งหักนับไม่ถ้วน หัวอึดใจเดียวก็มาถึงตรงหน้าแล้ว ถึงอวี้อี้ไม่มีทางใดให้หลบได้อีก นางกุมกระบี่เสียวหยานแน่นพลางกล่าวอย่างสิ้นหวัง "หากเป็นเช่นนั้นอย่างมากที่สุดก็ทำได้เพียงสู้ตายกับมันแล้ว!"

ในขณะนี้เองจู่ๆ ก็มีตาข่ายสีทองลอยละลือมาจากด้านข้าง ตาข่ายสีทองผืนนี้แผ่กว้างดั่งผ้าห่ม หยุดการเคลื่อนไหวของภิกษุรูปนี้ได้ในพริบตา ภิกษุไม่ทันตั้งตัวก็ถูกขัดขวางจนร่างกายชวนเซ

หลังจากลื่นเชิงไยวทะยานร่างเหวี่ยงตาข่ายสีทองผืนนั้นออกไปแล้ว ก็เล็งหาโอกาสโถมตัวดิ่งลงมาด้านล่าง พอถึงพื้นดินแล้วก็ถึงถึงอวี้อี้ มาปกป้องอยู่ด้านหลังตนเอง

ในเวลาเดียวกันเสียงสวดภาษาสันสกฤตก็ดังขึ้นรอบทิศ เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยถือเกราะไม้ เเร่งฝีเท้าเดินนำบรรดาศิษย์ออกมาจากอีกฟากหนึ่งของป่า

เหล่านักพรตกระโดดออกมาจากมุมมืด โดยแต่ละคนถือของวิเศษเอาไว้ในมือ

ถึงอวี้อี้ยังหายใจเหนื่อยหอบไม่หยุด ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังลื่นเชิงไยว พลางลอบเซ็ดเหงื่อ ก็ได้ยินลื่นเชิงไยวเอ่ยว่า "ตาข่ายสีทองขวางมันเอาไว้ได้ไม่นาน ไปอยู่ทางนั้นเถอะ"

"ได้"

ร่างมนุษย์ยักษ์สีดำตานั้นถูกตาข่ายสีทองรวบเอาไว้ ก็กลับกลายเป็นภิกษุรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าขาวผ่องดังผลน้ำเต้าทันที เมื่อไม่อาจเข้าไปได้ มันจึงฉีกกระชากตาข่ายโดยไม่เกรงกลัว แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถฉีกตาข่ายสีทองให้ขาดได้ ตรงกันข้ามฝ่ามือทั้งสองของตนกลับถูกแผดเผาจนมีควันลอยออกมา

นี่เห็นได้ชัดว่าลีนเจียวไม่ได้คิดจะเดินไปไกลนัก เขาพาพวกเงี้ยวเดินไปถึงชายป่า แล้วหยุดมองสำรวจนาง เห็นปิ่นปักผมกับต่างหูเอียงกระเทว่ กระป๋องก็มีแต่รอยยับย่น แต่โชคดีไม่มีร่องรอยการได้รับบาดเจ็บ จึงเอ่ยขึ้นว่า "มารตนั่นเคลื่อนที่ไวปานสายฟ้า หากคืบนี้ยังกำราบมันไม่ได้ จะเผ่นหนีไปถึงลัวะหางก็ถูกมันจับได้อยู่ดี อย่าเสียแรงหนีไปเปล่าๆ เลย ไม่รู้พักอยู่ที่นี้ไปก่อน ประเดี๋ยวข้าก็ต้องไปช่วยเจ้าอาวาสหวนเจียวปราบมารพอดี"

เงี้ยวหนีหายใจกระชั้นพลางพยักหน้าตอบ ก่อนกวาดสายตามองไปรอบๆ มองหาหินก้อนหนึ่งแล้วนั่งลงไป

ลีนเจียวไม่ได้นั่งลงด้วย เพียงยืนอยู่ตรงหน้านาง

เจียวแข็งกับซึ่งจื้อยืนอยู่ข้างศิษย์พี่ ลองนับจำนวนภิกษุแล้วกล่าวขึ้นว่า "ภิกษุทั้งหมดหนึ่งร้อยแปดรูป นี่เปลี่ยนเป็นค่ายกลอรหันต์แล้วหรือ ศิษย์พี่ค่ายกลอรหันต์จะได้ผลกว่าเสาศิลาสถัถรณ์สูตรของสี่เทพผู้พิทักษ์ธรรมใช่หรือไม่ขอรับ"

ลีนเจียวก็ไม่มั่นใจนัก เขาจะต้องภิกษุรูปร่างสูงใหญ่กลางตาข่ายสีทองผืนนั้นไม่วางตา ก่อนส่งเสียงตอบรับอย่างไม่ใส่ใจเท่าใดนัก

ระหว่างพูดคุยกันอยู่นั้นก็มีเสียงฝีเท้ามาจากนอกป่า หันกลับไปมอง

พบว่า เป็นภิกษุหมิงทงนำพวกเผิงฮวาเยวี่มาถึงแล้ว

ภิกษุหมิงทงต้องใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะตามคนที่วิ่งแตกกลุ่มไปกลับมาได้ที่ละคน คิดดูแล้วที่อื่นก็ไม่มีตรงที่ใดปลอดภัย จำต้องนำทางพวกนางเข้ามาในป่า พอเข้ามาใกล้ก็ควรระวังพวกลื่นเฉิงโย่ว แล้วให้สตรีเหล่านั้นแยกกันหาที่นั่งพักเอง

ในจิ้งถูกกักขังไว้ในค้ายกลอหันท์แล้ว พลันก็กลับไม่ลดลงเลย สักนิด ลื่นเฉิงโย่วมองดูพวกเจ้าอาวาสหยวนเจวี่อย่างใจจดใจจ่อ สีหน้าเริ่มฉายแววไม่สบายใจ

เจวี่แข็งกับชีจื่อเฝ้ารอดด้วยความวิตกกังวลครู่หนึ่ง พลันนึกถึงเรื่องเมื่อครูขึ้นมาได้ จึงถามขึ้นอย่างรุนแรงว่า "ศิษย์พี่ ตอนวิ่งหนีออกมาจากห้องครัวมีคนตั้งมากถึงเพียงนั้น เหตุใดปิศาจตนนี้ถึงเอาแต่ไล่ตามคุณหนูเถิงเล่า"

ลื่นเฉิงโย่วเหลือบมองเงิออวี่อ๊วบหนึ่ง ก่อนหน้านั้นพระกับนักพรตทั้งวัดถูกเจ้าปิศาจนั้นหลอกเข้าแล้ว หากไม่ได้เงิออวี่อ๊วบเวลาเอาไว้พักหนึ่ง กว่าพวกเขาจะเร่งไปถึงคงเคราะห์ร้ายมากกว่าตีไปแล้ว พอคิดถึงเรื่องนี้ความรู้สึกไม่สบายใจเหล่านั้นก็กลับมาอีก เขาคิดทบทวนแล้วตอบว่า "ก่อนหน้านั้นคุณหนูเถิงถามปริศนากับมารตนนี้ ปรากฏว่าขนาดปริศนาเจ้ามารตนนี้ก็ยังไม่ออกเลย เรื่องนี้สำหรับมันแล้วเรียกได้ว่าเป็นความอับยศอดสูอย่างใหญ่หลวง ด้วยนิสัยของมารตนนี้จะตามรังควานคุณหนูเถิงไม่เลิกหากไม่ใช่เรื่องแปลก"

เงิออวี่อ๊วบลอยให้ขุนหรงช่วยเซ็ดเหงื่อให้ตนเอง ได้ยินดังนั้นก็กล่าวต่อไปว่า "ภิกษุรูปนี้จะว่าไปแล้วก็เป็นผู้รู้ลึกซึ้งในพระธรรม แล้วเหตุใดปริศนาเพียงเท่านั้นกลับยังตีความไม่ออก"

ลีนเจียงโย้วตอบนางว่า "ก็เป็นเพราะมันประเมินตนเองสูงไปนะสิ รู้เอาไว้เลยว่าในอดีตมัน..." ทันใดนั้นเขาก็หยุดทัก "เมื่อครูเจ้าพูดว่าอะไรนะ"

ถึงอวี้อี้ไม่เข้าใจความหมายของเขา รีบเอ่ยทวนคำพูดตนเองซ้ำอีกรอบ "ข้าบอกว่าภิกษุรูปนี้จะว่าไปแล้วก็เป็นผู้รู้ลึกซึ้งในพระธรรม"

ลีนเจียงโย้วตะลึงงัน ในที่สุดเขาก็เข้าใจว่าความรู้สึกผิดปกตินั้นคืออะไร เขาโยนกิ่งไม้ในมือทิ้งไป ยิ้มบางๆ แล้วผงกศีรษะ "เจ้าพูดมา มีเหตุผล ข้าลืมเรื่องนี้ไปได้อย่างไร ภิกษุรูปนี้เป็นถึง 'ผู้รู้ลึกซึ้งในพระธรรม' ข้าเข้าใจเสียที่ว่าเพราะเหตุใดแม้แต่เสาศิลาสลักรัศมีสูตรของสี่เทพผู้พิทักษ์ธรรมก็ขัดขวางมารตนนี้เอาไว้ไม่ได้"

เจวีย่ซึ่งกับซีจื่ออัปาค้าง "ศิษย์พี่ ท่านหมายความว่า..."

"ไม่ว่าจะเป็นค่ายกลฝ่ายพุทธที่มีอานุภาพลึกล้ำเพียงใด ก็อย่าคิดว่า จะขวางมันได้" ลีนเจียงโย้วหันไปมองภิกษุรูปร่างสูงใหญ่กลางค่ายกล "มารตนนี้คลุกคลีอยู่กับฝ่ายพุทธรานานหลายปี จะไม่รู้วิธีทำลายค่ายกลได้อย่างไร บางทีแนวคิดในการปราบมารตนนี้อาจผิดทางมาตั้งแต่เริ่มแล้ว" เขาตะโกนเสียงดังก้อง "ผู้อาวุโสทุกท่าน! เชิญมาคุยกันทางนี้สักครู"

เหล่านักพรตนำศิษย์เดินมาหาอย่างประหลาดใจ "ซีจื่อจื่อ?"

ลีนเจียงโย้วกล่าวว่า "คนทรยศของฝ่ายพุทธจะถูกจัดการตามวิถีของฝ่ายพุทธเสมอมา แต่เจ้าสิ่งนี้เข้าสู่ทางมารไปแล้ว ไม่สมควรจัดการตามหลักการธรรมดาสามัญ ค่ายกลอรหันต์กักขังมารตนนี้ไว้ไม่ได้ มันสร้างทำเป็นถูกกักขังเพียงเพราะกำลังรอช่วงเวลาที่พลังอินฟินิตี้เต็มเปี่ยม ฉวยโอกาสตอนที่มันยังไม่หนีออกมาพวกเราต้องเร่งตั้งค่ายกลเทพเสวียนเทียนปราบวิญญาณของฝ่ายเต๋า"

"ค่ายกลเทพเสวียนเทียนปราบวิญญาณของฝ่ายเต๋า?" ทุกคนต่าง

ตกใจไม่น้อย ค่ายกลนี้ซับซ้อนยิ่งกว่าค่ายกลเทพเสวียนเทียน แต่ไรมา
แข็งแกร่งไร้เทียมทาน ถึงกระนั้นก็มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง คือมีข้อกำหนด
เกี่ยวกับผู้ควบคุมกับผู้รักษาค่ายกลเข้มงวดอย่างยิ่ง ค่ายกลต้องการกำลังคน
ยี่สิบเอ็ดคน และยิ่งไปกว่านั้นจะต้องเป็น...

ลินเจิงโย่วเหลียวมองไปรอบกาย "หากยังชักช้าต่อไปพวกเราทุกคน
จะไม่มีใครหนีพ้น ข้าจะควบคุมค่ายกล คนที่ช่วยรักษาค่ายกลได้ช่วย
ก้าวออกมาให้ข้าดูสักหน่อย"

เจี้ยนเทียนกับเจี้ยนเซียนหันมองหน้ากัน โบกมือปฏิเสธอย่างจนใจ
"เฮ้อ...ซื่อจื่อ คราวนี้นักพรตเฒ่าอย่างพวกข้าช่วยอะไรท่านไม่ได้หรอก
พวกเราไม่ใช่หนุ่มพรมหจรรย์มานานแล้ว"

เสียงของพวกเขาไม่ใช่เบาๆ พอเอ่ยประโยคนี้ออกมาลินเจิงโย่ว
ก็หน้าไม่เปลี่ยนสี ทว่าคุณหนูกับบ่าวรับใช้ที่อยู่ในป่าเหล่านั้นกลับนิ่งงัน
ถึงอึ้งก็ก็พูดอะไรไม่ออก ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง นางลอบจับตามอง
การกระทำของลินเจิงโย่วอยู่ตลอด กลับได้ยินคำพูดเช่นนั้นอย่างไม่ทันตั้งตัว
เจียวี่เซ่งกับซื่อจื่อวิ่งไปอยู่ด้านหลังศิษย์พี่ก่อนใคร

จากนั้นนักพรตหนุ่มหลายคนทยอยกันยกมือ "ข้าก็ช่วยรักษาค่ายกลได้..."

ผ่านไปชั่วพริบตาเดียวก็รวบรวมคนได้ถึงยี่สิบคน เมื่อนับลินเจิงโย่ว
ก็พอให้เปิดค่ายกลได้แล้ว

ลินเจิงโย่วสะบัดหนอนล่ามวิญญูณออกจากแขนเสื้อ ใช้คาถา
เปลี่ยนร่างมันให้เป็นกระบี่ยาวเล่มหนึ่งพลางเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม
"อย่าลืมหบทเรียนก่อนหน้านี้ มารตรงหน้าสามารถใช้กลอุบายชั่วร้ายได้
มากกว่าที่พวกเราคิดเอาไว้ อีกประเดี๋ยวไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จำไว้ว่า

อย่าฟังसान"

เหล่านักพรตหนุ่มประสานเสียงตอบรับ ก่อนแยกย้ายกันยืนประจำตำแหน่งตามลักษณะค่ายกลทันที

ลั่นเจิงไย่ยังคงกล่าวกับนักพรตอาวุโสทั้งหลายว่า "รบกวนผู้อาวุโสทุกท่านเตรียมพร้อมอยู่ข้างค่ายกล แล้วก็ต้องปกป้องคนที่อยู่ในป่าให้ด้วย"

พวกเจียนเทียนพยักหน้ารับอย่างเคร่งขรึม "วางใจได้!"

ภิกษุรูปร่างสูงใหญ่กลางค่ายกลดูเหมือนสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง มันดินรนอยู่กลางค่ายกลไปพร้อมเผยรอยยิ้มแปลกๆ "คนของฝ่ายเต๋าจะมาก้าวกายเรื่องของคนฝ่ายพุทธได้อย่างไร"

ลั่นเจิงไย่เอ่ยเย้ยหยัน " 'สรรพสิ่งเติบโตไม่ทำร้ายกัน เต๋าเป็นคู่ขนานไม่ขัดแย้ง' ปีสัจจำพวกฟ้าดินไม่อาจอภัยเช่นเจ้ายังกล้าเอ่ยอ้างตนเองว่าเป็นคนของฝ่ายพุทธอีกหรือ" ระหว่างเอ่ยวาจาได้ตอบก็โดนทะยานขึ้น กระโดดไปอยู่บนยอดไม้อย่างสง่างาม ยืนอย่างมั่นคงแล้วก็ยกกระบี่ชี้ขึ้นฟ้า "เทพทะเลตะวันออกนามอาหมิง เทพทะเลตะวันตกนามจู้เหลียง เทพทะเลใต้ नामจวีเจิง เทพทะเลเหนือ नामอวีเจียง เทพแห่งท้องทะเลทั้งสี่บิดเป่าเหล่าผีร้าย กวาดล้างพิบัติภัย จงเร่งเป็นไปตามบัญชาทำลาย..."

เมื่อสิ้นเสียงลั่นเจิงไย่ออกคำสั่งนั้นบนท้องฟ้ายามค่ำคืนที่มีดสนทก็ปรากฏลำแสงดั่งงูสีเงินสี่สายพุ่งมาจากทั้งสี่ทิศ ลำแสงนั้นมาถึงปลายกระบี่ลั่นเจิงไย่ รวบรวมกันเป็นคลื่นพลังสีเงินแผ่ขยายกว้างหลายฉือพันรอบกระบี่แล้วเลื้อยคดเคี้ยวลงไป ลั่นเจิงไย่ส่งพลังสี่ปลายกระบี่ไปเบื้องหน้า คลื่นสีเงินสายนั้นจึงพุ่งไหลตรงไปหาภิกษุรูปร่างสูงใหญ่กลางค่ายกลอย่างรวดเร็ว

นักพรตในค่ายกลฝ่ายเต๋าต่างหลับตาลงท่องคาถา รวมพลังช่วย กระตุ้นให้ลำแสงเจิดจ้าของลินเจิงโยวทรงอานุภาพถึงขีดสุด

ภิกษุรูปร่างสูงใหญ่รูปนั้นถูกสายฟ้ายันต์พุ่งเข้าใส่ ประหนึ่งถูกปลายมีดแหลมคมแทงเข้าจุดสำคัญจนร้องครวญครางลั่นด้วยความเจ็บปวด

เสียงร้องตะโกนดังก้องในโสตประสาทของทุกคน เสียงทุ้มต่ำยิ่งกว่าฟ้าคำราม เถิงอวี้อี้อับรู้เพียงว่าในสมองเกิดเสียงลั่นอื้ออึงจึงรีบปิดหูของตนเองเอาไว้

เสียงเคาะเกราะไม้กับเสียงท่อนพระสูตรของพวกเจ้าอาวาสหยวนเจวี่ยี้ดังกังวานกว่าเดิมหลายส่วน ตอนนี้โน้จ้งได้รับบาดเจ็บแล้ว พอฟังเสียงสวดภาษาสันสกฤตต่อไปยังทุกซทรมานเกินทน จึงยกพัดสานขึ้นระดับอกอย่างอ่อนแรง ทว่าจนปัญญาที่ไม่อาจทำได้ดังใจนึก ฝ่าเท้าชวนเซเล็กน้อย ร้องคำรามเสียงต่ำออกมาอีกครั้ง

เสียงคำรามนี้สร้างแรงสั่นสะเทือนจนใบไม้ในป่าร่วงกราว ลินเจิงโยวลดปลายกระบี่ลงวาดภาพกลางอากาศ ท่องคาถาประเดี๋ยวนึงก็บีบปลายกระบี่ขึ้นฉับพลัน โจมตีด้วยสายฟ้าสีเงินออกไปอีกครั้ง

โน้จ้งถูกโจมตีจนตัวงอจุ่ม ทว่ายังคงฝืนออกแรงต้านทาน ร่างกายสั่นสะท้านอย่างรุนแรง พยายามยกมือสองข้างขึ้นมา

ลินเจิงโยวจะยอมให้เจ้ามารตนนี้หาช่องว่างของค่ายกลได้อย่างไร เขาหลบถ่ายทอดกำลังภายในทั้งหมดสู่ปลายกระบี่ไว้ก่อนแล้ว ขณะประจันหน้ากันเหนือก็ผุดพวยเต็มหน้าผาก เหล่านักพรตที่รักษาค่ายกลสังเกตเห็นจึงรีบส่งกำลังภายในออกไปเช่นกัน

ในที่สุดโน้จ้งคล้ายจะต้านทานต่อไปไม่ไหว ล้มลงไปกับพื้นเสียงดังโครม นิ่งไม่ไหวดังไปพักหนึ่ง

ฝั่งทิศตะวันออกมีนักพรตน้อยผู้รักษาค่ายกลคนหนึ่งเข้าใจว่า
ในที่สุดก็กำราบเจ้ามารร้ายลงได้แล้ว เขารู้สึกดีใจเป็นล้นพ้น จึงชะเง้อ
คอยาวอยากจะมองให้ชัดเจน ไม่คาดคิดว่าพอเคลื่อนไหวจะทำให้กระปี่
ในมือเอียงไปด้านข้าง

เจียนเทียนตะคอกเสียงเฉียบขาด "อย่าวอกแวก! อย่ากรนหา
ที่ตายหรือ!"

ยามนี้นักพรตน้อยเพิ่งตระหนักได้ว่าตนเองทำผิดพลาดครั้งใหญ่
จึงรีบตั้งปลายกระบี่ให้ตรง ไม่คาดคิดว่าจะเข้าไปก้าวหนึ่ง ลมเย็นเยือก
เหลือประมาณสายหนึ่งโจมตีจากทางด้านหลัง ดึงรั้งคอเสื้อของเขาพร้อม
กระชากตัวออกไปกะทันหัน

นักพรตน้อยกรีดร้องคำเดียวเสียงก็เสียบหายไป ไน้จิ้งส่งเสียงหัวเราะ
หัวเราะชวนพรั่นพรึงสองคำก็พลิกตัวลุกขึ้นมานั่ง มือซ้ายถือบาตร มือขวา
เริ่มโบกพัดสาน ทุกครั้งเวลาโบกพัดลมหนาวจะก่อตัวขึ้นในประหลอหนึ่ง
ลื่นเฉียวหวาดหวั่นใจ ค่ายกลขาดกำลังไปคนหนึ่งเท่ากับเปิด
ช่องโหว่หนึ่งช่อง ต่อจากนี้ไม่ว่าคนอื่นในค่ายกลจะส่งพลังมาเพียงใด
ก็ไม่อาจปิดช่องโหว่นี้ได้เลย

เมื่อค่ายกลถูกทำลาย พลังอินจะหลั่งไหลมาจากทุกมุม ต่อให้
ไน้จิ้งยังถูกกักขังอยู่กลางค่ายกล นอกค่ายกลก็เสมือนว่ามีผู้ช่วยมากมาย
นับไม่ถ้วน เวลาไม่ถึงหนึ่งเคอคนในค่ายกลก็จะถูกไน้จิ้งใช้พลังอินสายนี้
สังหารไม่เหลือรอดสักคน

เขาริบเค้นสมองสุดชีวิตเพื่อหาแผนการรับมือ ยังอยู่ในช่วงเกี่ยวพัน
ถึงความเป็นความตาย ยังต้องสงบสติอารมณ์เอาไว้ให้มันคง โชคดีที่
ไน้จิ้งได้รับบาดเจ็บไปแล้วจำเป็นต้องพักฟื้นฟูร่างกายสักหน่อย อยู่ๆ ก็

เหลือบไปเห็นถึงอวี่อู้ก็อู้ให้เขาอย่างสุดชีวิตอยู่ได้ต้นไม้ จนกระทั่งเห็นว่าเขาสั่งเกตเห็นนางแล้วก็รีบขึ้นไปทางตวนฝูที่ยืนอยู่ข้างกาย

แสงสว่างวาบผุดขึ้นมาในใจลินเฉิงโยว แม้ตวนฝูจะไม่รู้วิชาเต๋ากำลังภายในของเขากลับเพียงพอที่จะต้านทานพลังอินสายนั้นได้

แต่ถึงอย่างไรตวนฝูก็เป็นบุรุษที่ต่อนแล้ว ไม่นับว่าเป็นร่างพลังหยางเต็มตัวได้

จนใจที่ตอนนั้นไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้แล้ว พลังปราณไม่บริสุทธิ์ยังดีกว่าอุดช่องโหว่ไม่ได้ เขาหันไปหาถึงอวี่อู้ ก่อนขึ้นปลายกระบี่ตนเองเพื่อบอกว่ารอให้เขาโจมตีครั้งที่สามก่อนแล้วค่อยให้ตวนฝูเสริมเข้ามา ถึงอวี่อู้ครุ่นคิดชั่วครู่ก็พยักหน้ารับว่าเข้าใจแล้ว

ในใจไม่รีบโจมตีออกมาตามคาด แต่ขานนามพระพุทธรูปองค์คำหนึ่งก่อนขยับนั่งตัวตรงอย่างไม่รีบร้อน จากนั้นใช้พัดกลมขึ้นไปเจ้าอาวาสหยวนเจวียตรงหน้าตนเองพลางเอ่ยเสียงดุดัน "สำนึกอย่างไร กลับตัวอย่างไร ผู้สำนึกสำนึกต่อความผิดในอดีตของตน ภิกษุอย่างเจ้าพ่อบอกข้าแล้วข้าเล่าให้ข้าสำนึกกลับตัว! ข้ามีความผิดอันใดกัน!"

จะยอมเสียโอกาสไปไม่ได้! ลินเฉิงโยวรีบตั้งท่าจะกวัดแกว่งกระบี่ ในตอนนี้เองมีคนผู้หนึ่งกระโจนเข้ามาจากนอกปาวอย่างเหนือความคาดหมาย ถือโอกาสกล่าวต่อจากไนจิ้งว่

"เจ้ามีความผิดอันใด เจ้าเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ ฆ่าล้างศิษย์ร่วมสำนัก รากทั้งหก* ของเจ้าไม่สะอาด มือถือสาปากถือศีล เจ้าก่อกรรมทำเข็ญสร้างความวุ่นวายในใต้หล้า ภิกษุจอมปลอมอย่างเจ้ากลับพ่ารู้ตัว 'อมิตาพุทธ' อยู่ได้ ถูย! ช่างสมเป็นเศษสวะของฝ่ายพุทธโดยแท้

* รากทั้งหก หมายถึงอินทรีทั้งหก ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ หากไม่สำรวจอินทรีทั้งหกนี้ย่อมเกิดรากเหง้าแห่งกิเลส

เห็นได้ชัดเลยว่าจำนวนหลุนหวังสายตาเฉียบแหลมไม่ธรรมดา หากข้าเป็น
จำนวนหลุนหวังตอนนั้นก็ไม่มีทางยกบาตรกับจิ๋วจื่อให้เจ้าหรอก!"

เสียงของคนผู้นั้นเผยความแก่ชรา ทว่ากลับพูดจาวรรตเรื่อน่าเหลือเชื่อ
เอ่ยปากด่าสาตเสียทีเสียไปชุดใหญ่ ไม่นานก็กระโจนมาอยู่ตรงหน้าทุกคน
ปลายกระบี่ลั่นเชิงโยวส์ไหว ใบหน้าพลันฉายแววปีติยินดีเจียนคลั่ง
พอคนผู้นั้นทำลงสู่พื้นดินก็ยืนอยู่ตรงตำแหน่งของนักพรตน้อยที่
ตายอย่างอนาถผู้นั้นพอดี

เมื่อเป็นเช่นนั้นค่ายกลจึงฟื้นฟูลงมาเป็นปกติ

ทุกคนมองเห็นคนผู้นั้นชัดเจน พวกเขาอดรู้สึกดีใจเป็นล้นพ้นไม่ได้
"ท่านนักพรตชิงชวีจื่อ!"

เจวี่ยเซ็งกับชิงจื่อดีหลังน้ำตาตื้นตัน หากไม่ใช่เพราะต้องรักษา
ค่ายกลไว้ก็แทบอยากจะทำกระโดดพรตขึ้นมาแล้ว "ท่านอาจารย์ตา!"

ถึงอวี่อี่พินิจมองสำรวจนักพรตชิงชวีจื่อ อายุเขาประมาณหกถึง
เจ็ดสิบปี หน้าตาธรรมดาสามัญ รูปร่างผอมแห้ง มองเพียงรูปลักษณ์
ภายนอกจะเห็นว่าไม่ได้บำรุงดูแลดีเท่าเจ้าอาวาสหยวนเจวี่ย ผมเป็น
สีขาวโพลนเกือบทั้งศีรษะแล้ว ใบหน้าก็เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น
มุมปากมึ่มแน่นเป็นเส้นตรง ท่าทางกำลังอารมณ์ไม่ดี

ในใจถูกนักพรตชิงชวีจื่อด่าไปชุดใหญ่สีหน้าจึงโมโหยิ่งตั้ง มันค่อยๆ
หันหน้ามาทางนี้ ก่อนพัดसानจะโบกสะบัด ลมหนาวในป่าโหมพัดวูบขึ้นมา
อีกครั้ง

นักพรตชิงชวีจื่อนั่งลงในท่าขัดสมาธิ ขณะเดียวกันก็เหลียวมอง
ยอดไม้พลางกลอกตาอย่างเอือมระอา "เจ้าหนูมัวยืนนี่อะไรอยู่ จัดการมัน!"

ถึงอวี่อี่ลอบกล่าวเสริมในใจ กระทำการใดก็แตกต่างจากเจ้าอาวาส

หยวนเจี๋ย ก่อนลงมือไม่ได้มีพิธีต้องถึงเพียงนั้น บอกว่าจัดการก็ลงมือเลย

สี่หน้าลื่นจึงโยกกลับมาชุมนุมเยือกเย็นดังเดิม ปลายกระบี่วัดขั้วบ
ก่อนเรียกยันต์อัญเชิญเทพแผ่นที่สาม ล้ำแสงสีเงินสายนั้นพลันสว่างเจิดจ้า
บาดตา พุ่งฉิวตรงไปหาไน้จิ้ง "ทำลาย!"

พัดसानของไน้จิ้งยังไม่ทันยกขึ้นระดับอกก็ถูกยันต์แผ่นนี้โจมตีไ
ปานสายฟ้า

ลื่นจึงโยกโหดเหี้ยมไร้ความปรานี เจาะจงลงมือที่ตำแหน่ง
บาดแผลเก่าสองแห่งของมัน ทำให้มันคำรามเสียงต่ำอย่างเจ็บปวด
และล้มลงไปกับพื้นอีกครั้ง

เถิงอวี่ฮั่วบายใจได้เสียที่ ทันใดนั้นพลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจาก
นอกป่า หันหน้าไปมองก็ตะลึงงันอย่างห้ามไม่อยู่ นางเห็นบิดาพารองแม่ทัพ
หลายคนรีบร้อนเดินตรงมา

"ท่านพ่อ!" เถิงอวี่ฮั่วรีบพาพวกตวนฝูเดินเข้าไปมา

เดิมทีเถิงเซ้าจิตใจตั้งเครียดไม่คลาย พอมองเห็นบุตรสาวปลอดภัย
ไร้กังวลสี่หน้าจึงผ่อนคลายลงทีละน้อย "พบท่านนักพรตชิงชวีจื่อที่
นอกเมือง ท่านผู้เฒ่าได้ยืนยันว่าไน้จิ้งปรากฏตัวจึงรีบเดินทางกลับมาฉางอัน
แต่รถม้าเสียกลางทาง วิ่งต่อไปไม่ได้ชั่วคราว บังเอิญว่าพ่อก็วางใจเรื่อง
ของเจ้าไม่ลง จึงคุ้มกันท่านนักพรตกลับมาด้วยกัน"

ที่แท้บิดาเป็นคนพาท่านนักพรตชิงชวีจื่อมานี่เอง

83

คราวนี้พอนักพรตซึ่งขี้ใจมาถึงอาณาภาพของค่ายกลก็แข็งแรง
ขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด ขณะสองพ่อลูกสกุลเถิงพูดคุยกันอยู่นั้นไนจิ้งที่อยู่
กลางค่ายกลก็ล้มลงอย่างแรงอีกครั้ง

เถิงเข้าคาดการณ์ว่าคงมาถึงช่วงเวลาสำคัญของการปราบปีศาจแล้ว
จึงสั่งการเสียงขั้วมิให้บุตรสาวนั่งลงบนก้อนหินตามเดิม แล้วตนเองค่อย
สะบัดสายเสื้อคลุมนั่งลงบนหินอีกก้อนอย่างองอาจ

การคาดคะเนของลันเจียววนั้นถูกต้อง ไนจิ้งไม่กลัวค่ายกลของ
ฝ่ายพุทธ แต่กลับต่อกรกับค่ายกลเทพเสวียนเทียนปราบวิญญาณของ
ฝ่ายเต๋าไม่ได้ ตอนมันอยู่ในค่ายกลถูกลำแสงสีเงินสาดส่องจากกระบี่
ฟาดฟันต่อเนื่องหลายครั้ง ในที่สุดพลังอินก็เริ่มถดถอยลงอย่างรวดเร็ว

เรื่องนี้แม้แต่คนที่อยู่นอกค่ายกลก็สังเกตเห็นเช่นกัน เนื่องจาก
อากาศภายในป่าไม่หนาวเย็นปานนั้นอีกแล้ว ท้องฟ้าเหนือศีรษะที่ปกคลุม

ด้วยเมฆดำครึ้มหนาแน่นก็เริ่มมีแสงดาวเล็ดลอดออกมารำไร

ไน้จ้งส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ไม่มีเวลามาใช้ประโยชน์จากช่องโหว่ของค่ายกลฝ่ายพุทธต่อต้านภิกษุทั้งหลายอีก ค่ายกลอรหันต์ที่ก่อนหน้านี้ทำอะไรมันไม่ได้เลย แต่ด้วยความพยายามไม่ลดละของภิกษุเหล่านั้น ในที่สุดรัตมีกระจำงสดใสแห่งพุทธองค์ก็เปล่งประกาย

ภายใต้การโจมตีขนาบข้างสองฝ่าย ไน้จ้งจนปัญญาจะต้านทานได้ อย่างไรเสียลำแสงศักดิ์สิทธิ์ของมหาเทพแห่งทะเลทั้งสี่ที่ลั่นเจียวอัญญูเญูมาก็เพียงทำให้ร่างกายมันบาดเจ็บเท่านั้น ส่วนรัตมีแห่งพุทธองค์กลับสร้างความเสียหายไปถึงแก่นวิญญูณของมันได้

ไม่นานมันก็ถูกเข้าล้มลงกับพื้นแล้วพลิกตัวเกลือกกลิ้งไปมาอย่างบ้าคลั่ง ทุกครั้งที่หมุนตัวกลิ้งไปกับพื้นจะทำให้เมฆดำเบื้องบนเหล่านั้นม้วนตกลงหมุนวนไปด้วย

เจ้าอาวาสหยวนเจวียยังคงนั่งไม่ขยับเขยื้อน เมื่อบรรดาศิษย์ต่างช่วยกันประดับประดาปลุกพลังศักดิ์สิทธิ์ของค่ายกลให้เพิ่มพูนถึงขีดสุด รัตมีอันเรืองรองก็แผ่ซ่านออกมารอบจิวร เสมือนหนึ่งนั่งอยู่บนอาสนะดอกบัว

รัตมีอบอุ่นแห่งพุทธองค์พร่างพรอมลงในตาข่ายสีทอง ไน้จ้งรู้สึกราวกับตกอยู่ในกรง มันกระเสือกกระสนสุดกำลังแต่ก็ไม่อาจหนีไปได้ ดังนั้นมันจึงโหมกพัดสานไม่หยุดหย่อน พยายามจะอาศัยพลังอินที่เหลืออยู่บุกฝ่าตาข่ายออกไป แต่ไม่ว่ามันจะใช้เรี่ยวแรงสักเท่าใดก็ได้แต่รัตมีกระบีคมกริบยิ่งกว่าเดิมจากลั่นเจียวกลับมา

ระหว่างดินร่นอย่างทรมานร่างกายของมันก็ถูกรัตมีแห่งพุทธองค์สาดส่องจนหดเล็กลงหลายส่วน

เมื่อลำแสงกระพริบครั้งสุดท้ายพุ่งโจมตีที่โคนกลางกระหม่อมของมัน พอดี มันคำรามเสียงต่ำคำหนึ่ง ก่อนทรุดตัวล้มลงหน้าอาสนะดอกบัว มันพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา แต่เมื่อมองเห็นเจ้าอาวาส หยอนเจวียบนั่นร่างกายของมันก็ส่ายโงเงง คล้ายนกอะไรบางอย่าง ขึ้นมาได้ ใบหน้าพจน์แสดงความตื่นตระหนก ตามด้วยปล่อยพัดสาน กับบาตรทองคำร่วงหล่น แล้วยกมือกุมหน้าผากร้องครวญคราง

รอนแสงกลางค่ายกลริบหรือลง ภิกษุรูปร่างใหญ่ในตาข่ายสีทอง ก็หายไปแล้ว กลับเหลือเพียงสามเถรน้อยอายุสิบกว่าปีหมอบคลาน กับพื้นอยู่ผู้เดียวเท่านั้น

ถึงอ้าวรู้สึกตกใจขึ้นมา เจ้ามารตนนั้นคงมิได้หนีไปอีกกระมัง

นางเงยหน้าขึ้นมองลินเจิงโยวบนยอดไม้ก่อน จากนั้นสลับไปมอง นักพรตซึ่งขี้อ้อยที่อยู่ตรงข้าม ไม่เห็นพวกเขาสองคนมีท่าที่ร่อนรน เพียง จ้องมองภิกษุซึ่งจีด้วยสายตาซับซ้อน

ชั่วขณะถัดมาก็เห็นสามเถรน้อยรูปนั้นลุกขึ้น

สามเถรน้อยนั่งอยู่ในท่าคุกเข่าแล้วหันไปทางเจ้าอาวาสหยอนเจวีย ซึ่งนั่งนิ่งดูพระพุทธรูปบนอาสนะดอกบัว ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงศรัทธา เลื่อมใส "คารวะฝ่าชี้อ"

ถึงอ้าวจึงสงสัยยิ่งนัก มองดูแล้วอีกฝ่ายก็น่าจะเป็นไฉ้จึง

หรือว่าเพราะพลังอันสลายไปหมดสิ้น เจ้ามารตนนี้จึงเปลี่ยนกลับไป อยู่ในรูปลักษณะเมื่อแรกเข้าสู่พุทธศาสนา มองเห็นเขากราบคารวะอย่าง จริงใจถึงเพียงนี้ คงไม่ใช่ความคิดชั่วร้ายในใจยังไม่ถูกลบล้างไป จึง เข้าใจผิดว่าเจ้าอาวาสหยอนเจวียเป็นจันหลุนหว้งในตอนนั้นกระมัง

เจ้าอาวาสหยอนเจวียเอ่ยถามเสียงนุ่มนวล "เหตุใดเจ้าถึงต้องการ

เข้าสู่พุทธศาสนา"

สามเณรน้อยตอบอย่างตรงไปตรงมา "ศิษย์อยากเข้าสู่พุทธศาสนา
ค้นพบปัญญาอันยิ่งใหญ่"

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยถามต่อ "สิ่งใดคือปัญญาอันยิ่งใหญ่"

"ศิษย์ได้ยินมาว่า 'มหาปรัชญาปารมิตาสูงส่งที่สุด ยอดเยี่ยมที่สุด
และเป็นหนึ่งเหนืออื่นใด' ตามความเห็นของศิษย์ สามารถแตกฉาน
ในพระธรรมได้ก็คือปัญญาอันยิ่งใหญ่ในโลกหล้า"

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยหลบสายตาลงมองสามเณรน้อย สีหน้าฉายแวว
เปี่ยมเมตตา "เจ้าเป็นคนมีรากฐานแห่งปัญญา เข้าสู่พุทธศาสนาเถิด
ขอมอบฉายาทางธรรมให้เจ้าว่าฉังจี จะค้นพบปัญญาอันยิ่งใหญ่หรือไม่
ก็ขึ้นอยู่กับกำกับการบำเพ็ญเพียรของเจ้าในวันข้างหน้าแล้ว"

สามเณรน้อยดีใจเป็นล้นพ้น "ศิษย์นามฉังจียินดีปฏิบัติตาม"

ทว่าเมื่อเงาร่างเล็กผอมย่นขึ้นตรงใต้อาสนะดอกบัวกลับกลายร่าง
เป็นภิกษุวัยกลางคนเรือนกายสูงใหญ่ผู้นั้น ภิกษุฉังจีฉีวรเปรอะเปื้อน
คราบเลือดทั้งชุด ประนมมืออย่างเลือนลอย "ปีนั้นอาจารย์เคยเตือนสติ
ศิษย์ไว้ 'บำเพ็ญเพียรเช่นนี้ต้องบรรลุถึงพุทธะแน่' หลายปีที่ผ่านมา
ศิษย์ปฏิบัติตามเคร่งครัด ไม่กล้าย่อหย่อนเลยแม้แต่หน่อย เพราะเหตุใด
เพียงแค่พ่ายแพ้การประชันไหวพริบเรื่องหลักธรรมครั้งเดียวอาจารย์ก็จะ
มอบบาตรกับจีวรให้ศิษย์น้องเล่าขอรับ"

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยตอบเสียงดุดัน "หลักธรรมไม่แบ่งแยกเป็นสอง
กลุ่มหลงหรือตื่นรู้มันแตกต่างกัน ฉังจี เจ้ายังไม่รู้แจ้งอีกหรือ"

"รู้แจ้ง?" ภิกษุฉังจีชันสายตาขึ้นมองเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยบน
อาสนะดอกบัว อยู่ๆ ก็หัวเราะเย้ยหยันสองคำ แล้วทะยานร่างกระโดดขึ้นสูง

ก่อนยื่นมือขวาไปข้างหน้า เจาะทะลุอกของเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยได้อย่างไม่น่าเชื่อ "ศิษย์เข้าสู่พุทธศาสนาเพราะมุ่งหมายจะบรรลุพุทธะ จะคิดถึงได้อย่างไรว่ายังไม่ทันรู้แจ้ง กลับโดนบีบคั้นให้กลายเป็นมาร เพราะเหตุใดถึงเป็นเช่นนี้ อาจารย์ไม่ทราบเลยหรือ"

ทุกคนต่างตกใจจนหน้าซีด ก่อนเหลียวมองไปรอบด้านอย่างร้อนรน ไม่ใช่เพียงเหล่าภิกษุในค่ายกลทำเป็นมองไม่เห็น กระทั่งนักพรตซึ่งชวิจื้อกับลั่นเจิงโยกก็ไม่รีบเข้าไปช่วยเหลือ ทุกคนตะลึงงันไปชั่วครู่ นึกขึ้นได้ว่าค่ายกลนี้มีปริศนาลึกลับซับซ้อน ไม่น่าว่าทั้งหมดนี้อาจเป็นเพียงภาพลวงตาของมาร ถึงในใจจะมีข้อสงสัยมากมาย แต่ก็ไม่กล้าลี้ลามเคลื่อนไหวอีก

ภิกษุฉงจีชักแขนขวากลับมา ตามง่ามนิ้วมืออาบย้อมด้วยคราบเลือดสีแดง

"ศิษย์เข้าสู่พุทธศาสนามาหลายปี แดกฉานในพระธรรม หมั่นภาวนาปัญญา ในบรรดาคนรุ่นเดียวกันไม่มีใครบำเพ็ญเพียรอย่างอุทสาหะยิ่งไปกว่าศิษย์ แต่อาจารย์กลับยกบาตรกับจีวรให้ศิษย์น้อง เพียงเพราะเขากล่าววาจาฉะฉาน มีคารมคมคาย เขาเพิ่งจะเข้าสู่พุทธศาสนาได้ปีเดียว ขนาดม้วนพระสูตรคัมภีร์ในวัดยังอ่านไม่คล่องเลย อาจารย์ไม่มีใจรักษาความยุติธรรมด้วยซ้ำไป กลับมาคาดคั้นศิษย์ว่า 'รู้แจ้ง' หรือไม่ มีอาจารย์เช่นนี้ศิษย์จะรู้แจ้งได้อย่างไรกัน!"

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยยังคงมองภิกษุฉงจีอย่างสมเพชเวทนา

เห็นได้ชัดว่าภิกษุฉงจีคาดไม่ถึงว่าเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยจะสงบนิ่งได้ถึงเพียงนี้ สีนํ้าจิ้งเริ่มสับสนเล็กน้อย จู่ๆ สายตาพร่าเลือนไปรอบหนึ่ง แล้วก็ต้องตกใจที่พบว่าตรงหน้าเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยมีคนหนึ่งนอนฟุบอยู่นั้นเป็นภิกษุที่ยังหนุ่มแน่นรูปหนึ่ง มือถือไม้เท้าขะ สวมชุดจีวร หน้าอก

เป็นแผลเหวอะหวะ และหมดลมหายใจไปเรียบร้อยแล้ว

ภิกษุฉงจีก็มึนศีรษะมองฝ่ามือ สิ่งที่เขากำเอาไว้ในมือที่แท้เป็นหัวใจของศิษย์น้อง เพื่อช่วยชีวิตอาจารย์แล้วศิษย์น้องถึงขั้นใช้ร่างตนเองฝืนด่านรับฝ่ามือนี้ของเขาเอาไว้

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเอ่ย "ศิษย์น้องของเจ้าสละตนเพื่อความถูกต้องเจ้าทำได้หรือไม่"

ภิกษุฉงจีชี้ไปที่ศพของศิษย์น้องอย่างเย้ยหยัน หัวเราะเสียงดังลั่นพลางเอ่ย "ท่านให้เขาสืบทอดบาตรกับจีวร เขาช่วยชีวิตท่าน นับว่าแลกเปลี่ยนเท่าเทียม จะเรียกว่าทำเพื่อความถูกต้องได้อย่างไร! ท่านดูเขาสิ จนตายก็ยังไมยอมตัดใจถอดจีวรกับวางไม้ชักพระ ใกล้เคียงปานนี้ตายไปก็ไม่น่าเสียดาย"

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเหลียวตาอย่างสิ้นหวัง "ไตร่จณานก่อกกรรมทำเข็ญกลับยังดื้อดึงไมยอมรับผิด ศิษย์น้องของเจ้ารู้เท่าไรดีว่าไม่อาจหยุดยั้งเจ้าไม่ให้เช่นฆ่าผู้อื่น เขายอมตายแทนอาจารย์ ก่อนตายยังถือไม้ชักพระเอาไว้ เพียงเพราะว่าพลังพุทธะในไม้ชักพระสามารถชะล้างความแค้นในใจของเขาได้ จึงตายไปโดยไม่เจ็บแค้น เจ้าก็จะมีเวรกรรมน้อยลงหนึ่งส่วน พอมีเวรกรรมน้อยลงส่วนหนึ่งก็ไม่ถึงขั้นต้องตกลงไปในนรกภูมิ เขาทุ่มเทแรงกายแรงใจก็เพราะไม่อยากเห็นเจ้ากลายเป็นมาร!"

สีหน้าภิกษุฉงจีชะงักค้าง

"เจ้ามีมิชฌาพิฐูครอบงำ กิเลสยังรากลึก แต่ศิษย์น้องของเจ้าต้านมารด้วยธรรม ต้านความชั่วด้วยความดี เหตุใดอาจารย์ถึงไม่ให้เจ้าสืบทอดบาตรกับจีวร เจ้ายังไม่รู้แจ้งอีกหรือไร!" เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยตวาดเสียงเจี๊ยบขาด

ภิกษุจึงจีวรกายไซ้เซไปโดยพลัน ก่อนจะทรุดตัวล้มลงหน้าอาสนะดอกบัว จากนั้นก็ยกแขนสองข้างที่เปื้อนเลือดชุ่มโชกพลาจร้องคร่ำครวญอย่างเจ็บปวด ตอนลุกขึ้นยืนอีกครั้งก็กลายเป็นสามเณร ใบหน้าดวงตาคิ้วงามกระจ่าง สองมือยกขึ้นประนม คุณเข่าอยู่หน้าอาสนะดอกบัวอย่างเหม่อลอย

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเอ่ยว่า "เจ้าเพียงขณะจิตคิดชั่ว ดับสิ้นเหตุแห่งกรรมดี เขาเพียงขณะจิตคิดดี ก็ยังเกิดปัญญาอันยิ่งใหญ่ แต่ปัญญาอันยิ่งใหญ่ที่เจ้าแสวงหาเมื่อแรกเข้าสู่พุทธศาสนากลับโดนเจ้าทำลายลงด้วยมือของตนเอง อมิตาพุทธ กรรมชั่วทั้งหลายในอดีต จงสำนึกแล้วกลับตัวกลับใจ ขอให้หลีกหนีในบัดดล ไม่กระทำผิดซ้ำอีกชั่วกาล"

ภิกษุจึงน้ำตาเอ่อคลอปริมขอบตา ก้มศีรษะลงกราบพลาจเอ่ย "ศิษย์น้อมกลับตัวกลับใจ ไม่กระทำผิดซ้ำอีกชั่วกาล"

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเป็นผู้นำเคาะกระาะไม้ เสียงสวดภาษาสันสกฤตกลางป่าสะท้อนถึงหมู่เมฆอีกครั้ง แสงสีเหลืองในค่ายกลเริ่มฉายส่องบนท้องฟ้าปรากฏสายฟ้าฟาดเปรี้ยงป้าง

ทันใดนั้นก็มียี่เสียงแปลกๆ ดังมาจากกลางค่ายกล เสียงกรีดร้องนั้นโหยหวนชวนขนลุกประหนึ่งสามารถบดขยี้จิตใจคนได้ โชคดีที่เสียงสวดของพวกเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยก็ดังกระหึ่มตามมา

คล้ายมีเสียงฟ้าคำรามลั่นเหนือศีรษะคลอไปกับเสียงกรีดร้องของไน้จิ้งที่ดังขึ้นเป็นระยะ ลมพายุหอบเอาสายฝนประหลาดวูบมาถึงที่ที่เสียงสวดของภิกษุทั้งหลายดังก้องฟ้า ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียวระหว่างสองฝ่ายกำลังประจันหน้ากันอยู่ เมื่อเห็นแสงสีเหลืองกลางค่ายกลสว่างเรืองรองขึ้นมา เสียงกลางป่าพลันเงียบลงทันที สายลมหยุดพัดกระโชก

ฝนหยุดเทกระหน้า บริเวณโดยรอบไม่มีเสียงผิดปกติได้อีก

เมื่อมองไปยังกลางค่ายกล ทั้งไม่พบเงาร่างของภิกษุรูปร่างสูงใหญ่ แล้วก็ไม่เห็นวีแววของสามเณรน้อยรูปร่างผอมแห้ง บนพื้นดินพบแต่ของสีดำสนิทขนาดเท่าไข่ไก่ชิ้นหนึ่ง

ตอนแรกภายในป่าเจียบสงัด ชั่วจิตใจต่อมากก็มีเสียงโห่ร้องดังก้องกังวาน เจวียเซ็งกับชีจื่อตะโกนลั่นด้วยความดีใจก่อนใคร ก่อนวิ่งมาหยุดตรงหน้านักพรตชิงชวีจื่อ "ท่านอาจารย์ตา! ปราบมารได้แล้ว! พวกเราปราบมารได้แล้ว!"

พวกเขาว่าพลางกอดอาจารย์ตาไว้อย่างร่าเริง เสียงหัวเราะของสองพี่น้องแพร่กระจายสู่ผู้คน พวกเขาถอนหายใจโล่งอก ในเวลาเดียวกันก็เผยรอยยิ้มเปี่ยมสุข คืบหน้าพวกเขาถูกบีบคั้นอยู่ได้เจ็ดมือนี่ปีศาจจากว่ครึ่งคืนแล้ว แต่ละคนชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย หวาดหวั่นพรันพริ้งอยู่ตั้งนาน ในที่สุดก็หายใจได้อย่างปลอดโปร่งเสียที

ถึงอวี้อี้ดีใจยิ่งกว่าอะไร แต่ก็รู้สึกเสียดายที่ไม่ได้แทงกระบี่ใส่ในจิ้งไปด้วยมือตนเองสักแผล ทว่าสามารถรอดตายจากเงื้อมมือปีศาจร้ายเช่นนี้มาได้ก็ถือว่าเป็นโชคดีมหาศาลในความโชคร้ายแล้ว

ลินเจิงโย่วรู้สึกดีใจก็จริงอยู่ แต่อยากรู้มากกว่าว่าหินก้อนนั้นคือสิ่งใดกัน เขาทะยานร่างกระโดดลงจากยอดไม้แล้วเดินมาหยุดหน้าค่ายกล ก่อนหยิบหินหน้าตาแปลกพิลึกก้อนนั้นขึ้นมา

นี่มองดูเหมือนอัฐิธาตุ เขาถามอย่างงุนงง "สิ่งชั่วร้ายระดับนี้ก็มีอัฐิธาตุ?"

นักพรตชิงชวีจื่อเดินเข้ามาใกล้เพ่งมองชั่วครู่ มองไม่ออกว่าเป็นสิ่งใดกัน จำต้องหันไปเรียกเจ้าอาวาสหยวนเจวีย "ภิกษุเฒ่า อย่ามัวแต่

นั่งวางมาดบนอาสนะดอกบัว เดินมาดุของสิ่งนี้สักหน่อย"

เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยสะบัดจีวรเบาๆ เดินตรงมาหาอย่างไม่มีรีบร้อน ก่อนรับของสิ่งนั้นมาพิจารณาดูเจี๊ยบๆ ประเดี๋ยวหนึ่ง ทว่ากลับส่ายหน้า เช่นกัน "อาตมาก็ไม่รู้ว่าเป็นสิ่งใด"

พอถึงยามฟ้าสว่างทุกคนก็เริ่มทยอยออกจากวัด

เมื่อคืนถึงอ้วอันนอนพักผ่อนเพียงสองชั่วยาม จิตใจกลับสดชื่น แจ่มใสอย่างเหลือเชื่อ พวกนางนายบ่าวยกขบวนออกจากเรือนหลี่ไปมาได้ ครึ่งทางก็พบกับพวกเฝ้าชวาเยวี่ พอเงยหน้ามองก็พบว่าขาดตัวนงอิงไปคนหนึ่ง คิดว่าคงออกจากวัดไปแล้ว

สองพี่น้องสกุลเฝิงยังมีท่าทีประหนึ่งรอดชีวิตจากภัยพิบัติครั้งใหญ่ เข้ามาจับจูงมือถึงอ้วอ้อยอย่างกระตือรือร้น

"ครั้งก่อนท่านเจ้าอาวาสบอกว่าพวกเราสามคนดวงชะตามีเคราะห์ หลังจากเหตุการณ์เมื่อคืนนี้เคราะห์กรรมที่ว่าคงผ่านพ้นไปแล้วใช่หรือไม่"

พวกนางสามคนเดินเคียงข้างไปด้วยกัน บนทางเดินจึงคับแคบลง ในพริบตา หลี่ไหวกู้มยืมแล้วส่ายหน้า ถือโอกาสขยับถอยหลังไป แต่เดินไปได้ไม่ไกลขุนหรงก็สะดุดก้อนหินใต้ฝ่าเท้า ห่อผ้าในมือพลันหล่นกระจาย มีซองห่อหนึ่งร่วงออกมา

หลี่ไหวกู้หันหน้าไปเหลียวมอง จึงเห็นว่าเป็นกลีบดอกไม้ห่อหนึ่ง

ปี่หลัวก้มตัวลงช่วยขุนหรงเก็บขึ้นมา "คุณหนูไม่ได้บอกว่าจะเก็บไว้ ไม่อย่างนั้นก็โยนทิ้งไปเถอะ"

"อย่าโยนทิ้ง หากว่าเผื่อเอากลับไปทำขนมเล่า อย่าลืมสิ ตอนอยู่หยางโจวทุกปีคุณหนูจะต้องทำขนมกลีบบุปผาสักครั้ง" ขณะขุนหรงพูดอยู่

สายตาก็ชำเลืองมองหลังไหวกู้ที่อยู่ข้างหน้าโดยไม่ตั้งใจ คิดถึงในอดีต คุณหนูสามหลี่ผู้นี้ก็เคยมาเที่ยวเล่นที่จวนบ่อยครั้ง ขนมหที่คุณหนูทำ คุณหนูสามหลี่ยังเคยกินด้วยซ้ำ

เพียงไม่นานก็มาถึงหน้าประตูวัด เกิงอวี้จี้ไม่เห็นบิดา กลับเห็น ลิ่นเจิงโย่วกับพวกเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยกำลังพูดคุยกัน

ลิ่นเจิงโย่วบนศีรษะสวมเกี้ยวหยก เสื้อผ้าเปลี่ยนมาสวมชุดผ้าไหม คอกลมสีดำลายบุปผามงคลี่ดูสะอาดสะอ้าน ลวดลายสีเข้มบนผ้าไหม สีดำทึบกับคอเสื้อตัวในสีขาวโพลนดั่งหิมะต่างขั้บเน้นซึ่งกันและกัน มองดูแล้วกลับสะดุดสายตายิ่งกว่าเสื้อผ้าสีสว่างสดใสที่ปกติลิ่นเจิงโย่วชอบสวมเสียอีก

เกิงอวี้จี้ตั้งใจจะกล่าวขอบคุณลิ่นเจิงโย่วสักคำแล้วค่อยไป ทว่า เห็นรอบข้างมีคนอยู่เต็มไปหมดจึงต้องล้มเลิกความคิดนี้ กระทั่งจะ ถอนสายตากลับมา อยู่ๆ ก็สังเกตเห็นว่าลิ่นเจิงโย่วมีบาดแผลจุดหนึ่ง ใต้ริมฝีปาก ตำแหน่งใกล้กับมุมขากรรไกรล่าง เป็นร่องรอยสีแดงเข้ม ชัดเจนคล้ายเลือดตกสะเก็ดไปแล้ว คาดว่าคงพลาดพลั้งได้รับบาดเจ็บ ตอนต่อกรกับไฉจิ้ง เมื่อคืนแสงจันทร์มีดสลัวทำให้มองไม่ออก เข้าวันนี้ แม้จะมีฝนฤดูใบไม้ผลิตกปรอยๆ ทว่าดวงอาทิตย์แผดแสงแรงกล้าทีเดียว ฉะนั้นมองปราดเดียวก็เห็นแล้ว

ในตอนนี้เองตนผู้เดินมาบอกว่านายท่านจะมาขอบคุณเจ้าอาวาส กับพวกลิ่นเจิงโย่วด้วยตนเอง ให้เกิงอวี้จี้ขึ้นไปรอบนรกมาได้เลย

พอเดินออกจากวัดมาแล้วก็เห็นบิตารอนางอยู่บนหลังม้าจริงๆ หากได้บิดามากล่าวขอบคุณพวกลิ่นเจิงโย่วแทนนางย่อมเหมาะสมกว่า ให้นำไปขอบคุณเองแน่

ถึงอวี่อั้งเลไปเล็กน้อย ทว่าสุดท้ายก็ขึ้นรถมาอย่างยินดี

เดิมทีลินเจียวตั้งใจจะเข้าวังแต่เข้าตู่ เนื่องจากเขาทั้งต้องรายงานคดีฆาตกรรมต่อเนื่องมาทั้งซึ่งทหารสามคดีที่เพิ่งคดีคล้าย ทั้งต้องจัดการเรื่องช่งเจียนถูกคนลอบสังหารให้เรียบร้อย ไหนจะต้องตรวจสอบเจ้านายที่อยู่เบื้องหลังจวนมู่กับผู้บงการเบื้องหลังเฮาเยวี่सानเหรินด้วย เจื่อนปมปัญหาสลับซับซ้อน เรื่องยุ่งยากกองพะเนินรอให้เขาไปสะสาง ปรากฏว่าเพราะความเสียหายในวัดหลังปราบปีศาจเมื่อคืนจึงเปลี่ยนใจอยู่ต่อเพื่อช่วยเก็บกวาดในช่วงท้าย

ตอนเขากำลังพูดคุยกับเจ้าอาวาสหยวนเจวี่ไต้ยินเสียงตวนฝูเจิ้งหันหน้าไปมอง ก็เห็นถึงอวี่อั้งเดินนำบ่าวไพร่ออกมา นางสาวหมวกม่านแพรวบนร่างห่มเสื้อคลุมกันลมสีเขียวอ่อน เดินผ่านเรือนหน้าไปโดยไม่เหลียวมองรอบข้าง มุ่งตรงออกจากวัดไปเลย

ลินเจียวเลิกคิ้วขึ้น *ไม่รู้จำเข้ามาทักทายเจ้าอาวาสหยวนเจวี่สักคำ* พอลองคิดทบทวนดูก็พบว่า บางทีเพราะเห็นเข้าอยู่จึงไม่สะดวกเดินเข้ามาระมัง

จู่ๆ ลินเจียวก็สัมผัสได้ว่าข้างกายมีคนมองเขาอยู่ พอหันหน้าไปก็พบกับสายตาสนใจใคร่รู้ของเจวี่เซ็งกับชีจื่อ "เป็นอะไรไป"

เด็กชายทั้งสองเกาตีระฆะแกรกๆ "ไม่มีอะไรขอรับ"

ถึงแม้จะตอบไปเช่นนี้ ทว่าในใจเจวี่เซ็งกับชีจื่อกลับรู้สึกงุนงงอยู่สักหน่อย เมื่อครู่ศิษย์พี่มองคุณหนูถึงอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งนางเดินออกจากวัดไปก็ยังไม่ละสายตากลับมา พวกเขาพลอยมองตามไปเพราะความอยากรู้ไม่เห็นว่าคุณหนูถึงจะมีสิ่งใดผิดปกติอย่างน้อยก็แต่งกายเหมือนที่เคยเป็น ในมือไม่ได้ถือของแปลกประหลาดอันใด จึงไม่รู้ว่า

ศิษย์ที่กำลังมองอะไรกันแน่

ลินเจิงโย่วยังอยู่ในวัดพักหนึ่ง ตอนกลับถึงอารามชิงอวี่นก็เป็นช่วงเกือบเที่ยงวันแล้ว พอนักพรตชิงชวีจื่อกลับมาคราวนี้บรรยาภาศในอารามคึกคักกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อคืนหลังไฉ่จ้งถูกกำจัดไปนักพรตชิงชวีจื่อสั่งกำชับลินเจิงโย่วให้อยู่ช่วยเก็บกวาดต่อพร้อมกับศิษย์น้อง ส่วนเขาเร่งเดินทางกลับอารามไปพักผ่อนในคืนนั้น เจวี่ยเซิงกับชี่จื่อหาโอกาสคุยกับอาจารย์ตาไม่ได้ พอกลับเข้าอารามก็ตามหาอาจารย์ตาไปทั่ว

ลินเจิงโย่วห้ามพวกเขาเอาไว้ "ไม่ต้องหาหรอก ท่านอาจารย์ตาไม่อยู่ไปแล้วหายตั้งแต่เช้าแล้ว"

เจวี่ยเซิงกับชี่จื่อตกใจ "เพิ่งกลับฉางอันก็ไปอีกแล้ว?"

ลินเจิงโย่วเตรียมจะก้าวเข้าไปในห้องเก็บคัมภีร์ "ไม่ใช่เพิ่งเกิดเรื่องจิ้งฉินซือไท่หรือ ท่านผู้เฒ่าไปแล้วหายเพื่อหารือกับสหายนักพรตในงานชุมนุมใหญ่ลัทธิเต๋าว่าจะจัดการเรื่องราวต่อจากนี้อย่างไร ไม่กี่วันก็กลับมาแล้ว"

เจวี่ยเซิงกับชี่จื่อร้องอุทานเชิงรับรู้ นี่สิถึงค่อยชัดเจนสักหน่อย ประเดี๋ยวก็จะถึงวันเกิดของศิษย์พี่แล้ว ท่านอาจารย์ตาไม่มีทางไม่อยู่ร่วมแน่นอน

ระหว่างพูดคุยกันอยู่นั้นก็มองเห็นว่าบนโต๊ะมีกล่องผ้าไหมวางอยู่หลายใบ พวกเขาสองคนสอบถามนักพรตเฒ่าผู้มีหน้าที่ดูแลการรับของขวัญในอาราม นักพรตเฒ่าผู้นั้นตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "แม่ทัพเถิงให้คนส่งมา"

ตอนแรกลินเจิงโย่วจะเข้าไปในห้อง พอได้ยืดยังนั้นก็หยุดชะงักลง

ก่อนยกมือไพล่หลังเดินกลับมา แล้วหยิบกล่องผ้าไหมใบหนึ่งขึ้นมาดู "ข้างในนี้เป็นของอะไรบ้าง"

นักพรตเฒ่าที่ยืนอยู่ตรงทางเดินตอบว่า "เป็นพวกขนมเกือบทั้งหมด" กล่าวจบแล้วก็รีบไปจัดการเรื่องอื่นต่อ

เจวียแข็งกับชีจื้อเอ่ยด้วยสีหน้าขื่นบาน "จะต้องเป็นคุณหนูถึงให้คนส่งมาแน่"

ลั่นเจิงโยวเปิดกล่องผ้าไหมที่วางด้านบนสุด เป็นขนมน้ำค้างหยกที่เจวียแข็งกับชีจื้อชอบกินที่สุด ส่วนชั้นที่สองเป็นขนมน้ำค้างหิมะ ลองหยิบมาเปิดดูทีละกล่องพบว่า เป็นขนมมากมายสารพัดชนิด อย่างเดียวที่ไม่มีคือขนมกลีบบุปผา

ชีจื้อถือขนมชิ้นหนึ่งอยู่ในมือ "ศิษย์พี่ ท่านกำลังหาอะไรอยู่หรือ"

ลั่นเจิงโยวทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้ววางกล่องผ้าไหมลงบนโต๊ะ "ลองดูว่าแม่ทัพถึงจะส่งของอย่างอื่นมาอีกหรือไม่ หากเป็นของล้ำค่าเกินไป จะต้องให้คนส่งกลับคืนไปทันที"

ทันใดนั้นเขาก็เหลือบเห็นว่าด้านล่างสุดยังมีกล่องผ้าไหมอีกใบ ลองยกขึ้นมาชั่งน้ำหนักด้วยมือดูแล้วกล่องใบนี้หนักกว่ากล่องใบอื่นอย่างชัดเจน พอเปิดดูจึงเห็นว่าข้างในมีขวดสุราเคลือบขาวดุจก่อนน้ำแข็งแบบสิงเหยาขนาดเล็กสองใบ

พอเปิดฝาก็มีกลิ่นหอมของสุราไฉเย็นลอยพุ่งออกมา หลังแยกแยะให้ละเอียดแล้วไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นสุราฮ้วนกุ

สุราชนิดนี้มีวิธีการหมักยุ่งยาก ในห้องใต้ดินสักแห่งมักจะหมักเอาไว้ได้เพียงสองสามไห หากเอ่ยถึงระดับความหายาก เรียกได้ว่าเป็นของเลิศรสที่ล้ำค่าหายากอย่างที่สุดแล้ว

ชนมกอนนั้นส่งมาให้เจวียแข่งกับชีจื้อ ส่วนสุรานี้ส่งมาให้เขา โดยเฉพาะหรือ คงไม่ใช่เพราะคือนั่นเห็นเขาไม่สนใจจะดื่มสุราสี่ดั่งขุน กับสุราชู่เห่า นางจึงนึกว่าเขาเลือกดื่มสุรารสชาติเข้มข้นกระมัง

สุราเลิศรสเช่นนี้ไม่ใช่เพียงคำว่า 'สุราดี' ก็สามารถนิยามได้แล้ว บางทีถึงอวิ้อก็คงจะตั้งใจดื่มไม่ลงด้วยแน่ๆ

เจวียแข่งกับชีจื้อกินขนมอย่างเอร็ดอร่อยได้สักพัก พอเงยหน้าขึ้น ถึงพบว่าศิษย์พี่มองสุราในกล่องผ้าไหมอย่างเหม่อลอย

เด็กชายทั้งสองรู้สึกงุนงง ไม่ใช่เรื่องแปลกที่คุณหนูจะส่งสุรามาทิ อาราม แต่น่าแปลกใจว่าระยะนี้เหตุใดศิษย์พี่ที่ชอบเหม่อลอยอยู่เรื่อย ดูอย่างตอนนี้สิ พอได้ยินว่าเป็นของที่คุนหนูถึงส่งมา ในดวงตาศิษย์พี่ ก็เจือรอยยิ้มแล้ว

ไม่นานนักก็เห็นศิษย์พี่ปิดฝากล่องเรียบร้อย ดูท่าตั้งใจจะยก กล่องสุราไปแล้ว เจวียแข่งกับชีจื้อเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "ศิษย์พี่ คุนหนูถึงส่งของดีมาให้มากถึงเพียงนี้ ทางอารามพวกเราจะต้องส่ง ของขวัญตอบกลับไปหรือไม่ขอรับ"

ลินเจิงโย่วครุ่นคิดประเดี๋ยวหนึ่ง ปิ่นระย้าเขายังไม่ทันไปตามหา หากวันนี้จะส่งไปให้นามของอาราม เสื้อผ้าเครื่องประดับคงไม่สมควร ไม่สู้ส่งขนมชานซิงไปให้ก่อน แล้วเอาไว้ส่งอย่างอื่นให้นางวันหลัง

"นางชอบกินขนมมากไม่ใช่หรือ ถึงอย่างไรววันนี้พวกเจ้าก็ไม่มีงาน ต้องทำ อย่างนั้นก็ทำขนมชานซิงสักหน่อยแล้วกัน"

เจวียแข่งบ่นหน้าผากดั่งป่าบ ก็จริง เกือบลืมขนมชนิดนี้ไปเสียสนิท จากนั้นทั้งสองก็ต้องนั่งงันอีกครั้ง นึกไม่ถึงว่าศิษย์พี่จะจำเรื่องนี้ได้ด้วย

"ศิษย์พี่ เหตุใดท่านถึงจำได้แม่นยำเช่นนี้เล่า"

ว่ากันตามหลักแล้วความสัมพันธ์ของพวกเขากับคุณหนูถึงถือว่าสนิทสนมยิ่งกว่าศิษย์พี่กับคุณหนูเองด้วยซ้ำ เดิมทีเด็กชายสองคนก็มีเรื่องคลางแคลงใจไม่น้อย ตอนนี่เก็บงำเอาไว้ไม่อยู่อย่างแท้จริง ย้อนคิดถึงสถานการณ์เมื่อคืนกับเช้าตรู่วันนี้พร้อมทั้งมองแผ่นหลังศิษย์พี่อย่างสงสัยอยู่ๆ ก็ปรบมือดังแปะ "อ้อ ศิษย์พี่ ท่านสนใจคุณหนูถึงเช้าแล้วใช่หรือไม่"

ลิ่นเจียวัยหุตุผีเท้าทันที เผยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อออกมา "ข้าสนใจนาง? พวกเจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร"

เจวียเซิงกับซีจื้อวิ่งมาอยู่ตรงหน้าลิ่นเจียว ก่อนซีไปทีกล่องผ้าไหมในมือเขา "หากศิษย์พี่ไม่ได้สนใจคุณหนูถึง แล้วเพราะเหตุใดพอเห็นของที่คุณหนูถึงส่งมาก็ดีใจถึงเพียงนี้ด้วยเล่า"

ลิ่นเจียวัยอยากจะบอกว่าไม่มีอะไร ทว่าพอหลุบลายตาลงก็พบว่าตนถือกกล่องผ้าไหมใบนี้อยู่จริง ๆ

"มีคนเอาสุราดีๆ เช่นนี้มาให้ ศิษย์พี่ไม่ควรดีใจหรือไร"

ซีจื้อลูบท้ายทอยไปมา "ไม่ถูกสิพี่ ศิษย์พี่ วันนี้ท่านยังจ้องมองคุณหนูถึงไม่ละสายตาด้วยนะ"

ลิ่นเจียวัยรู้สึกขบขันเล็กน้อย "ข้าจ้องมองนางเมื่อใด"

"มีชัดๆ เลย! ตอนอยู่ในวัด" เจวียเซิงที่อยู่ข้างๆ เอ่ยแทรก

ลิ่นเจียวัยแค้นเสียงขึ้นจุก "ข้ากวาดตามองว่ามีใครเดินผ่านมาเพียงเท่านั้นก็เรียกจ้องมองแล้วหรือ อย่างนั้นวันๆ หนึ่งข้าต้องจ้องมองคนสักเท่าใดกัน"

ซีจื้อถามเสียงอ้ออึ้ง "หากไม่เคยจับจ้อง ศิษย์พี่คงจำไม่ได้แล้วว่า คุณหนูถึงสวมเสื้อผ้าเช่นไร อย่างเช่นข้ากับเจวียเซิงตอนนี้จำไม่ได้แล้ว ศิษย์พี่ ท่านก็จำไม่ได้แล้วเช่นกันสินะขอรับ"

รอยยิ้มลั่นเชิงโยวแข็งค้าง วันนี้ถึงวี่อ้อสวมเสื้อคลุมกันลมสีเขียวอ่อนตัวหนึ่ง กระโปรงหรรณวินได้เสื้อคลุมก็เป็นสีเขียวอ่อนเช่นกัน

"อีกอย่าง เมื่อคืนวานตอนโน้จ้งบุกมา ศิษย์พี่ดึงคุณหนูถึงมาปกป้องอยู่ข้างหลังตนเองตั้งหลายครั้ง"

ในใจลั่นเชิงโยวยิ่งคิดยิ่งรู้สึกแปลกพิกล แต่กลับเอ่ยปากไปว่า "ข้ากับถึงวี่อ้อก็นับว่าร่วมความเป็นความตายมาแล้ว ในฐานะสหายข้าไม่ควรห่วงใยความปลอดภัยของนางหรือ"

"แต่...แต่ว่าพวคุณหนูถึงออกห่างจากท่านไป ศิษย์พี่ก็นั่งมองตามหลายครั้ง จำนวนครั้งมากจน...มากจนแม้แต่ข้ากับเจวียซึ่งยังสังเกตเห็นเลย..." ซึ่งจ้อกล่าวอย่างลำบากใจ "ศิษย์พี่ ท่านก็สนิทสนมกับนักพรตเจียนเทียนมาก เมื่อคืนท่านเคยสังเกตหรือไม่ว่าท่านนักพรตเจียนเทียนยืนอยู่ตรงที่ได้ในป่า"

ลั่นเชิงโยวยิ้มไม่ออกอีกแล้ว เขาส่งเสียงจี้จะขัดใจ วางกล่องผ้าไหมลงบนโต๊ะเสียเลย "พวกเจ้าเลอะเลือนไปแล้วใช่หรือไม่ อย่าลืมว่าศิษย์พี่ของพวกเจ้าโดนพิษภูไร่รัก รอยประทับภูจนถึงวันนี้ยังไม่จางหายไปเลย"

เขาผลักศิษย์น้องสองคนให้พ้นทางแล้วเดินปรี่ออกไปข้างนอก เจวียซึ่งกับซึ่งจ้อไล่ตามไป "แต่...แต่ว่าศิษย์พี่ ท่าน..."

ลั่นเชิงโยวได้ยินแล้วรำคาญใจ จึงหันกลับมามองพวกเขาสองคน "ศิษย์พี่ของพวกเจ้าหากจะชอบพอใครจำเป็นต้องหลบๆ ซ่อนๆ หรือหากข้าชอบถึงวี่อ้อแต่ไม่ยอมรับ ก็จะทำให้ฟ้าผ่าข้าหรือไร"

ตอนลั่นเชิงโยวพูดประโยคนี้นายยืนอยู่บนขั้นบันได ถึงแม้ตอนเช้าฝนจะตกลงมาแล้ว ตอนนี้อยู่ดวงอาทิตย์กลับแผดแสงแรงกล้ามากทีเดียว ทว่าปลายฤดูใบไม้ผลิในเดือนสี่ที่แท้สภาพอากาศนี้จะเปลี่ยนก็เปลี่ยน

กะทันหัน ทันทีที่ประโยคนี้ออกปากออกไปก็มีสายฟ้าฟาดเปรี้ยงลงมา
จากเบื้องบนจริงๆ โชคดีที่ลื่นเฉียวไถลผ่านชั้นบันไดมาอย่างหวุดหวิด
ถึงได้ไม่ถูกฟ้าผ่าใส่

เฉียวเฉียวกับชีจ้อเผยอปากค้างทันใด

ลื่นเฉียวก็ตกตะลึงทำอะไรไม่ถูก หลังสายฟ้าในฤดูใบไม้ผลินั้น
ผ่าลงมา ก็ตามด้วยหยาดฝนเม็ดใหญ่เทกระหน่ำ

สีหน้าลื่นเฉียวแปรเปลี่ยนจนพิลึกพิลั่นเหลือประมาณ เขานิ่งอึ้ง
ไปชั่วครู่ก็หันไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เฉียวเฉียวกับชีจ้อรีบสาวเท้าไล่ตาม "ศิษย์พี่"

ลื่นเฉียวเดินมาถึงห้องเก็บสมบัติ จัดแ่งกะลอนรื้อค้นอยู่พักใหญ่
ไม่คาดคิดว่าเพราะจิตใจว่าวุ่น ตามหานานสองนานก็ยังหาคัมภีร์ 'กุไรรัก'
เล่มนั้นไม่พบ เหลียวซ้ายแลขวาก็ตัดสินใจพับแขนเสื้อฝนหมึกอย่าง
ไม่ลังเล จับพู่กันเขียนอักษรไปได้บรรทัดหนึ่งแล้วกลับหยุดชะงักไปอีก

'คารวะท่านอาจารย์ตา คัมภีร์ลับเรื่องกุไรรักในอารามเล่มนั้น...'

พอเขาเขียนไปได้ประโยคหนึ่งก็ขยำกระดาศแผ่นนั้นเป็นก้อนกลม
แล้วโยนทิ้ง เปลี่ยนมาเขียนว่า

'คารวะท่านอาจารย์ตา รอยประทับกุ่ตรงท้ายทอยของศิษย์หลานนั้น...'

ปลายพู่กันหยุดนิ่ง เขาขยำกระดาศเป็นก้อนอีกแล้ว สุดท้ายเขียน
ไปตามตรงเสียเลยว่า

'ท่านอาจารย์ตา กูไรรักที่ศิษย์หลานถูกพิษไปตอนยังเด็ก...'

ปรากฏว่าพู่กันหยุดนิ่งลงอีกครั้ง เขาจ้องมองสามคำนั้นแล้วใจลอย
อยู่เป็นนานโดยไม่ได้เขียนอะไรต่อ ความจริงเขาเพียงอยากถามอาจารย์ตา
เรื่องพิษกูไรรักนั้นว่าเป็นเรื่องอันใดกันแน่...

เพราะเหตุใดดูเหมือนว่า...ดูเหมือนว่าเขาจะชอบพอบุ๊ตสาวผู้หนึ่ง
เข้าแล้ว

84

ลื่นเฉิงโย่วอยู่ในห้องเก็บสมบัตินานกว่าหนึ่งชั่วโมงถึงเดินออกมา
จดหมายฉบับนั้นเขาเขียนแล้วโยนทิ้ง พอโยนทิ้งแล้วก็เขียนใหม่
สุดท้ายก็ไม่ได้ส่งจดหมายออกไป

เมื่อใดหวานเมลิ็ดพันธุ์แห่งความสงสัยลงไปใจแล้ว ดูเหมือน
ต่อให้พยายามสักเท่าใดก็ไม่อาจกลบเกลื่อนคำโกหกของตนเองได้เลย
ตอนนี้เขารู้สึกสับสนยิ่งนัก และยังว่าวุ่นใจเล็กน้อยด้วยซ้ำ
คำถามหลายข้อที่เจวียเถิงกับซีจ้อถามก่อนหน้านี้ แต่ละข้อทำให้
เขาเจ็บไปราวกับคนใบ้

เขามีใจจำได้เพียงว่าวันนี้ตอนเช้าถึงอวี้อีสวมชุดเช่นไร กระทั่ง
หลายวันก่อนหน้านี้นางสวมกระโปรงลักษณะเช่นไรบ้างเขาก็สามารถ
บอกได้หมดแท้ๆ

อย่างครั้งนั้นตอนอยู่ในอารามนักพรตหญิงอวี๋เจิน ในวังใต้ดิน

แสงสลัวมองไม่ค่อยเห็น แต่หลังจากกลับออกมาได้เขาจึงเห็นว่านาง
สวมกระโปรงผ้าไหมจีบรอบเนื้อละเอียดสีฟ้านวลปักลายกอดอกบัว
ยามเดินเอียงย่างดอกบัวตูมบนกระโปรงจีบรอบแลดูงามตา ทำให้เขา
พลอยนึกถึงดอกบัวกระพือมไหวอยู่ในสระน้ำสีเขียวมรกตยามฤดูร้อน

อีกครั้งก็คือคืนนั้นที่เรือนหลี่ไป นางรู้สึกไม่สบายใจเพราะฝันเห็นว่า
เขาถูกลอบสังหาร ตั้งใจเตรียมสุราอาหารเต็มโต๊ะต้อนรับเขาอย่างดี
หากเขาจำไม่ผิดคืนนั้นนางสวมกระโปรงหูฉินสีแดงเลือดหมู

แล้วยังมีสองคืนก่อนหน้านี้เขาไปหานางเพราะต้องการสืบหาเบาะแส
เกี่ยวกับคดีของเสี่ยวเจียงซือ ในคืนนั้นถึงอวี้อี้สวมกระโปรงหูฉิน
บนศีรษะประดับปิ่นมุกร้อยบุปผา ซึ่งเป็นสีม่วงดั่งหมอกควันทั้งหมด

ถึงแม้จะผ่านไปหลายวันแล้วก็ตาม เสื้อผ้าเครื่องประดับของถึงอวี้อี้
ยามพบหน้ากันไม่กี่ครั้งมานี้เขายังจดจำอยู่ในสมองได้อย่างชัดเจน...
เขาสะบัดศีรษะเพื่อสงบสติอารมณ์ตนเอง อยู่ๆ กลับคิดถึงภาพเหตุการณ์
ในคืนที่เขาสอนวิชาตัวเบาให้นางขึ้นมามาก

ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่กันแน่ ทั้งที่มีวิธีตอบแทนที่น้ำใจคนนับไม่ถ้วน
เขากลับเลือกสอนวิชาตัวเบาให้ถึงอวี้อี้ หน้าข้อสอนครั้งหนึ่งกินเวลานาน
หนึ่งถึงสองชั่วยาม สอนนางจนเริ่มจับทิศทางเบื้องต้นได้

ลองนึกย้อนไปถึงในอดีต นอกจากเวลาอยู่ต่อหน้าอาชีพกับอาซวง
และศิษย์น้องทั้งสองของตน เขาไม่เคยมีความอดทนกับใครเช่นนี้
มาก่อนเลย

ไม่สิ ไม่ใช่แค่เรื่องสอนวิชาตัวเบาเร็วๆ นี้ หากคิดทบทวนให้
ละเอียดแล้วครั้งก่อนตอนอยู่ที่คุหาสน์เล่อเต้าเขาก็มีความอดทนกับ
ถึงอวี้อี้มากพอ

รู้ว่ากระป๋องเสียของนางรีบร้อนต้องการน้ำอาบ เขามีไฟโทสะ
สูมเต็มอกแท้ๆ ก็ยังรีบกลับห้องไปอาบน้ำ

เขาเห็นว่านางชอบม้าสีแดงเพลิงตัวนั้น ก็คิดหาวิธีส่งม้าไปอยู่ใน
มือนาง

ทั้งที่รู้แกล้งว่าเรื่องที่เสียหยาทำนายอนาคตได้เป็นเรื่องโกหก
เขาก็ยังอดทนฟังนางบ่นเรื่องโกหก...

พอคิดมาถึงตรงนั้นเขาก็ต้องตกใจ ประเดี๋ยวละ ข้าชอบเงิงอวี่อ๊
ก่อนนางชอบข้าอีกหรือนี่

เขาพูดอะไรไม่ออก ดูท่าคล้ายจะเป็นเช่นนั้นแล้ว

ดูอย่างเมื่อครู เจวียแข่งกับซี้จื้อน่าซังก็จริงอยู่ ทว่าสิ่งที่พวกเขา
พูดมาไม่ผิดเลยสักนิด เขาได้ยืนยันว่าจวนสกุลเงิงส่งของขวัญมาที่อาราม
ก็หยุดผีเท้าเป็นเรื่องจริง มองเห็นสุราฮ่วนกู่ที่เงิงอวี่อ๊ส่งมาให้เขาก็ดีใจ
นั่นก็เป็นเรื่องจริงอีก

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นส่งมาให้เขาจะดีใจถึงเพียงนี้หรือไม่

เขานิ่งเงียบไปทันใด ไม่มีทาง อย่างไรก็ตามแต่ดีใจเลย ไม่แน่ว่าแค่ชายตา
มองก็ยังคร้านจะทำ

สิ่งที่ทำให้เขาดีใจไม่ใช่สุราเลิศรสสองขวดนั้น แต่เป็นเพราะ
คนส่งของขวัญมาให้ต่างหาก

ยิ่งคิดจิตใจยิ่งปั่นป่วน เขาก้าวออกจากห้องมายืนอยู่ตรงระเบียง
ทางเดิน เปลี่ยนตำแหน่งแล้วยืนเหม่อลอยต่อไปเสียเลย

สายฝนในฤดูใบไม้ผลิยังโปรยปรายไม่หยุด สภาพอากาศให้
ความรู้สึกสดชื่นเย็นสบาย อาศัยละอองฝนเบาบางกระเซ็นใส่ใบหน้า
เย็บๆ ช่วยบรรเทาความร้อนรุ่มในใจเขาจนสงบลงไปที่ละน้อย

หลังพยายามมาถึงตอนนี้เขาก็จัดระเบียบความคิดจนวางไปได้เกือบหมดแล้ว ตอนนี้เขามั่นใจมากกว่าเรื่องพิษณุไว้รักนั้นเป็นเรื่องโกหกไม่แน่ว่าเขาอาจจะชอบถึงอวี่อี่มานานแล้ว

แล้วเขาชอบนางตั้งแต่เมื่อใดกันเล่า คิดไม่ออกเลย รู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาที่ยุ่งเหยิงนัก

อย่างนั้นตกลงว่าข้าชอบถึงอวี่อี่ตรงที่ใดเล่า...

เรื่องนี้เขากลับตอบได้ชัดเจน ไม่ว่าจะตรงที่ใดนางก็ทำให้เขาชอบทั้งสิน

เช่นในตอนนี้อย่างเขาคิดถึงหน้าตานางยามแยมั้ม หัวใจพลันสัมผัสได้ถึงความเป็นสบายชุ่มชื้นประดุจธารน้ำรสหวานละมุนไหลผ่านกระนั้น ความดีอันงามนางปกป้องคนของตนเองน่ารักเกินคำบรรยายยังมีท่าทางเวลานางโมโหและวางแผนทำร้ายผู้อื่นก็ทำให้เขารู้สึกว่าช่างน่าสนใจ

เขาเติบโตมาจนป่านนี้ยังไม่เคยเห็นเด็กสาวคนใดน่าสนใจยิ่งไปกว่าถึงอวี่อี่

เอาเถิด ข้าเพียงชอบถึงอวี่อี่แล้วอย่างไร เรื่องนี้ก็จะยอมรับได้ยากเย็นสักหน่อย...

จะว่าไปแล้วตอนนี้เขากับถึงอวี่อี่คงนับว่าสองฝ่ายต่างมีใจตรงกันเข้าวันนี้นางกลับถึงจวนแล้วก็รีบส่งของขวัญมาให้เขา เมื่อคืนเห็นเขาดกอยู่ในอันตรายยังส่งตวนผู่มาช่วยเหลือโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

นางชอบเขา นี่เป็นเรื่องจริงที่ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้

คิดถึงสุราเลิศรสสองขวดในกล่องผ้าไหม รอยยิ้มในหัวใจจึงส่งออกมาถึงดวงตา

จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าเขาต้องมอบสิ่งที่ล้ำค่ายิ่งกว่านี้ถึงจะใช้ได้ใช่ไหม
เด็กสาวเหล่านั้นชอบอะไรบ้างนะ...อัญมณี? เครื่องประดับ?

เสด็จป้าของเขาน่าจะรู้เรื่องพวกนี้ดี เพียงแต่ตอนนี้ข้าต้องกลับ
ศาลตำหนักก่อนแล้ว

ในใจคิดคำนวณเสร็จสรรพแล้ว ลิ่นเจิงโย่วเงยหน้ามองท้องฟ้า
ประหลาดใจที่พบว่าเวลาล่วงเลยมาถึงเพียงนี้แล้ว เขาก้าวลงบันได
เดินออกไปข้างนอก ระหว่างทางผ่านต้นท้อต้นหนึ่ง เดิมทีเดินผ่านไปแล้ว
อยู่ๆ ก็ถอยหลังกลับมาหลายก้าว ยิ้มบางๆ ยามมองดูยอดไม้ ก่อนจะ
หลบชายเสื้อคลุมพุ่มทะยานขึ้นไปมองหากิ่งไม้ที่ติดผลท้อแล้วกิ่งหนึ่ง
พอเห็นเข้าก็หักกิ่งกระโดดลงมา พฤติกรรมเช่นนี้พิลึกพิลั่นไร้เหตุผล
โดยลิ่นเจิง ทว่าดูเหมือนนี่จะเป็นหนทางเดียวที่ช่วยระบายไอร้อนระอุ
เบาหวิวในร่างกายออกมาได้

ตลอดทางที่เดินมาเขาไม่ได้มีเพียงกิ่งไม้เพิ่มขึ้นมามากมายเต็มมือ
ยังมีเหงื่อออกท่วมตัวอีกด้วย พอได้ระบายออกมาหมดความรู้สึกตื่นเต้น
จนอธิบายไม่ถูกในตัวเองถึงได้ลดลงไปหลายส่วน

เมื่อเดินกลับมาดูที่ห้องเก็บคัมภีร์เจี๋ยเซิงกับซีจื่อก็ไม่อยู่แล้ว
คิดว่าคงไปห้องครัวทำขนมซานซิง ลิ่นเจิงโย่วจึงกินอะไรรองท้องง่ายๆ
จากนั้นจึงควม้ามุ่งหน้าไปศาลตำหนัก

ศพของช่งเจี้ยนกับจิ้งเงินชื่อไท่ต่างถูกเก็บเอาไว้ที่ห้องเก็บศพของ
ศาลตำหนัก

รุ่งเช้าวันนี้นักขันสูตรมาตรวจพิสูจน์ศพแล้ว

อนุญาตยาพิษที่ยิงสังหารช่งเจี้ยนกับยาลูกกลอนพิษที่จิ้งเงินชื่อไท่กิน

มิใช่ยาพิษชนิดเดียวกัน แต่บังเอิญว่ายาพิษสองชนิดนี้ผสมแล้วจะต้องใช้งานทันที ที่สำคัญวัตถุดิบต้องซื้อจากชาวหูแคว้นผอหลัว ซึ่งเรื่องนี้คล้ายกับเครื่องหอมอวลกลิ่นธรรสวรรณคดีไม่มีผิด

เมื่อพิจารณาสภาพสามศพของทางฝั่งครอบครัวชูเหวินเลียง ยาพิษที่ทั้งสามคนกินเข้าไปก็คือหญ้าไ้ขาด* ที่สามารถหาซื้อได้ตามท้องตลาดทั่วไป

เหียนว่านซุนถอนหายใจด้วยความรู้สึกที่ "เฮ้เยวี่ส่านเหรินผู้นี้ หุ่เมเตแรงกายแรงใจถึงที่สุดจริงๆ เพื่อโยนความผิดในคดีทั้งหมดให้ชูเหวินเลียง ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่เคยมีขั้นตอนใดในแผนการผิดพลาดเลยสักอย่าง"

ขณะลั่นเจิงโยมอดดูศพของชูเหวินเลียง ในสมองกลับคิดถึงอีกคดีหนึ่ง หากคนผู้นี้ไม่ใช่เหวินซิงส่านเหรินแต่เป็นชูเหวินเลียงตัวจริงสาเหตุที่จิงเจินซื้อไท่เลือกคนผู้นี้เพียงเพราะเขาคือญาติของซูลี่เหนียงอย่างนั้นนะหรือ

จิงเจินซื้อไท่เริ่มจากเพ่งเล็งซูลี่เหนียงที่เคยกระทำเรื่องชั่วช้าประจวบเหมาะว่ายังพบกับชูเหวินเลียงที่รูปร่างเล็กเตี้ยเช่นเดียวกับนางลอบคิดว่าคนผู้นี้เป็นเป้าหมายในการโยนความผิดที่สมบูรณ์แบบ ฉะนั้นถึงได้มีแผนการในเวลาต่อมา

เสียงเหียนว่านซุนดังขึ้นข้างหูอีกครั้ง "ใช่แล้ว เมื่อเข้ามาขมนตรี้เจิงมาที่นี้ครั้งหนึ่ง ดูท่าจะรู้สึกตกใจน่าดูเพราะได้ยินข่าวว่าซูลี่เหนียงเคยวางแผนทำร้ายน้องสาวสามีที่บ้านเกิด เขาบอกกับข้าว่าอาศัยเพียง

* หญ้าไ้ขาด (Heartbreak grass) เป็นพืชมีพิษ ในไทยรู้จักกันในชื่อเพชฌฆาตสีทอง เป็นไม้เลื้อย ออกดอกเป็นช่อสีเหลือง น้ำยางของมันมีพิษร้ายแรงมาก เมื่อกินเข้าไปจะมีอาการมึนงง สั่น ชัก หมดสติ และเสียชีวิตในที่สุด

คำสารภาพของจิ้งเงินชื่อไท่ฝายเดียวจะตัดสินชี้ขาดได้อย่างไรว่าเรื่องนี้ เป็นจริงหรือเท็จ ข้าจำเป็นต้องบอกมุขมนตรีแจ้งไปตามความจริง เมื่อวาน พวกเราตรวจค้นอารามนักพรตหญิงอวิ์เงินทั้งคืนแต่ก็ค้นหาสมุดบันทึก เรื่องชั่วช้าที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้เคยทำไม่เจอ คิดว่าเพื่อไม่ให้มี ช่องโหว่เล็ดลอดออกไป ที่ผ่านมาจิ้งเงินชื่อไท่เพียงแอบฟังอยู่ใกล้ๆ ดังนั้น ไปซื้อกับซูลี่เหียนจึงจะเคยทำเรื่องพวกนี้จริงหรือไม่ยังต้องกลับไปตรวจสอบ ให้ละเอียด ข้าก็อดอดใจจนไม่กล้าบอกได้เท่าทานี่ว่าเรื่องที่ซูลี่เหียน กับครอบครัวสามีไม่ลงรอยกันเป็นความจริง และเรื่องที่ถูกจิ้งเงินชื่อไท่ เลือกเป็นเป้าหมายทำร้ายก็เป็นความจริง ฉางอันกับตงโจวมีสตรีตั้งครรรค์ มากป่านั้น จิ้งเงินชื่อไท่ใช้เวลาอยู่นานถึงได้เลือกสามคนนั้นมา หมายความว่าก่อนลงมือได้ผ่านการไตร่ตรองอย่างรอบคอบแล้ว เมื่อขบคิดประเด็นนี้ แล้วเกรงว่าซูลี่เหียน..." พอกล่าวมาถึงตรงนี้เขาก็ยิ้มเจื่อนๆ "มุขมนตรีแจ้ง ใส่ใจคนผู้นี้หน่อย"

ทางตาลินเจิงโยวกระตุกเบาๆ ก็จริง เหตุใดเขาถึงลี้มมุขมนตรีแจ้ง ไปได้ เมื่อเดือนเจ็ดปีก่อนซูลี่เหียนมาขอพึ่งพาญาติอย่างซู่เหวินเฉียง ในคืนวันเทศกาลงจิวนั้นก็ได้รู้จักกับมุขมนตรีแจ้ง นางที่มีตำรารวมบทกวี เล่มหนึ่งสอดเก็บในอกเสื้อเดินมาชนและโผล่เข้าไปอยู่ในอ้อมกอด มุขมนตรีแจ้ง มองดูแล้วรากับวางแผนล่วงหน้ามาอย่างดี แต่นางเป็น ชาวบ้านธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง จะล่วงรู้ร่องรอยการเดินทางในคืนนั้นของ ขุนนางระดับสูงได้อย่างไร

เป็นไปได้หรือไม่ที่ซู่เหวินเฉียงจะเป็นคนช่วยนางเตรียมการทุกอย่าง...

มีความเป็นไปได้ชื่อนี้อยู่จริง ๆ ซู่เหวินเฉียงเป็นขุนนางอยู่ในที่ว่าการ เมืองฉางอัน สำหรับเขาแล้วการสืบร่องรอยของมุขมนตรีแจ้งไม่ใช่เรื่องยาก

อะไรเลย

ทว่าพอดูจากสิ่งที่ซูเหวินเลียงประสบพบเจอในเมืองหวาโจวเมื่อหลายปีก่อน เขาขาดการติดต่อกับญาติผู้พี่และพี่สะใภ้ของตนเองมานานแล้ว แต่เมื่อซูลิ่เหนียงอยู่กับครอบครัวสามีต่อไปไม่ได้จนต้องเผ่นมายังเมืองฉางอัน ซูเหวินเลียงกลับรับอุปการะนางไว้โดยไม่ถือสาเรื่องบาดหมางในอดีต

มาวันนี้ใคร่ครวญดูแล้ว บางที่ซูเหวินเลียงอาจเห็นว่าหลานสาวผู้นี้ไม่เพียงรูปร่างหน้าตาโดดเด่นกว่าใคร ยังพอรู้จักบทกวีพรำพันความรักใคร่เล่นหาหลายบท เขารู้ว่ามุขมนตรีเจิ้งจะต้องถูกใจสตรีเช่นนี้จึงวางแผนซ้อนแผนรับอุปการะซูลิ่เหนียง ภายหลังค่อยสร้างสถานการณ์พบกันโดยบังเอิญ ส่งซูลิ่เหนียงไปอยู่ตรงหน้ามุขมนตรีเจิ้งได้ถูกจังหวะ

คิดว่าแผนการ 'บังเอิญพบหน้าได้แสงจันทร์' ครั้งนี้จะประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ดังนั้นซูลิ่เหนียงเพิ่งมาถึงเมืองฉางอันเพียงเดือนเดียว ก็ได้สานสัมพันธ์กับมุขมนตรีเจิ้งสมดังใจปรารถนา

สิ้นเชิงเียวครุ่นคิดสีหน้าเคร่งเครียด ขุนนางระดับกลางในที่ว่าการเมืองฉางอันสร้างความสัมพันธ์กับขุนนางใหญ่ที่กุมอำนาจทางการเมืองผ่านสตรี จะทำไปเพื่อการเลื่อนตำแหน่งเท่านั้นนะหรือ ยังมีจุดประสงค์อื่นใดอีกหรือไม่

พอดูคิดมาถึงตรงนี้ความคลางแคลงใจที่เขาเคยกดข่มลงไปผุดขึ้นมาในใจอีกครั้ง เมื่อหลายปีก่อนซูเหวินเลียงรับตำแหน่งที่ปรึกษาในสังกัดของเผิงเจิ้นอยู่ที่เขตไหวซี ต่อมาภายใต้การแนะนำจากเผิงเจิ้นเขายังได้เข้าไปทำงานในที่ว่าการเมืองฉางอันด้วย

หากมองไปตามแง่มุมนี้ซูเหวินเลียงอาศัยหลานสาวตนเองสร้าง

ความสัมพันธ์กับมุขมนตรีเจ้า แท้จริงแล้วจะเป็นเจตนารมณ์ของเผิงเจิ้นหรือไม่

เผิงเจิ้นเป็นเจียตู่สื่อของเขตปกครองหนึ่ง หากส่งมอบสตรีให้มุขมนตรีเจ้าโดยตรงผู้ใดก็มองออกว่าเขาไม่คิดไม่ซื่อ แต่หากเตรียมสตรีมอบให้ผ่านข้ารับใช้ระดับล่าง เช่นนั้นจะควบคุมเครือข่ายมาก แล้วก็ดูฉลาดกว่าด้วย...

หลังคิดทบทวนอยู่หลายตลบสิ้นเชิงโยวก็หันหน้าไปมองศพเฮ่าเยวี่सानเหริน สาเหตุที่นางกับผู้บงการเบื้องหลังเลือกชูเหวินเลียงเป็นเป้าหมายในการโยนความผิดให้ไม่ใช่เพียงเพราะเขามีหลานสาวที่ตั้งครรภ์และเคยกระทำเรื่องชั่วช้ามาก่อน แล้วก็ไม่ใช่เพราะชูเหวินเลียงรูปร่างเล็กเตี้ย

บางทีเหตุผลที่แท้จริงก็คือทำเพื่อจัดการกับเผิงเจิ้นที่อยู่เบื้องหลังชูเหวินเลียง

แต่...ประเด็นนี้ทำให้เขาคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจขึ้นมาอีกแล้ว เฮ่าเยวี่सानเหรินหมายมั่นว่าจะวางแผนทำร้ายเสด็จลุงฮ่องเต้ จัดการกับเผิงเจิ้นมีประโยชน์อันใดกับตนเองเล่า

พึงรู้เอาไว้ว่าเผิงเจิ้นเป็นเจียตู่สื่อประจำเขตไหวซี ครอบครองกำลังทหารเรือนแสน วินัยทหารเด็ดขาดและยุติธรรม ภายนอกมีจิตใจที่ซื่อสัตย์ภักดีต่อราชสำนัก กิริยวาจาล้วนไม่มีข้อผิดพลาด หากผล็ฝลามต่อกรกับขุนนางหัวเมืองมากอำนาจที่ได้รับความเชื่อถือจากราชสำนักถึงระดับนี้แม้แต่จะสร้างเรื่องเดือดร้อนให้ตนเองมากกว่า

ทว่าเฮ่าเยวี่सानเหรินมิใช่เพียงสืบรู้ว่าเผิงเจิ้นลอบส่งสตรีให้ขุนนางระดับสูง ยังจัด 'เบี้ยตัวเล็กๆ' ที่ไม่สะกดุดตาอย่างชูเหวินเลียงผู้นี้

มาเป็นเป้าหมายการโยนความผิดได้

การกระทำเช่นนี้มีความหมายใดแฝงอยู่กัน

ซูเหวินเลี้ยงตายไป เฝิงเจิ้นไม่มีทางไม่รู้จักความนัย แต่ด้วยวิธีรวดเร็ว
จับไวปานสายฟ้าฟาดของคนผู้นี้ย่อมไม่มีทางปล่อยให้ใครลอบทำร้าย
ตนเองลับหลังเช่นกัน

แต่จึงเงินซื้อไท่ก็ยังทำเช่นนั้นจนได้

คิดไปคิดมาลื่นเจิงโยวก็พลันกระโดดลุกพรวด หรือว่าพวกเขาทำ
เช่นนี้เพื่อให้ราชสำนักสืบรายละเอียดต่อไปตามเบาะแสอย่างซูเหวินเลี้ยง
จะต้องสืบสาวลึกลงไปเท่าที่นั่นราชสำนักถึงจะรู้ทันแผนการร้ายที่เฝิงเจิ้น
ลอบหว่านล้อมขุนนางใหญ่ แต่หากเฝิงเจิ้นมีใจคิดก่อกบฏจริง พอรู้ว่า
ราชสำนักกำลังสืบเรื่องของเขอย่างลับๆ คงไม่มีทางนั่งรอความตาย
อย่างเด็ดขาด

ลื่นเจิงโยวสีหน้าเคร่งขรึมลง ฉะนั้นจึงเงินซื้อไท่กับผู้บงการเบื้องหลัง
นางทำเช่นนี้...เพื่อบีบให้เฝิงเจิ้นก่อกบฏหรือ

จู่ๆ ก็ได้ยินเหยียนว่านซุนพูดกับเจ้าหน้าที่ในศาลต้าหลี่อีกคนว่า
"ศพของซ่งซือจื่อตรวจสอบเสร็จแล้ว เอาไว้จะส่งไปที่อารามชิงอวีน"

ลื่นเจิงโยวถึงได้สติกลับคืนมา เรื่องทางศาลต้าหลี่จัดการเรียบร้อย
เขาต้องรีบเข้าวังสักหน่อย นอกจากต้องรายงานคดีนี้ให้เสด็จลุงฮ่งเต๋
ทรงทราบ ยังต้องหารือกับพระองค์เรื่องช่วยเรียกวิญญาณเงินเหนียงด้วย

เขาเดินมาอยู่ตรงหน้าศพซ่งเจี้ยน ใบหน้าซ่งเจี้ยนดูสงบนิ่ง ทว่า
ยังคงลืมหูลืมตาอยู่

ลื่นเจิงโยวหดหู่ใจอยู่นาน พยายามช่วยปิดตาให้ซ่งเจี้ยน ลองทำซ้ำ
หลายครั้งก็ยังไม่ปิดตาอีกฝ่ายไม่ได้ คิดว่าหากวิญญาณของเงินเหนียงยัง

ไม่กลับมา ซึ่งเจียนคงไม่อาจปล่อยวางความยึดมั่นในใจ

เหยียนว่านซุนยี่นนิ่งๆ อยู่ข้างกายเขาครูใหญ่ ก่อนจะถอนหายใจ
กล่าวว่า "เรื่องราวบนโลกใบนี้ไม่มีอะไรแน่นอน คุณสามีภรรยาที่รักใคร่
กลมเกลียวกันอยู่ดีๆ สุดท้ายกลับต้องมีจุดจบเช่นนี้"

ถึงอวี่อี่ก็กระปืออยู่ในลานกว้างไปได้รอบหนึ่ง ในที่สุดลุงเจิงก็เข้ามา
รายงาน

ลุงเจิงบอกว่าพออารามชิงอวี่น[†]ได้ยืนยันว่าเป็นของขวัญจากแม่ทัพถึง
ก็รับขนมกับสุราไปแล้ว

ถึงอวี่อี่จึงรู้สึกสบายใจ สุราส่วนคู่สองขวดนั้นเป็นถึงสมบัติล้ำค่าที่
นางเฝ้าทะนุถนอมมาเนิ่นนาน หากไม่ใช่เพราะต้องการแสดงความขอบคุณ
กับลิ้นเจิงโยวอย่างจริงใจนางก็คงตัดใจหยิบสุราสองขวดนั้นออกมาไม่ลง

หากว่ากระทั่งสุราชนิดนี้ก็ยังไม่อยู่ในสายตาลิ้นเจิงโยว นางก็คง
จนปัญญา เพราะว่ามันไม่สามารถหาสมบัติล้ำค่ายิ่งกว่านี้ได้แล้ว

"อานม้าหยกม่วงที่สั่งทำเป็นอย่างไรบ้าง วันที่เจ็ดก็เป็นวันเกิดของ
เจิงอ๋องชื่อจื่อแล้วนะ" ถึงอวี่อี่ยังกับการเรียนกระบี่จากทวนฝู แต่ก็ไม่ได้ลืม
เอ่ยปากถามลุงเจิง

สายตาลุงเจิงเปล่งประกายวาววับ คราวนี้ตั้งแต่กลับมาจากวัดต้าอัน
คุณหนูทั้งส่งสุราไปให้เจิงอ๋องชื่อจื่อ ทั้งเร่งรัดเรื่องอานม้าหยกม่วง
คงไม่ใช่ว่า...

อีกอย่างคุณหนูก็อยู่ในวัยปักปัน ช่วงที่ผ่านมานี้เพื่อการหลบภัย
แล้วได้พบปะพูดคุยกับเจิงอ๋องชื่อจื่อไม่น้อย เจิงอ๋องชื่อจื่อยังรูปโฉม
หล่อเหลาปานนั้น คุณหนูจะมีใจคะนึงหากก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

เอ๋? เชนนี้ข้าต้องรายงานเรื่องเหล่านี้ให้นายท่านทราบโดยด่วนแล้ว
"ลุงเจิง?" เถิงอวี่อื้อร้ออยู่นานยังไม่ได้คำตอบ นางจึงอดประหลาดใจ
เล็กน้อยไม่ได้ ไม่อยากเชื่อว่าลุงเจิงก็มีเวลาเหม่อลอยด้วย

ลุงเจิงยิ้มแห้งๆ "เร่ร่อนอยู่ตลอดขอรับ อานม้าทำเสร็จแล้ว วันนี้
ช่างฝีมือจะส่งมาที่จวน ถึงตอนนั้นเชิญคุณหนูตรวจดูด้วยตนเอง หาก
ยังมีส่วนที่ต้องแก้ไขก็จะรีบส่งกำชับไปทันที ไม่ต้องกังวลเลย จะจัดการ
ให้เสร็จเรียบร้อยก่อนวันที่เจ็ดแน่นอน"

เถิงอวี่อื้อพยักหน้าอย่างพอใจ "มันต้องอย่างนี้สิ"

ลุงเจิงยังบอกข่าวที่เพิ่งสืบมาได้เมื่อเช้าให้เถิงอวี่อื้อรู้ "ได้ยินมาว่า
เดือนนี้ทางราชสำนักจะเปิดสำนักศึกษาเซียงเซียงอีกครั้ง รายชื่อกำหนด
คร่าวๆ ไว้เรียบร้อยแล้ว ชื่อของคุณหนูก็อยู่ในนั้นด้วย"

การเคลื่อนไหวของเถิงอวี่อื้อหยุดชะงักกะทันหัน นางรีบเก็บกระบี่
เสี่ยวหยานในมือ "ท่านพ่อรู้เรื่องหรือไม่"

ลุงเจิงเอ่ย "นายท่านรู้แล้วขอรับ"

เถิงอวี่อื้อมีโทสะขึ้นมา "นี่ท่านพ่อจะปล่อยให้ราชสำนักมอบสมรส
พระทานให้ข้าใช่หรือไม่"

ลุงเจิงกะพริบตาปริบๆ หรือข้าคิดมากไปเอง จากรูปการณ์แล้ว
คุณหนูคงไม่นึกอยากจะแต่งงานกับเจิงอ้องซื่อจื่อ

"ตอนแรกนายท่านก็อยากปฏิเสธ แต่ช่วงก่อนหน้านี้ฝ่าบาททรงเรียก
นายท่านเข้าวัง พอออกจากวังมานายท่านก็เปลี่ยนความคิดไป ถึงอย่างไร
นี่ก็เป็นกลวิธีหนึ่งในการควบคุมซึ่งกันและกันระหว่างราชสำนักกับขุนนาง
หัวเมืองทั้งหลาย ในฐานะที่นายท่านเป็นเจ็ดผู้สืบทอดของเขตปกครองแถบหนึ่ง
คิดว่าก็คงไม่มีทางเลือก"

ถึงอวี่อ้อแคนเสียงเย็นชา "ท่านไม่ต้องพูดแล้ว เอาไว้ข้าจะไปถามท่านพ่อเอง"

ลุงเชิงเกรงว่าสองพ่อลูกจะทะเลาะกันขึ้นมาอีก จึงรีบอธิบายเสริม "คุณหนูก็ไม่ต้องเป็นกังวลเกินไป ฝ่าบาทกับสองเสามีพระทัยโอบอ้อมอารีมาแต่ไหนแต่ไร ต่อให้เป็นการมอบสมรสพระราชทาน ก็ต้องสอบถามความคิดเห็นของทั้งสองฝ่ายก่อน ครั้งนี้ไปเรียนหนังสือในสำนักศึกษา คุณหนูก็ถือเสียว่าแค่ไปผูกมิตรกับคุณหนูที่นิสัยพอเข้ากันได้บ้าง จะว่าไป คุณหนูก็ถอนหมั้นกับแม่ทัพน้อยตัวนั้นไปแล้ว... ทายาทตระกูลขุนนางใหญ่ในเมืองหลวงเหล่านี้ก็ไซ้ว่าจะเป็นพวกลูกผู้ดีไม่เอาไหนไปหมดทุกคน อย่างเช่นจวนอันจวนอ่อง คุณชายหลายคนของจวนหัวหน้าผู้ตรวจการอยู่... ไฉ่ จริงลี ยังมีเจิงอ่องซื่อจื่อ แต่ละคนเปี่ยมคุณธรรมมากความสามารถทั้งนั้น"

ตอนเอ่ยถึงเจิงอ่องซื่อจื่อ ลุงเชิงจงใจเน้นย้ำถ้อยคำให้นักแน่น ในขณะที่เดียวกันยังลอบสังเกตสีหน้าของถึงอวี่อ้อไปด้วย

ถึงอวี่อ้อยังครุ่นคิดว่าจะพูดเรื่องนี้กับบิดาเช่นไรดี นางชำเลื่องมองอย่างไม่ตั้งใจ แล้วเอ่ยถามอย่างสงสัยว่า "ลุงเชิง วันนี้เหตุใดท่านทำตัวแปลกๆ เช่นนี้เล่า"

ลุงเชิงสะดุ้งโหยงจนถอนสายตากลับมา มองดูแล้วคุณหนูไม่น่าจะมีใจจะนิ่งหาเจิงอ่องซื่อจื่อเลย มิฉะนั้นสมควรจะมีท่าทีเขินอาย

พอเขามาคิดๆ ดูก็จริงอยู่ ทุกครั้งยามคุณหนูเอ่ยถึงเจิงอ่องซื่อจื่อ ล้วนมีท่าทีสงบนิ่งชัดเจน ไม่คล้ายคนที่มิไจรักใคร่ชื่นชมตรงที่ใดกลับมองเจิงอ่องซื่อจื่อเสมือนเป็นผู้มีพระคุณมากกว่า ฉะนั้นเป็นเช่นนี้ก็ไม่ได้แปลก หากคุณหนูดีต่อใครก็ดีจนแทบจะควักหัวใจออกมาให้อีกฝ่ายดูเลยทีเดียว

ถึงจะละทิ้งความหวาดระแวงไปได้แล้ว ความวิตกกังวลกลับผุดขึ้นมาในใจ คุณหนูส่งของล้ำค่าถึงเพียงนั้นให้เจิงอ๋องซื่อจื่อ เขาไม่กลัวเรื่องอื่นใดกลัวก็แต่ทางฝั่งเจิงอ๋องซื่อจื่อจะเข้าใจอะไรผิด นายท่านกับคุณหนูไม่ยากแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับเชื้อพระวงศ์สักเท่าไร แต่เจิงอ๋องซื่อจื่อเป็นถึงบุตรหลานเชื้อพระวงศ์ขนานแท้ ไปๆ มาๆ...

ไม่ได้การ ข้าคงต้องบอกเรื่องนี้กับนายท่าน

เจิงอ๋อ้อชำเลืองมองลุงเจิง "ลุงเจิง วันนี้ท่านดูจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลยนะ เอาละ ท่านไปจัดการงานของท่านต่อเถอะ หากท่านพอกกลับมาแล้วจะดึกเพียงใดก็ต้องมาบอกข้าด้วย"

"ขอรับ"

ไม่คาดคิดว่าเจิงเซาจะไม่ได้กลับจวนเป็นเวลาหลายวัน ทุกครั้งที่เอ่ยถามลุงเจิง เขาเอาแต่บอกว่าคุณนายท่านต้องจัดการงานในกองทัพ โชคดีที่ยังห่างจากวันเปิดเรียนอย่างเป็นทางการของสำนักศึกษาเซียงเซียงอีกไกล ราชสำนักก็รวบไม่ประกาศรายชื่อศิษย์ที่จะเข้าเรียนฉบับจริงออกมาเสียที ในใจเจิงอ๋อ้อถึงจะไม่ยินยอมเพียงใด ก็ทำได้เพียงรอดูสถานการณ์อย่างสงบ

เวลาล่วงเลยมาถึงวันที่หกโดยไม่รู้ตัว ลุงเจิงประคองอานม้าหยกม่วงที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วมาให้เจิงอ๋อ้อขี่ชมดู เจิงอ๋อ้อเดินวนรอบอานม้าหยกม่วงหลายรอบ แสดงให้เห็นว่าพอใจกับมันอย่างยิ่ง

"เก็บเอาไว้นะ พຼ່ງนี้ข้าจะไปส่งของขวัญที่วังเจิงอ๋องด้วยตนเอง" เจิงอ๋อ้ออีกแล้ว "จริงสิ สืบมาแน่ชัดหรือยัง พຼ່ງนี้แหกที่ไปเยื่อนวังเจิงอ๋องมีใครบ้าง"

"แหกหรือมากมาย สามัญชนทั่วไปก็มี คุณหนู ท่านดูสิ แค่อสุภะรายชื่อ

ก็หนาปีกตั้งก็เล่มแล้ว"

คนเยอะถึงเพียงนี้เสียว?

นางคิดว่าของขวัญวยพรก็คงเยอะตามไปด้วย ถึงตอนนั้น อานม้าหยกม่วงที่นางมอบให้จะไม่จมหายไปกลางกองข้าวของล้ำค่า กองใหญ่หรือหรือ

ดูท่านางต้องคิดหาวิธีไว้ล่วงหน้าถึงจะดี

ถึงอวี่อี่เดินย่ำเท้าไปมาช้าๆ "ก็ดี พรุ่งนี้ไปจนสกุลผู้รับท่านป่ากับญาติผู้พี่เรื้อลักหน้อยแล้วกัน ไซ้แล้ว ลุงเจิง ท่านช่วยส่งจดหมายหานักพรตน้อยแห่งอารามชิงอวี่นให้ข้าที อีกอย่างหนึ่ง สตรีในครอบครัวแม่ทัพหลีกวงหยวนก็ไปด้วยไซ้หรือไม่"

ลุงเจิงนั่งอึ้งไป หลีกวงหยวนที่เป็นรองแม่ทัพได้บังคับบัญชาของนายท่านในอดีต เนื่องจากสร้างความสำเร็จครั้งใหญ่จึงได้เลื่อนตำแหน่งอย่างต่อเนื่อง จนทุกวันนี้ก็เป็นขุนนางหัวเมืองที่มีอำนาจบารมีไม่ธรรมดาไปแล้ว

"เหตุใดคุณหนูถามถึงแม่ทัพหลีกขึ้นมาได้เล่าขอรับ"

ถึงอวี่อี่เอ่ย "อย่าถามให้มากความเลย ท่านไปหาในสมุดรายชื่อก่อนว่ามีพวกเขาหรือไม่"

ลุงเจิงพลิกสมุดรายชื่อหาอยู่ครึ่งค่อนวัน "มีขอรับ แม่ทัพหลีกกับสตรีในครอบครัวต่างไปอวยพร"

ถึงอวี่อี่ปลันชะงักงัน นางพยักหน้ารับรู้ "เข้าใจแล้ว"

รจนลุงเจิงถอยออกไปแล้วถึงอวี่อี่ก็ขบคิดด้วยความสับสนอยู่นาน ก่อนก้มหน้าเคาะด้ามกระบี่ "เสียดหย้า เจ้าออกมาลักหน้อย ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากจะถามเจ้า"

หลายวันมานี้เสียวันหยุดหากไม่กินกินนอน วันนั้นก็ไม่ต่างกัน เถิงอวี้วี้
เคาะอยู่หลายครั้งเขาถึงได้โผล่หน้าออกมาอย่างเกียจคร้าน "มีเรื่องอะไร
อีกหรือ"

เถิงอวี้วี้นั่งลงบนเบาะรองไตร่ตรองหาคำตอบ "มีบางเรื่องเข้าใจได้
ไม่ชัดเจนแล้ว แต่มีคนผู้หนึ่งทำให้ข้ากลางแคลงใจมาตลอด นี่ ตาเฒ่า
ตัวน้อย บนโลกนี้นอกจากข้า ยังมีใครจำเรื่องพวกนี้จากชาติที่แล้วได้อีก
หรือไม่"

ลินเจิงโย่วถูกองค์รัชทายาทลากตัวไปวังจุนอันจวินอ่องแต่เช้าตรู่
ตรงระเบียบทางเดินแขวนม่านม้วนไม้ไผ่บังตา เน้นประดับประดาสีเขียว
และสีม่วงแทบทั้งสิ้น อาหลานสามคนนั่งอยู่บนเบาะรอง หัวเราะพูดคุย
ไปตม่น้ำชาไป

นอกม่านท่ามกลางป่าไผ่ครึมหมอกเอนรายรำ ท่วงทีพลีวลม
ประหนึ่งภาพวาด ในลานกว้างบุปผาดารดาษบานสะพรั่ง กลิ่นหอม
รวรินสดชื่นฟุ้งกระจายไปทั่ว เมื่อทิวทัศน์งดงามเพียงนี้อยู่ตรงหน้า
ราวกับความกลัดกลุ้มจะมากมายเท่าใดก็ถูกชะล้างจนสะอาดเสียมิได้

องค์รัชทายาทใช้กระซอนเงินตักน้ำชา เทลงถ้วยแล้วยกให้ลินเจิงโย่ว
ด้วยตนเองพลางเอ่ยยิ้มๆ ว่า "มา ตม่น้ำชาที่เสด็จอาตมเองคลายความ
เหนื่อยล้าสักหน่อยสิ คดีคดีคลายแล้วแต่ยังไม่เห็นเจ้าได้พักผ่อนเลย
พรุ่งนี้ถึงวันเกิดเจ้าแล้ว อย่าเอาแต่พูดถึงคดีจนติดปากอีกเลย"

ลินเจิงโย่วกล่าว "วางใจได้ วันนี้ข้าไม่มีทางพูดถึง"

องค์รัชทายาทพูดขึ้นว่า "อีกไม่นานสำนักศึกษาเซียงเซียงก็จะเปิดแล้ว
เมื่อวานเสด็จแม่ยังทรงเล่าเรื่องข้าขึ้น บอกว่าฉางอันมีสาวน้อยไม่ยอม

แต่งเข้าราชวงศ์ ช่วงนี้ต่างร้านคุยเรื่องงานมงคล หรือไม้ก่สงของแทนใจ
ให้ขายหนุ่มอยู่เลย"

ความคิดลื่นเชิงโยวไม่รู้ว่าจะล่องลอยไปแห่งหนใดนานแล้ว ได้ยินแล้ว
ไม่ตอบคำ กลับเอ่ยขึ้นมาอย่างเหม่อลอยว่า "เอ๊ะ ร้านเครื่องประดับที่ดีที่สุด
ในฉางอันคือหอใจชิงไช่หรือไม"

ฉุนอันจวินอ่องประหลาดใจเล็กน้อย "เหตุใดอยู่ๆ ถึงถามเรื่องนี้
ขึ้นมาได้"

ลื่นเชิงโยวอุทานรับรู้คำหนึ่ง "เพียงถามแทนผู้อื่นเท่านั้น"

แม้ว่าเขาจะเห็นเครื่องประดับล้ำค่าหายากจนชินตามาตั้งแต่เล็ก
กลับไม่เคยไปเลือกซื้อเครื่องประดับเองเลย เครื่องประดับเหล่านั้นของ
มารดา กับอาจื่อหากมิใช่ทำจากไนวัง ก็เป็นไนวังของสิ่งอื่นมา

เมื่อเอ่ยถึงหอใจชิง เมื่อก่อนเขาก็เคยไปอยู่หลายครั้ง แต่ก็ทำเพื่อ
การสืบคดี บางทีนอกเหนือจากร้านแห่งนี้ที่พอมีชื่อเสียง ในเมืองฉางอัน
ยังมีร้านเครื่องประดับที่ดียิ่งกว่า เขากลัวว่าจะไปผิดร้านเข้า จึงอยาก
สอบถามผู้อื่นดูบ้าง

องค์รัชทายาทช่วยคิดอย่างเอาจริงเอาจังแล้วก็ส่ายหน้า "เรื่องนี้
ต้องถามเสด็จอาแล้ว ข้าก็ไม่เคยไปซื้อเครื่องประดับตามย่านร้านค้า"

พ่อบ้านนำป่าวไพร่หอบข้าวของกองหนึ่งเดินผ่านลานกว้างพอดี
ฉุนอันจวินอ่องหันไปทักมือเรียกพ่อบ้าน "เจ้ามานี่สักหน่อย หอใจชิง
เป็นเช่นไร"

พ่อบ้านค้อมตัวตอบอยู่นอกราวกันระเบียงทางเดิน "น่าจะเป็น
ร้านที่ดีที่สุดในฉางอันแล้ว ราคาแพงกว่าร้านอื่นมาก ตั้งชื่อว่า 'ใจชิง'
ก็เพราะแฝงความหมายว่าเสาะหาของล้ำค่าจากทั่วหล้าขอรับ"

ชื่อนี้มีความหมายไม่เลว... ลิ่นเจิงโยวใคร่ครวญพักหนึ่งก็ยิ้มออกมา
"เข้าใจแล้ว"

ของสิ่งอื่นเกรงว่าก็คงไม่อยู่ในสายตาถึงอวี้อี้ ในเมื่อเป็นร้านที่ดีที่สุด
เช่นนั้นก็ง่ายแล้ว

องค์รัชทายาทมองลิ่นเจิงโยวอย่างงุนงง "เจ้าถามแทนใครกัน"

"สหาย... สหายร่วมงาน" ลิ่นเจิงโยวตอบอย่างขอไปที

องค์รัชทายาทยังจะซักถามต่อ จู่ๆ บ่าวหญิงด้านหลังพอบ้านก็ทำ
กลองโบหนึ่งใ่อ้อมแขนร่วงลงมา

ลิ่นเจิงโยวปรายตามองโดยไม่ตั้งใจ รอยยิ้มบนใบหน้าพลันแข็งค้าง
ไม่น่าเชื่อว่ากลองผ้าไหมโบนั้นหน้าตาเหมือนกับกลองผ้าไหมที่
ส่งไปยังอารามชิงอวินไม่มีผิด พอถ่มลงมองตรงปลายเท้าของบ่าวหญิง
ผู้นั้นพบว่ากลองเผยอเปิดจนเห็นของข้างในไปเกือบครึ่งแล้ว ปรากฏว่า
เป็นขนมนี้เอง

พอบ้านตำหนิบ่าวหญิงเสียงดังลั่นไปหลายประโยค ก่อนจะหันกลับไป
กล่าวขอภัยกับเจ้านายทั้งสามคน "ข้าฉ้อเสียมารยาท รบกวนพวกท่าน
ทั้งสามแล้ว"

ลิ่นเจิงโยวมีข้อกังขาในใจไม่หาย เขาตะลึงงันไปชั่วขณะ ค่อยแสร้ง
เอ่ยถามยิ้มๆ คล้ายไม่เจตนา "ของพวกนั้นมันอะไรกันหรือ"

พอบ้านยิ้มบางตอบว่า "เป็นของขวัญจากบรรดาหญิงสาวที่มีใจชื่นชม
จวีน้องส่งมา บ้างก็เป็นขนม บ้างก็เป็นถุงหอม เพราะว่าของบางอย่าง
ตรวจสอบที่มาไม่ได้ จะส่งคืนก็ไม่มีที่ให้ส่งขอรับ"

ลิ่นเจิงโยวหัวใจร้อนรู้มึนเด่นระริว หันหน้าขวบมากล่าวด้วยสีหน้า
ยิ้มแยม "เสียดจ้ะ ขนมกลองนั้นจะตกออกมาแล้ว แต่ให้ทิ้งอย่างนี้

ก็น่าเสียดายแย่ ไม่สู้เอามาให้พวกเรากินดีกว่า"

องค์รัชทายาททักมือเรียกพ่อบ้าน "เอามาเถอะ เสด็จพ่อทรงซึ่งซึ่ง
ที่พวกเรากินทั้งกินขว้างที่สุด"

พ่อบ้านผู้นั้นจึงส่งกล่องผ้าไหมที่ร่วงหล่นมาให้ ลิ่นเฉิงโย้วมอง
ปราดเดียวก็หน้าเปลี่ยนสี ภายในกล่องผ้าไหมมีขนมวางเรียงเป็นระเบียบ
เรียบร้อยยี่สิบกว่าชิ้น เนื้อขนมขาวสะอาดเนียนนุ่ม ด้านบนตกแต่งด้วย
กลีบดอกสลีสีขาวอบบาง แลดูงดงามแปลกตาเหลือเกิน

85

ลินเจิงโย่วจ้องมองชนมกลีบบุปผาในกล่องผ้าไหมเหม็ง ไม่ลืมองกลีบดอกสาลิบนชนมกลีบบุปผา

เขาจำได้ว่าคือนั้นตอนถึงอวี้อี้กระโดดลงจากหลังคาระหว่างเรียนวิชาตัวเบา เคยไม่ทันระวังมีของที่ห่อด้วยผ้าคลุมไหล่สีฟ้าอ่อนร่วงลงมาจากแขนเสื้อ

คือนั้นแสงจันทร์สุกสกาวดั่งกลางวัน สามารถมองเห็นได้ชัดเจนว่าผ้าคลุมไหล่ห่อกลีบดอกสาลิเเอาไว้ คิดว่าคงหล่นลงมาจากต้นสาลิในลานกว้างต้นนั้น แล้วได้ถึงอวี้อี้เก็บรวบรวมมาอย่างระมัดระวัง

เขาเคยสงสัยว่าเพราะเหตุใดนางถึงต้องเก็บกลีบดอกไม้ไปมากถึงเพียงนี้ ภายหลังนึกได้ว่านางเคยกล่าวกับนักพรตเจียนเทียนและนักพรตเจียนเซียนว่าชนมที่อร่อยที่สุดในเมืองเจียงหนานคือชนมกลีบบุปผาฝีมือนาง ฉะนั้นจึงลอบคาดเดาว่านางเก็บไปเพื่อใช้ทำชนมกลีบบุปผา

กล่องขนมกลีบรูปผาตรงหน้านี้ประจวบเหมาะว่าใช้กลีบดอกสาลี
ทุกกลีบอยู่ในสภาพสมบูรณ์ พอมองก็รู้ว่าคัดสรรมาอย่างพิถีพิถัน

หากมองเพียงภายนอกเขาไม่มีทางแยกแยะได้เลยว่าใช้กลีบดอกไม้
กองเดียวกันหรือไม่ แต่ในเมื่อเรือนหลิไปได้ชื่อว่า 'หลิไป' ย่อมเป็นเพราะ
ต้นสาลีในลานกว้างต้นนั้นผลิดอกงดงาม คาดว่ากลีบดอกที่ร่วงหล่นมา
จากต้นก็คงมีสีขาวสะอาดไม่บุบสลายดุจเดียวกับบนขนมในกล่องใบนี้แน่

เขาเพ่งมองกลีบดอกไม้เหล่านั้นซ้ำหลายรอบ ไม่รู้ว่าใช้เวลานานเท่าใด
กว่าจะละลายตามาได้ พอซอสนายตาขึ้นมาก็เริ่มมองสำรวจกล่องผ้าไหม
ที่ใส่ขนม

ครอบครัวชนชั้นสูงผู้มีอำนาจในเมืองฉางอันกับเมืองลั่วหยางนั้น
เพื่อแสดงศักดิ์ฐานะให้เป็นที่ประจักษ์จะนิยมใช้ผ้าไหมจวงฮวาห่อหุ้ม
กล่องไม้เคลือบเงาเป็นเรื่องปกติ ทว่ากล่องผ้าไหมตรงหน้ากลับต่างออกไป
เพราะไม่ว่าการฝังประดับเปลือกหอยบนกล่องหรือว่าผ้าไหมจวงฮวา
ที่หุ้มภายนอกก็ใช้ลวดลายดอกจู้วี่* ทั้งสิ้นไม่นับว่ามีเพียงหนึ่งไม่มีสอง
แต่พบเห็นได้น้อยมาก

กลีบดอกไม้เขาไม่มีทางยืนยันได้ว่ามาจากกองเดียวกันหรือไม่
ส่วนกล่องผ้าไหมใบนี้เขามั่นใจว่าเกือบจะเหมือนกล่องที่ส่งไปยังอาราม
ชิงอวี่วันนั้นไม่มีผิด

จากนั้นเขายังเบนสายตาไปยังหน้าลานกว้าง ในอ้อมแขนบ่าวหญิง
กลุ่มนั้นแต่ละคนถือของไม่ซ้ำอย่างกันเลย บ้างก็เป็นกล่องผ้าไหม เป็น
ม้วนภาพวาด หรือแม้กระทั่งถุงเท้า...

พ่อบ้านบอกว่าข้าวของเหล่านี้ล้วนเป็นของขวัญจากหญิงสาว

* จู้วี่ เป็นไม้พุ่มผลัดใบ ดอกสีเหลือง ผลสีแดงทรงรี สมัยโบราณชาวจีนนิยมเก็บใบหรือดอกจู้วี่ใส่ถุงผ้าไหม
พกติดตัว เพราะมีความเชื่อว่าจะสามารถป้องกันและขจัดภัยอันตรายได้

ที่มีใจชื่นชมท่านอา บางทีเพื่อแสดงความรักในหัวใจออกมาอย่างเต็มที่
ดูแล้วส่วนใหญ่เป็นของที่ทำเองกับมือ

ใช่แล้ว เป็นของที่ทำเองกับมือทั้งนั้น

ขนมกลีบบุปผากล่องนั้นก็ไม่มีซื้อยกเว้น

เขาถอนสายตากลับมาอย่างเฉื่อยชา ถือโอกาสยกถ้วยน้ำชาขึ้นมาดื่ม
คำหนึ่งอย่างใจลอย ทว่ากระทั้งน้ำชามีรสชาติเป็นเช่นไรก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ

จะต้องเป็นเหตุบังเอิญแน่ เขาบอกกับตนเองเช่นนี้

ถึงกระนั้นสติรับรู้บอกกับเขาว่าต่อไปเป็นเหตุบังเอิญ จะสามารถ
เป็นได้ถึงขั้นนี้เสียหรือ

พอถึงอวี่ก็เก็บรวบรวมกลีบดอกสาลีได้ไม่นาน ขนมกลีบบุปผาที่
ทำด้วยกลีบดอกสาลีก็นำส่งตามมาแล้ว เดิมที่ขนมกลีบบุปผาก็มีไซ้ขนม
ที่พบเห็นได้บ่อยๆ ใช้กลีบดอกสาลีมาตกแต่งยังไม่เคยได้ยินมาก่อน เรื่องนี้
จึงไม่สามารถใช้คำว่าบังเอิญมาบรรยายได้แล้ว

ที่สำคญกล่องผ้าไหมก็เป็นแบบเดียวกัน

ยิ่งกว่านั้นครั้งก่อนตอนอยู่ที่คุยกุหลาบเล่เต้า เพราะถึงอวี่อ้วนแฉน
เอน้ำอาบของเขามาไม่ได้ ก็เปลี่ยนไปให้ลุงเซยขนน้ำอาบจากท่านอา
แทนนาง

นางคงจะสืบรู้นิสัยของท่านอามานานแล้วเป็นแน่ เรื่องนี้เขามั่นใจ
ยิ่งนัก

หากนางไม่สนใจในตัวท่านอา เพราะเหตุใดถึงต้องสืบเรื่องของ
ท่านอาด้วย

เขารู้ว่าท่านอาเป็นที่นิยมชมชอบของหญิงสาวมาแต่ไหนแต่ไร
เพียงดูจากของขวัญที่วังฉุนอันจวินอ่องรับไม่หวาดไม่ไหวก็ชัดเจนแล้ว

เด็กสาวเช่นถึงอ้อก็ไม่แน่ว่าก็ชอบชายหนุ่มลักษณะเดียวกับท่านอานี่เอง
อย่างนั้นแล้วชนมกล่องนี้เป็นไปได้ว่านางจะเป็นคนส่งมาจริง ๆ
หากไม่ใช่ ก็ไม่มีคำอธิบายสำหรับเหตุบังเอิญมากถึงเพียงนี้เลย

หมายความว่าอย่างไรกัน เพิ่งชอบเขาได้ไม่นานก็เปลี่ยนใจแล้ว?

มีหน้าซ้ำของขวัญที่นางมอบให้เขาเป็นเพียงสุราชั้นดีสองขวดของขวัญ
ที่มอบให้ท่านอา กลับเป็นชนมกลีบดอกสลีที่ทำเองกับมือ ลองชั่งน้ำหนัก
ของขวัญสองชิ้นในใจว่าชิ้นใดสำคัญกว่า เพียงมองปราดเดียวก็เข้าใจ

น้ำชาพลันมีรสชาติฝาดเผื่อนและเข้มข้น ต่อมต่อไปไม่ลงอีกแม้แต่
คำเดียว

ไม่อย่างนั้นก็ไปจวนสกุลถึงถามนางต่อหน้าประเดี๋ยวนี้เลย?

ปัญหาคือเขาควรจะทำอย่างไร

ควรเปิดโปงเรื่องที่นางมอบของขวัญให้ท่านอาต่อหน้า จากนั้น
ถามนางว่าเพราะเหตุใดทั้งที่ชอบเขาอยู่เท่าๆ กลับยังมอบของขวัญให้
ท่านอาอีก

หากนางยอมรับแล้ว เขาควรจะทำอย่างไร

'ข้าเพียงถามคุณๆ เท่านั้น เอล่ะ ในเมื่อเจ้าชอบท่านอา อย่างนั้น
ก็อวยพรให้พวกเจ้า...'

ไม่มีทาง!

เช่นนี้คงอึดอัดแทบบ้าตายแล้ว

'เจ้าก็ไปชอบท่านอาสิ! วันหลังอย่ามาดอแยข้าอีก'

ใช่! สมควรพูดกับนางเช่นนี้ล่ะ

พอความคิดนี้ผุดขึ้นมาเขาก็เกือบจะลุกพรวดขึ้นอย่างไม่อาจควบคุม
โชคดีที่สตรับรู้เสียสุดท้ายในสมองจู่ครั้งเขาเอาไว้ หากเป็นเรื่องบังเอิญ

จริงๆ เล่า เขายังไม่ได้ทำความเข้าใจต้นสายปลายเหตุก็ไปซักถามถึงอวี่
อย่างไม่คิดหน้าคิดหลัง มีเท่ากับยั่วโมโหนางเข้าเต็มๆ หรือ ด้วยนิสัย
ของนางอาจจะแตกหักกับเขาตรงนั้นเลยก็ได้

ไม่ได้ห้ามไป/พอลามเช่นนี้แล้ว คำตอบจะเป็นเช่นไรก็ไม่เป็นประโยชน์
กับเขาเลยสักนิด

จะว่าไปเขาไม่เชื่ออยู่แล้วว่าถึงอวี่ี้จะเป็นคนจิตใจโลเลไม่มั่นคง
เช่นนั้นเรื่องนี้มีความเป็นไปได้เพียงสองอย่าง ขนมหกลีบบุปผานี้
ถึงอวี่ี้ไม่ได้เป็นคนส่งมา บนโลกใบนี้มีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้อยู่จริง

ความเป็นไปได้ก็อย่างแน่นอนว่าขนมหกลีบบุปผานางเป็นคนทำให้
ท่านเอง

หากเป็นเช่นนั้นก็หมายความว่า...หมายความว่า...นางชอบเพียง
ท่านอามาแต่แรก? แล้วทำที่ที่นางมีต่อเขามันเรื่องอะไรกัน

ลั่นเชิงไวย่ลูปได้ถ้วนน้ำชา สีหน้ายังถือว่าสงบราบเรียบ ทว่าภายในใจ
กลับปั่นป่วนไม่สิ ไม่เพียงปั่นป่วน เรียกว่าบวมพองจนเกือบจะระเบิดแล้ว

ไม่ได้การ เขาจะต้องสืบเรื่องนี้ให้กระจ่าง ไม่อย่างนั้นก็กลับอาราม
ชิงอวี่้นไปก่อน อย่างน้อยก็เอากล่องสองใบมาวางเปรียบเทียบกันดู
หากคล้ายกันเพียงภายนอก รายละเอียดกลับไม่คล้าย หมายความว่า
ไม่ใช่กล่องผ้าไหมของจวนสกุลถึงแน่นอน

ขณะลั่นเชิงไวย่คิดถึงเรื่องนี้อยู่สีหน้าก็ค่อยดีขึ้นมานิดหน่อย แต่ถึง
สติรับรู้จะยังอยู่ ทว่าในใจยังคงว่าวุ่นฟุ้งซ่าน ข้างหูได้ยินเสียงเสด็จอา
พุดคุยกับองค์รัชทายาทแท้ๆ แต่ก็เป้นดั่งลมพัดวูบผ่าน ฟังไม่เข้าหูเลย
สักประโยคเดียว

ถึงอวี่สั่งจกสุราให้เสียวหยา "คนผู้นี้เจ้าเคยเห็นหน้ามาแล้ว ก็ให้ชานเหียงอย่างไรเล่า ในอดีตท่านพ่อของนางเคยเป็นรองแม่ทัพของท่านพ่อข้า ตอนเด็กๆ นางมาเล่นกับข้าที่จวนอยู่บ่อยครั้ง ข้าจำได้ว่า ตอนนั้นนางนิสัยซื่อายกว่าตอนนี้มาก แต่ครั้งนี้พอได้เจอนางแล้ว ไม่ว่าความรู้หรือการวางตัวล้วนเหนือกว่าเมื่อก่อนมาก เท่านั้นที่แล้วก็ไปเกิดครั้งล่าสุดตอนอยู่ที่อารามนักพรตหญิงอวี่เงินทักชะการเปาขลุ่ยของนาง ยิ่งทำให้ข้าต้องมองนางใหม่ เพราะว่าฟังจากทักชะที่มี อย่างน้อยต้องฝึกฝนมาเป็นสิบปี เสียวหยา เจ้าคิดว่าคนผู้หนึ่งเดิมทีเป็นเช่นนี้ อยู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นเช่นนั้น เบื้องหลังจะมีอะไรไม่ชอบมาพากลหรือไม่"

เสียวหยากระดกดื่มสุราอีกๆ ไปอีกใหญ่ในคราวเดียว ค่อยวางจกสุราลงแล้วส่งเสียงจ๊อบจ๊อบอย่างครึมครึมใจ "ฟังดูแล้วแปลกๆ สักหน่อย แต่บางทีผู้อื่นอาจจะรู้เรื่องพวกนี้อยู่แล้วหรือไม่ เพียงแค่ในชาติก่อนหลังจากเจ้าเติบโตใหญ่ไม่ค่อยได้คบค้าสมาคมกับนางมากนัก ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสรู้เรื่องพวกนี้น่ะสิ"

ถึงอวี่ลอบคิดในใจ ก็จริงอยู่ ชาติก่อนหลังจากข้ามาจางอันก็ไม่มีโอกาสติดต่อกับหลี่ไหวกู้จริง ๆ นั่นละ ไม่เหมือนกับชาตินี้ที่ได้พบหน้านางบ่อยครั้ง

หลังใคร่ครวญไปชั่วครู่ นางก็โบกมือปฏิเสธ "ไม่สิๆ เรื่องที่ข้าแปลกใจไม่ได้มีเพียงเรื่องนี้ ข้าแปลกใจเรื่องท่านพ่อของนางมากกว่า จำได้ว่า ชาติก่อนจนกระทั่งปีนั้นที่ข้าตายไปแม่ทัพหลี่ยังเป็นเพียงเจ้าเมืองซู่โจว ที่อยู่ใต้อำนาจเขตไหวหนานของท่านพ่อข้าอยู่เลย ปีนี้พอมาพบหน้ากัน แม่ทัพหลี่ไม่เพียงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองหังโจว ยังรับตำแหน่งควบเป็นผู้บัญชาการทหารเขตตะวันออกเจ้อเจียง วันนั้นได้ยินลู่เจิงเล่าว่า

ทางราชสำนักยังตั้งใจจะให้แม่ทัพหลี่เลื่อนชั้นมารับตำแหน่งเจ้ายี่ตู้อี้อ
ประจำเขตตะวันตกเฉียงหนานด้วย เรื่องนี้แตกต่างจากในความทรงจำ
ของข้าอย่างสิ้นเชิงแล้ว"

ดวงตาเล็กเท่าเมล็ดถั่วเขียวของเสี่ยวหยากะพริบปริบๆ "มีเรื่องเช่นนี้
ด้วยหรือ"

เถิงอวี้พยักหน้า "เล่าลือกันว่าสาเหตุที่แม่ทัพหลี่ได้เลื่อนตำแหน่ง
ติดๆ กันเป็นเพราะเขาจัดการกับภัยน้ำท่วมและภัยจากตึกแต่นในเขต
ตะวันตกออกเจ้อเจียงได้สำเร็จ ภัยธรรมชาติสองอย่างนี้ไม่เกิดขึ้นก็แล้วไป
หากเกิดขึ้นมาเมื่อไรมักสร้างความเสียหายเป็นวงกว้างนับพันหลี่ แต่
แม่ทัพหลี่ราวกับรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า มีผลงานป้องกันภัยพิบัติได้ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า รวมกับปกครองท้องที่อย่างชาญฉลาด หลายปีมานี้ดูแลพื้นที่
แถบเจียงหนานให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุขผลผลิตอุดมสมบูรณ์ มีคนบอกว่า
นี่เป็นเพราะหลี่ซานเหียงรู้ภัยพิบัติล่วงหน้าได้ จึงเตือนท่านพ่อของนาง
ให้เร่งเตรียมการป้องกันอย่างทันทั่วทั้งที่ แน่นนอนว่า..." สายตาของนาง
พุ่งตรงไปหาเสี่ยวหยาทิ้งฝั่งตรงข้าม "ตามความเห็นข้า นี่อาจเป็นเพราะ
มีคนริษยาแม่ทัพหลี่ที่ได้เลื่อนตำแหน่งเร็วเกินไป จึงจงใจยุซาข้อลือเช่นนี้
ออกมาใส่ร้ายความสามารถของเขา แต่หากมันเป็นความจริงเล่า"

เสี่ยวหยาลูบเคราเบาๆ "เอ้? พ่อเจ้าพุดเช่นนี้แล้ว ดูเหมือนจะมี
ประเด็นน่าสงสัยเล็กน้อย"

"เพราะฉะนั้นวันนี้ข้าถึงต้องเรียกเจ้าออกมาสอบถาม นอกจาก
หลี่ซานเหียง ยังมีอีกหลายเรื่องที่ทำให้ข้ารู้สึกแปลกใจ อย่างเช่น
ชาติก่อนญาติผู้พี่ของข้าถูกคนวัดคอตายในป่าไผ่ ชาตินี้สิ่งที่ทำร้ายนาง
กลับกลายเป็นปีศาจต้นไม้ แล้วก็มีคนเสื้อคลุมดำผู้นั้น ครึ่งก่อนพอโน้จ้ง

โผล่มา คนเสื้อคลุมดำเจตนาปรากฏตัวตรงหน้าตวันผู้ ท้าทางดูมั่นใจ
มากกว่าจะต้องหลอกล่อตวันผู้ไปได้แน่นอน เสียวหย่าเจ้าว่าจะเป็นเพราะ
นอกจากข้าแล้ว ยังมีผู้อื่นรู้เรื่องในชาติก่อนอีกหรือไม่"

เสียวหย่ากอดอก ช่วยถึงอวัยวะด้วยท่าที่สบายๆ "เรื่องคน
เสื้อคลุมดำนั้นบางที่เป็นเพียงเรื่องบังเอิญ ก่อนหน้านี้พวกเราก็ไม่รู้เรื่อง
ที่จิ้งเงินซื้อไต่กับคนกลุ่มนั้นเป็นพวกเดียวกัน ตอนนั้นมาคิดดู ไม่น่าว่า
วันนั้นเขาอาจไม่ได้มาหาพวกเจ้า แต่ได้ข่าวกะทันหันว่าไนจิงจะโผล่มาแล้ว
กลัวว่าจิ้งเงินซื้อไต่จะเผยแพร่ต่อหน้าพวกเจ้า จึงรีบวิ่งโร่ไปเตือนนาง
ที่อาราม ผลปรากฏว่ากลับถูกตวันผู้เพ่งเล็ง สำหรับหีซานเหนียงผู้
ที่เจ้าพูดถึง...อาจจะไม่ค่อยปกติเท่าไรจริงๆ ด้วย ใช่แล้ว ชาติก่อน
เจ้าเคยได้ยินหรือไม่ว่านางทำนายอนาคตได้"

"ไม่เคย" เรื่องนี้ถึงอวัยวะมั่นใจมาก

เสียวหย่าเผยสีหน้าครุ่นคิด "นี่สีหน้าแปลกแล้ว"

"เจ้าลองคิดดูนะ คนประเภทใดกันสามารถรู้ภัยพิบัติล่วงหน้าได้
หากนางก็เป็นคนที่ยังมีชีวิตอยู่เพราะวิชายมดวงชะตา เหตุใดถึงไม่เห็น
ภูตผีปีศาจพวกนั้นไปรังควานนางเลยเล่า"

เสียวหย่าตอบเสียงอู้อี้ว่า "ของผู้อื่นอาจไม่ใช่การต่ออายุขัย บางที
เพียงเพราะโชคความน่าพาถึงได้รู้ความลับสวรรค์ล่วงหน้าเล็กน้อย
อย่างที่ข้าบอกไว้แต่แรก สถานการณ์ของเจ้าไม่เหมือนใครเลย เจ้ามี
เวรกรรมติดตัวหนักหนาเกินไป ขนาดดวงชะตาก็เปลี่ยนแปลงเพราะ
เรื่องนี้ ความจริงตามดวงชะตาเจ้าจะอยู่ได้ไม่เกินสิบหกปี กลับมีคนฝัน
ต่ออายุขัยให้เจ้า เดิมทีเรื่องนี้เป็นการกระทำที่ละเมิดกฎสวรรค์ ย่อมชักนำ
สิ่งชั่วร้ายมาอยู่แล้ว"

"เวรกรรมติดตัวหนักหนาเกินไป?" เถิงอวี่้อถามด้วยความอยากรู้ "ครั้งก่อนเจ้าไม่เคยพูดเรื่องนี้ละ"

เสี่ยวหย่าถึงตระหนักได้ว่าตนเองพลั้งปากไป จึงพลิกตัวปราดเปรียวดุจเหยี่ยวโดยพลัน รีบตั้งท่าจะกระโดดไปที่ตัวกระบี่ "ความลับสวรรค์ไม่อาจแพร่งพราย เจ้าก็อย่าถามเลย สิ่งที่เกิดวิญญานของวิเศษอย่างข้ารู้มีไม่มากนักหรอก"

เถิงอวี่้อใช้มือกุมตัวกระบี่ไว้ "ไม่ได้ เจ้าพูดให้จบก่อนค่อยไป ข้าไม่เคยทำเรื่องชั่วช้าไว้คุณธรรมอะไรมาก่อนทั้งนั้น แล้วจะมีเวรกรรมมาจากที่ใดกัน"

"เอาเป็นว่าถึงเวลาที่ควรรู้ก็จะรู้ได้เอง หากเจ้าชักใช้ต่อไปข้าอาจถึงขั้นกระบี่พิณาคคนมอดม้วยได้ จิงๆ นะ ข้าไม่ได้ขู่เจ้า" เสี่ยวหย่าพูดพลางลอดช่องว่างมุดเข้าไปในตัวกระบี่ จากนั้นไม่ว่าเถิงอวี่้อจะใช้สุราหลอกล่อหรือใช้คำพูดยั่วยุก็ล้วนเอาแต่หมกตัวอยู่ในกระบี่ไม่ยอมออกมา

ไม่นานขุนหรงกับปี่หลัวก็เดินเข้ามา พวกนางสองคนต่างหอบชุดที่หญิงตัดเสื้อเพิ่งตัดเสร็จใหม่ๆ หลายชุดมาด้วย ก่อนกล่าวกับเถิงอวี่้อย่างเบิกบานใจ "ชุดที่ตัดใหม่คราวนี้ดูดีมากจิงๆ เจ้าคะ คุณหนูมาดูเร็วเข้า"

ตอนนี้เถิงอวี่้อมีอารมณ์มาเลือกเสื้อผ้าที่ใดกัน นางจึงตอบกลับอย่างไม่วางใจ "วางไว้ตรงนั้นเถอะ ประเดี๋ยวข้าจะดูอีกที"

ขุนหรงเอ่ยว่า "คุณหนูดูตอนนี้เถิด พຽ່ງนี้งานเลี้ยงที่วังเจิงอ๋องศึกคักปานนั้น แทนที่จะสวมเสื้อผ้าชุดเก่า ไม่สู้สวมชุดใหม่ไปเลย เลือกเอาไว้ล่วงหน้าสิดี พຽ່ງนี้ตอนออกเดินทางจะได้ไม่ต้องรีบร้อน"

ปี่หลัวก็กล่าวล่ำทับ "ใช่แล้ว พอเลือกชุดเสร็จ พวกข้าหน่อยจะได้อช่วย

คุณหนูเลือกเครื่องประดับที่เข้าชุดกันเร็วขึ้นเจ้าค่ะ"

พวกนางสองคนเอ่ยโน้มน้าวพร้อมผลึกเงิงอวี่อี่ไปยืนอยู่หน้าตั่ง
 เิงอวี่อี่ปรายตามองคร่าวๆ เป็นผ้าจำพวกเนื้อนุ่มเบาสบายอย่าง
 ผ้าแพรจันท์ทรงกลด ผ้าทอใยกล้วยผสมไหม และผ้าแพรสายฝน*
 พับซ้อนทับกันเป็นชั้นๆ เบาบางดั่งปุยมะเมข เป็นสีล้วนสดใสอย่างสีคราม
 ดุจน้ำทะเลสาบ สีแดงประกายเงิน และสีแดงดอกท้อ

เดิมทีเิงอวี่อี่รู้สึกเหนื่อยหน่ายมากแล้ว แต่ขณะที่ขุนหรงเลือกเสื้อผ้า
 อยู่ตรงหน้านางจนเผยให้เห็นกระโปรงผ้าแพรหลายตัวอยู่ข้างใต้ ทำให้
 ดวงตาคนเป็นประกายวาววับ เิงอวี่อี่ถึงรู้สึกสนใจขึ้นมา นางจึงนั่งลง
 เลือกชุดอย่างอารมณ์ดี

วันรุ่งขึ้นเิงอวี่อี่แต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินทางไปวังเจิงอ๋อง
 พร้อมกับท่านป้าและญาติผู้พี่ หน้าประตูวังเจิงอ๋องจะเห็นห้วงสวมคอม้า
 ประดับอัญมณีแวววาวละลานตา รถม้าของผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายจอดเรียงกัน
 เต็มถนนตลอดสาย แม้แต่น้ำสั๊กหยดก็ผ่านเข้ามาไม่ได้

หลังจากรถม้าก็มีบรรดาบ่าวไพร่นำทางพวกนางเข้าไป
 ภายในวังเจิงอ๋องเสียงประโคมเครื่องดนตรีสนุกสนานครื้นเครงยิ่งนัก
 แสงโคมไฟส่องสว่างเรืองรองอยู่ทุกมุม ตู้อูหยินยิ้มน้อยๆ แล้วผงกศีรษะ
 "คิดว่าผู้คนที่มีหน้ามีตาในฉางอันคงมาที่นี่กันหมดแล้ว คุณันลี ทางนั้น
 ยังมีชาวหูด้วย คิดว่าคงเป็นองค์ชายจากแคว้นห่างไกลสักแห่งหนึ่ง"

เิงอวี่อี่ขบคิดอยู่ในใจ เห็นภาพความสุขสำราญบานใจของ

* ผ้าแพรสายฝน ทอจากเส้นไหมย้อมสีและเส้นไหมสีขาว โดยเส้นไหมย้อมสีจะทอจากหยาบไปละเลียด
 เส้นไหมสีขาวจะทอจากละเลียดไปหยาบ ทำให้เกิดเป็นเส้นคล้ายสายฝนอย่างชัดเจน บนเส้นสายฝนยัง
 ทอหลอดลายให้ผิวสัมผัสที่ดูผ่อนคลายมีชีวิตชีวา

วังเจิงอ่องแล้ว คืบนี้ไม่รู้ว่าจะมีสมบัติล้ำค่าหายากถูกส่งเข้ามามากมายเท่าใด หากมิได้บอกกล่าวเจวี่ยแข่งกับซีจื่อล่งหน้า อานม้าหยกม่วงของนางคงไม่มีทางส่งถึงมือลินเจิงโย่วแล้ว

ยังดีที่นางเตรียมการเอาไว้ก่อน

ทว่ามองหาท่ามกลางผู้คนอยู่นานก็ไม่เห็นเจวี่ยแข่งกับซีจื่อ กลับมองเห็นเจ้าของวันเกิดอย่างลินเจิงโย่วโดยไม่ได้ตั้งใจ

ข้างกายลินเจิงโย่วล้วนเป็นบุตรหลานของขุนนางใหญ่ผู้มีอำนาจ พวกเขาหัวเราะพูดคุยยามเดินผ่านลานกว้างด้านหน้า ระหว่างนั้นเขาเหลือบเห็นถึงอวี้อี้ สายตาพลันหยุดชะงักไปวูบหนึ่งอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะเหลียวซ้ายแลขวาก็มีแต่ผู้คน จึงจำต้องหันหน้ากลับไป

86

วันนี้เดินเจียงไยวสวมชุดผ้าไหมสีฟ้า นวลปักดินทองลายมังกรวารี
ดำดิ่งท้องสมุทร ส่วนตรงแขนเสื้อกับหน้าอกปักลายมวลงูปผาดด้วย
ดินเงินสีเข้มลงไปอย่างกลมกลืน ฝีมื่องานเย็บปักบนผืนผ้าเรียกได้ว่า
งดงามประณีตตั้งภูษาสวรรค์ เปล่งประกายพราวระยับจนตาพร่าเลือน
การที่เขายิ้มแย้มพูดคุยเดินผ่านฝูงชนไปเช่นนี้ ชั่วพริบตานั่นแม้แต่
มวลงมู่พรรณไม้ในลานกว้างก็ดูเหมือนจะหม่นหมองลงไปหลายส่วน

บรรดาแขกเหรื่อที่ผ่านทางมาทยอยกันหยุดฝีเท้าเหลียวมองตาม
ผู้หญิงหลายคนที่อยู่ได้ร่วมเงาไม้ตรงหน้าอดมองสำรวจไปวิจารณ์ไปไม่ได้

"ต้องบอกว่าโชคดีที่ได้กผู้นี้รูปงามนัก แทบไม่เคยพบเห็นบุรุษคนใด
จะมีราศีเข้มเสื้อผ้าที่ตัดเย็บอย่างวิจิตรเช่นนี้ได้เลย เพียงแค่ผ้าสีพื้นเป็น
สีฟ้า นวลเช่นนั้น ก็หาคนที่สวมใส่เหมาะสมได้ยากแล้ว"

"ไม่รู้ว่าเป็นฝีมือของงานทอยอดเยี่ยมหรือว่าหญิงปักผ้าของวังเจียงอ๋อง

กันแน่"

ผู้สหายนั้นก็ทอดสายตามองตามไปไกลๆ ด้วย "อวี๋เอ๋อร์ เจ้ากำลังกลัวใจเรื่องลวดลายการเย็บปักบนชุดของท่านพ่อเจ้าอยู่ไม่ใช่หรือ ดูนั่นสิ หากลองย้ายลวดลายไปอยู่ตรงแขนเสื้อ จะซับซ้อนเพียงใดก็ต้องไม่กลัวว่าจะตาลายแล้ว"

เงิงอวี๋อี้อลอบคิด นับว่ามีเหตุผลดี...

ครั้งนั้นนางอูตสำหรับเงินทองตั้งมากซื้อผ้าไหมสีครามเข้มเกือบดำผืนนั้นมาจากตลาดตะวันตก ตั้งใจว่าจะตัดเย็บเสื้อผ้าสักชุดให้บิดาด้วยตนเอง หลายวันก่อนพอลบออกมาจากวัดต้าอินนางก็ขอเยี่ยมแม่เฒ่าก๊วยจากท่านป้ามาแล้ว ฝึเสริมของแม่เฒ่าก๊วยนับว่ายอดเยี่ยมเหนือผู้ใด มีเพียงตอนเลื่อยลวดลายปักที่ยังลังเลตัดสินใจไม่ได้เสียที

คืนนี้พ่อเห็นเสื้อผ้าที่ลั่นเจียงโยวสวมใส่ทำให้นางได้แนวคิดอันชาญฉลาดขึ้นมาไม่น้อย เพียงแต่บิดาไม่มีทางสวมเสื้อผ้าลวดลายวิจิตรเช่นลั่นเจียงโยว ถึงตอนนั้นลวดลายสีเข้มบนชุดคงต้องปรับลดลงบ้าง

ผู้สหายนึกว่าขึ้นอีกครา "จะว่าไปแล้วคืนนี้วังเจียงอ๋องจะคึกคักกว่านี้ ก็สมควรอยู่ ข้าได้ยินท่านพ่อของเจ้าบอกว่าท่านนักพรตชิงชวีจี้กลับมาแล้ว ถึงคู่สามีภรรยาเจียงอ๋องจะมาไม่ทันวันเกิดของบุตรชาย แต่ก็อยู่ระหว่างทางกลับมาฉางอันแล้ว"

ผู้ถึงหลันถามด้วยความงุนงง "ท่านแม่ กับเจียงอ๋องซื้อจื่อยังพอเข้าใจ แต่จิ้งเต๋อจวินจู่ยังเด็กอยู่ เจียงอ๋องกับพระชายาออกเดินทางไกล เหตุใดถึงไม่พาจิ้งเต๋อจวินจู่ไปด้วยเล่า"

พวกนางสามคนเดินเคียงข้างกันบนเส้นทางปูด้วยก้อนอิฐ ข้างทางปลูกต้นหลิวกิ่งห้อยระย้า มีกิ่งหลิวลอยลู่ลมแฉลบผ่านใบหน้าเป็นระยະ

ตั๋ฮูหยินปิดกั้นที่อยู่อีกสี่มือให้พ้นหน้าไป "ได้ยินว่าทุกปีคู่สามีภรรยาเจียงอ๋องต้องพาจิ้งจอกออกไปท่องเที่ยว คงเพราะปีก่อนจิ้งจอกถึงวัยเริ่มเรียนหนังสือแล้วเกรงว่าจะเสียเวลาเรียนหนังสือของบุตรสาว ถึงได้ปล่อยให้จิ้งจอกอยู่ที่นี้แต่อย่างไรก็ตามเวลาเจียงอ๋องกับพระชายาออกไปท่องเที่ยวจะต้องทิ้งให้บุตรสักคนอยู่ในฉางอัน"

ถึงอวี๋อู้รู้สึกแปลกใจกับเรื่องนี้มานานแล้ว นางอดใจไม่ไหวเอ่ยถามขึ้นว่า "เพราะเหตุใดเจียงอ๋องกับพระชายาถึงไม่พาบุตรไปด้วยกันหมดเลยเล่าเจ้าคะ"

ตั๋ฮูหยินส่ายหน้า "เพราะน่าจะยังเล็ก การเดินทางก็ระหกระเหินกลัวว่าหากพาบุตรร่วมทางไปด้วยหลายคนจะดูแลไม่ทั่วถึงกระมัง"

ถึงอวี๋อู้ก็ถึงความลับเกี่ยวกับฮ่องเต้ที่บิดาเล่าให้ฟังในคืนนั้นโดยไม่รู้ตัว

โรคประหลาดของฮ่องเต้ทุกสามปีจะกำเริบครั้งหนึ่ง เวลาอาการกำเริบต้องมีเจียงอ๋องมาช่วยตั้งค่ายกล คู่สามีภรรยาเจียงอ๋องออกจากเมืองหลวงไปทั้งครอบครัว ต่อให้ฮ่องเต้กับฮ่องเฮาไม่กลางแคลงพระทัย ว่าบาบรดาขุนนางเสนาหลักของราชสำนักที่ล่วงรู้ความลับนี้คงกินไม่ได้นอนไม่หลับกันถ้วนหน้า

อาจเพราะสาเหตุนี้ก็เป็นได้ คู่สามีภรรยาเจียงอ๋องจะเดินทางไปทีใดก็ไป แต่ทุกครั้งจะต้องทิ้งบุตรผู้หนึ่งให้อยู่เป็นเพื่อนฮ่องเต้กับฮ่องเฮาในวังหลวง การทำเช่นนี้สามารถขจัดความหวาดระแวงไปได้อย่างเงียบๆ อีกทั้งยังไม่เป็นการตามใจบุตรมากเกินไปด้วย

ในเมื่อทุกปีจิ้งจอกจิ้งจอกต้องออกเดินทางท่องเที่ยวกับบิดามารดาเช่นนั้นปีที่ผ่านมา มาคนที่รั้งอยู่ในฉางอันคิดว่าหากไม่ใช่ลินเจียงโยวก็คง

เป็นน้องรองของเขาสินะ ตอนนี้นี่ลิ้นฉิงไยวดูแลวังฉิงอ่องตามลำพังได้แล้ว
ฉะนั้นนอกจากเขาปี่นี่ยังทิ้งบุตรอีกคนให้อยู่ในฉางอันด้วย

นางได้อินญาติผู้พี่กล่าวอีกว่า "ได้ยินชื่อเสียงของท่านนักพรตชิงชวีจื่อ
มานาน ไม่รู้ว่าคีนีจะได้เห็นหน้าท่านนักพรตผู้เฒ่าผู้นี้หรือไม่"

ตั๋ฮุยยินเอ่ยตอบ "คงไม่ได้เห็นกระมัง ว่ากันว่านักพรตท่านนี้นิสัย
แปลกประหลาด คีนีงานเลี้ยงเสียงดังอีกทีก็ ท่านนักพรตผู้เฒ่าอย่างเขา
ไม่ชอบเสียงดังอะอะหนวกหู ไม่แน่ว่าจะยอมปรากฏตัว...เอ? อวิเออร์
ตั้งแต่เจ้าก้าวเข้ามาก็มองซ้ายมองขวาไม่เลิก กระวนกระวายใจมองหา
อะไรอยู่หรือไม่"

"ตามหานักพรตน้อยสองคนนั้นเจ้าคะ" เถิงอวิ้อ็ตอบกลับโดย
ไม่ต้องคิด

ตั๋ฮุยหันหลังกล่ว่าน้องสาวจะมีเรื่องเร่งด่วนอันใด จึงรีบกวาดสายตา
ช่วยมองหา

มองหาอยู่พักหนึ่งก็ยังหาไม่เจอ ระหว่างทางกลับพบสตรีครอบครัว
ขุนนางที่รู้จักคุ้นเคยกันไม่น้อย ตอนนี้อยู่ไม่ถึงเวลาเริ่มงานเลี้ยง ฮุยยิน
จากแต่ละจวนบ้างก็จับกลุ่มกันเดินเล่นแถวพุ่มดอกไม้ บ้างก็ยืนฟัง
ราวกันระเบียงทางเดินพูดคุยกุญแจล้อกันเบาๆ ไม่รู้ว่าใครเอ่ยขึ้นมาคำหนึ่ง
ว่า 'สำนักศึกษาเสียงเตี๋ย' ฮุยยินสองสามคนที่ยืนอยู่หน้าพุ่มดอกอวิ้วจัน*
จึงถือโอกาสเริ่มคุ้ยเรื่องนี้ขึ้นมา พอหันหน้ามาเห็นตั๋ฮุยยินก็ส่งยิ้มเชื้อเชิญ
นางเข้าไปร่วมวงสนทนาด้วย

ตั๋ฮุยยินพยักหน้าตอบรับคำเชิญทางนั้น ก่อนจะเดินไปยังกล่าวกับ
เด็กสาวข้างกายสองคนด้วยความรักใคร่ว่า "ฮุยยินเหล่านี้นต่างเป็นภรรยา

* ดอกอวิ้วจัน หรือดอกปิ่นหยก (Hosta plantaginea) เป็นชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่ง มีสีขาวและสีม่วงอ่อน ลักษณะคล้ายหัวปิ่น มีกลิ่นหอม

ของขุนนางในกรมพิธีการ เข้าไปสอบถามเสียหน่อยว่าสำนักศึกษาเซียงเซียง จะเปิดเรียนวันใดกัน อีกไม่กี่วันพอเปิดเรียนแล้วพวกเจ้าสองพี่น้องจะได้ เข้าไปเรียนหนังสือด้วยกันพอดี"

ตู่ถึงหลันได้ยินประโยคนี้อันแล้วก็ลอบถอนหายใจเสียบๆ

ถึงจะกล่าวว่าฮองเต้กับฮองเฮามีได้กำหนดลำดับชั้นบิดาของศิษย์ ในสำนักศึกษาเหมือนกันเช่นสำนักศึกษาอื่นในอดีต แต่เนื่องจาก สำนักศึกษาเลือกตำแหน่งที่ตั้งใหม่ จำนวนศิษย์จึงต้องมีข้อจำกัด ครอบครัวย่อยากส่งบุตรสาวเข้าเรียนเหล่านั้นระยะนี้จึงพยายามคิดหา ทุกวิถีทาง

เกิดการแย่งชิงกันอย่างดุเดือดปานนี้ ด้วยตำแหน่งขุนนางในปัจจุบัน กับนิสัยที่เข้ากับใครได้ยากของบิดา อย่างไรก็ตามก็ไม่มีทางได้อยู่ในรายชื่อ ผู้เข้าเรียนกลุ่มแรกอย่างเด็ดขาด ผลปรากฏว่าครั่งก่อนเพื่อช่วยอาอวี วางแผนชิงยาลูกกลอนหน้าหยก ชื่อ 'เซียงเซียง' สองคำนี้ที่นางตั้งขึ้นมา บังเอิญว่าไปตรงกับพระทัยของเฮาพอดี ดังนั้นฮองเฮาจึงเขียนชื่อของนาง ลงไปเป็นคนแรกแล้ว

ตอนนี้รายชื่อยังไม่ประกาศออกมาอย่างเป็นทางการ แต่ทราบได้ ที่ไม่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน นางกับน้องสาวจะได้เข้าเรียนหนังสือ ในสำนักศึกษานี้แน่นอนแล้ว

เมื่อครู่ตอนอยู่บนรถม้าเอ๋ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา อาอวีทำทางไม่เต็มใจ ยิ่งกว่านางด้วยซ้ำ

นางย่อมรู้ว่าเหตุใดน้องสาวถึงไม่ยอมเข้าสำนักศึกษา ฮองเต้ กับฮองเฮาไม่บังคับมอบสมรสพระราชทานก็จริง ถึงกระนั้นขอเพียงมีชื่อ อยู่ในรายชื่อศิษย์ที่เข้าเรียน เรื่องการแต่งงานจะไม่อาจทำตามใจเหมือน

อย่างเคยได้แล้ว

แต่เพราะช่วงก่อนหน้านั้นเกิดเรื่องเช่นนั้นกับแม่ทัพน้อยตัวนั้นมา อาอวี่จึงหวังอยู่เสมอว่าเรื่องแต่งงานในวันข้างหน้าการตัดสินใจจะขึ้นอยู่กับตนเองทั้งหมด

ทุกคนต่างรู้ว่าท่านน้ำเชยเป็นขุนนางหัวเมืองคนสำคัญซึ่งมีบารมีนำเกรงขามในเขตปกครองแถบตะวันออกเฉียงใต้ น้องสาวยังเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว พูดถึงอำนาจทางทหารในกำมือของท่านน้ำเชย คิดว่าครอบครัวที่อยากแต่งงานเกี่ยวข้องกับสกุลถึงคงมีมากมายไม่รู้เท่าใดแล้ว

หากมอบเรื่องการแต่งงานให้ราชสำนักเป็นผู้กำหนด แม้ท่านน้ำเชยจะละเอียดรอบคอบเพียงใด เกรงว่าคงยากที่จะตัดสินใจเด็ดขาดได้ว่าตกลงอีกฝ่ายมาสู่ขอเพื่อผลประโยชน์หรือเพราะชอบน้องสาวจากใจจริง

หญิงสาวทุกคนบนโลกใบนี้จะมีใครยอมให้การแต่งงานของตนเองพัวพันกับเรื่องเหล่านี้บ้าง

โชคดีที่น้องสาวเพิ่งอายุสิบห้าปีเต็มเมื่อเดือนสิบสองที่ผ่านมา ไม่จำเป็นต้องรีบคุยเรื่องการแต่งงาน แต่อย่างน้อยนี่ดี

ตู่ถึงหลันจิตใจว่าอุ่นไปหมด นางจับมือเอ็งอวี่ไว้เตรียมพูดคุยด้วยทางฝั่งนั้นก็พลันมีคนเอ่ยเรียกพวกนางพอดี "คุณหนูเอ็ง คุณหนูตุ้ม มาสนุกกันทางนี้เร็ว"

ที่แท้เป็นอู้อี้ เจิ้งซวงอิ่น และคุณหนูตระกูลขุนนางกลุ่มหนึ่งนั่นเอง คุณหนูทั้งหลายนั่งอยู่ในศาลาชมทิวทัศน์ ต่างหันมาส่งยิ้มพร้อมก้มมือเรียกเอ็งอวี่กับตู่ถึงหลัน

สองสาวพี่น้องก้าวขึ้นบันไดไปบนศาลาพลงส่งยิ้มตอบกลับ คำคืบนี้เด็กสาวทุกคนในศาลาประโคมสวมอารมณ์หรรษาเจิดฉายเต็มที่

ใบหน้าก็แต่งแต้มจนเปล่งปลั่งอิมเอิบ

คุณหนูทั้งหลายอดมองสำรวจการแต่งกายของเงิงอ้อไม่ได้เช่นกัน ทั้งที่เป็นกระโปรงผ้าไหมแพรวพรรณแบบเดียวกัน แต่ทุกครั้งการจับคู่สีของเงิงอ้อจะแตกต่างโดดเด่นจากผู้อื่น

อาภรณ์ช่วงบนสวมเสื้อคลุมแขนครึ่งท่อนสีเขียวเข้มดูจมน้ำหมึก อาภรณ์ช่วงล่างเป็นกระโปรงหางยาวลากพื้นสีเขียวหยกอ่อนๆ ลายกรอบวงกลมล้อมนุภาพาโปรย สีเขียวแบบหนึ่งเข้มจัดงามลุ่มลึก ส่วนสีเขียวอีกแบบหนึ่งสดสวยขึ้นใจ ชั้นนอกของกระโปรงเป็นสีเขียวหยกอ่อนๆ ยังคลุมทับด้วยกระโปรงผ้าไหมสีฟ้าดั่งเมฆหมอก บนผืนผ้าไหมปักกลดลายดอกโบตันสีขาวใหญ่หลายดอก

ชุดกระโปรงสง่างามตรึงตาถึงเพียงนี้ บนศีรษะจึงไม่มีเครื่องประดับเพิ่มเติมมากนัก เพียงเสียบหวีสับกระดูดยกขึ้นเคลียดไว้ที่มวยผมทั้งสองข้าง โดยเจาะจงเลือกเนื้อหยกดูจมน้ำใสกระจ่าง ชับเน้นความงามและเข้ากับเสื้อผ้าอาภรณ์ได้เป็นอย่างดี

สาวใช้เดินเข้ามายกขวดแก้วบัวชื้อสีขาวบนโต๊ะ ก่อนรินน้ำอ้อยให้กับเงิงอ้อและตักถึงหลังคนละถ้วย

หลิวซือเหนียงเอ่ยยิ้มๆ ว่า "พวกเราเพิ่งพูดกันไปว่าคืนนี้กระโปรงผ้าแพรวเนื้อโปร่งลายทับย้อมห้าสีตัวนี้ของหลิวซ่านเหนียงดูดีมาก แต่พอคุณหนูเงิงมาถึงข้ากลับละสายตาไปไม่ได้เสียแล้ว"

นับตั้งแต่ผ่านเหตุการณ์หลบหนีออกจากป่าท่ามกลางที่ของเจิ้งซวงอิน ที่มีต่อเงิงอ้อกับตู่ถึงหลินก็แตกต่างจากผู้อื่นมานานแล้ว พอได้ยินดังนั้นจึงคลี่ยิ้มบางๆ "แถบเจียงหนานธรรมชาติงดงามตระการตา หญิงปักผ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางทิศงามดังภาพวาดทุกคืนวัน ใฝ่ฝันกับการจับคู่สี

มักจะมีแนวคิดแปลกใหม่อยู่เสมอ นี่ไม่ใช่สิ่งที่มีเงินทองไปกองอยู่ก็จะแลกมาได้เลย"

เมิงฮวาเอวียเอ่ยว่า "พูดถึงเรื่องนี้ คุณหนูเถิง ครึ่งก่อนทุกคนตกลงกันแล้วว่าถึงตาเจ้าบ้าง ในเมื่อคืนนี้มาอยู่กันพร้อมหน้า ไม่สู้วันไปเล่นสนุกกันที่สวนของพวกเจ้าในครั้งต่อไปเลยดีกว่า"

เถิงอวี่อี้มรับ "เลือกวันไม่สู้วันที่เหมาะสม* วันพรุ่งนี้ทุกท่านมีเวลารว่างหรือไม่"

คุณหนูทุกคนหัวเราะชอบใจ "ว่างสิ! เร็วเข้า พวกเจ้าใครก็ได้ไปขอกระดากับปู่กันมาที่ อย่ายปล่อยให้นางกลับคำ คุณหนูเถิง เจ้าก็นั่งเขียนเทียบเชิญให้พวกเรานัดเดี๋ยวนี้ตอนนี้เลย"

ผู้ถึงหลันยืมแยมพลางเอ่ยขอกระดากับปู่กันจากบ่าวไพร่แทนน้องสาว บรรดาบ่าวไพร่ก็ส่งกระดาสีเขียวเหลืองทองปีกหนึ่งมาให้ อย่างรู้งาน เถิงอวี่อี้ม้วนแขนเสื้อจับปู่กัน ถึงสังเกตเห็นว่าอู่อี้ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกำลังนั่งจมอยู่ในวงวักมาตลอด

อู่อี้เป็นคนนิสัยร่าเริงช่างเจรจาเป็นที่สุด อาการนิ่งเฉยไม่พูดไม่จา เช่นนี้พบเห็นได้น้อยนัก ทำให้เถิงอวี่อี้นึกถึงเรื่องที่ลุงเจิงเล่าให้ฟังเมื่อวานนี้ขึ้นมา เจิงเหยียนรุ่งบุตรชายคนโตของมุขมนตรีเจี๋ยกับอู่อี้เชียงบุตรสาวคนโตของหัวหน้าผู้ตรวจการอยู่เดิมที่กำหนดว่าจะหมั้นหมายกันในเดือนนี้ เพื่อการนี้แล้วลุงเจิงจึงเตรียมของขวัญแสดงความยินดีให้ทั้งสองจนไว้เรียบร้อยแต่เนิ่นๆ แล้ว ไม่คาดคิดว่าเมื่อวานเพิ่งส่งของขวัญออกไปกล่องของขวัญที่มอบให้ทั้งสองจนก็ถูกส่งคืนกลับมา

ลุงเจิงตกใจมาก รีบสั่งคนไปสืบต้นสายปลายเหตุถึงรู้ว่าสองตระกูล

* เนื่องจากคนจีนนิยมเลือกวันมงคลในการทำกรต่างๆ 'เลือกวันไม่สู้วันที่เหมาะสม' จึงหมายถึงการปล่อยสรรพสิ่งให้เป็นไปตามธรรมชาตินั้นได้อยู่แล้ว

กำลังทะเลาะกันเรื่องจะถอนหมั้น ส่วนเพราะเหตุใดถึงต้องการถอนหมั้น บอกแต่เพียงคร่าวๆ ว่าคุณชายใหญ่แจ้งเปลี่ยนใจไม่ยกแต่งงานขึ้นมากะทันหัน ชาวว่ามุขมนตรีแจ้งโกรธจัดจนล้มป่วย วันนี้หัวหน้าผู้ตรวจการอยู่ถึงขนาดไม่เข้าเฝ้าประชุมขุนนางด้วยซ้ำ แต่ละจวนพอได้ยินเรื่องนี้แล้ว ต่างก็ลอบตำหนิการกระทำของคุณชายใหญ่แจ้งกันถ้วนหน้า

อยู่เชิงเป็นพี่สาวคนโตของอู่ฉิน ในครอบครัวเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น คิดว่าอู่ฉินก็คงไม่สบายใจนัก

หลิวไห่กู่เขย่าแขนอู่ฉินเบาๆ "เออร์เหยิง"

อู่ฉินได้สติกลับคืนมา นางกล่าวกับเถิงอวี้ออย่างรู้สึกผิดว่า "อาอวี เจ้าไม่ต้องส่งเทียบเชิญให้ข้านะ วันพรุ่งนี้ข้ากลัวว่าจะไม่ว่าง"

ทุกคนพยักหน้าอย่างเห็นใจ ตอนนี้สกุลอยู่สถานการณโกลาหลขุนนางอู่ฉินจะมีกะจิตกะใจมาเลือกซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่เพิ่มได้อย่างไร

หลิวซือเหยิงเอ่ยขึ้น "ได้ยินว่าวันที่สิบสองสำนักศึกษาก็จะเปิดเรียนแล้ว พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่ามีอาจารย์หญิงท่านใดจะมาสอน แล้วสอนวิชาอะไรบ้าง"

รายชื่อแม้ยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการแต่ก็กำหนดรายชื่อลงมาพอสมควรแล้ว ไม่นับว่าเป็นความลับอันใดสำหรับครอบครัวของขุนนางผู้มีอำนาจในเมืองจางอัน ฉะนั้นเวลาเอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมาในงานเลี้ยงจึงไม่ต้องหวงพะวงสิ่งใด

เจิ้งชวงอินเป็นคนเอ่ยตอบ "รู้ดีกว่าวิชาเรียนจะเหมือนกับสำนักการศึกษานะ ก็แบ่งออกเป็นคัมภีร์ชั้นสูง คัมภีร์ชั้นกลาง คัมภีร์ชั้นต้น"

เผิงจิ้นซิวเผยสีหน้าปวดเศียรเวียนเกล้า "ข้ากลัวคัมภีร์เอย บทกวีเอย พวกนี้เป็นที่สุด ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาต้องหนีมาหลบอยู่ที่จวนไม่ใช่

เรื่องง่ายเลย ไม่คิดว่ามาฆางอันแล้วยังหนีไม่พ้น..."

เผิงฮวาเยรียกระแอมกระไอตบทน้องสาว พร้อมกับโบกพัดน้อยลายหิงห้อยในมือ ก่อนกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "เมื่อครู่ตอนพวกเรามาถึง บังเอิญว่าจิ้งเต๋อจวินจู่กำลังออกจากงานเลี้ยง ได้ยินคล้ายๆ ว่าจวินจู่จะตามหาคน 'ไม่รู้ว่าจะตามหาใครกัน'"

มีคนขยายความต่อทันที "อ้อ ไม่ได้ตามหาแขกหรือที่อยู่ในงานเลี้ยงด้วยนะ จิ้งเต๋อจวินจู่บอกว่านางจะช่วยพี่ชายตามหาผู้มีพระคุณอะไรนี่ละ บอกว่าพี่ชายของนางอายุครบสิบแปดแล้ว หลายปีมานี้ตามหาเบาะแสของผู้มีพระคุณที่ว่านั้นไม่เจอสักที จวินจู่บอกว่าหากตามหาคนผู้นี้เจอโดยไม่บอกให้พี่ชายของนางรู้ ก็ถือว่าเป็นของขวัญวันเกิดมอบให้พี่ชายแล้ว"

ยังมีคนเล่าต่ออีกว่า "เรื่องนี้ข้าก็เคยได้ยินมา เห็นว่าในปีนั้นเจิงอ๋องชื่อจื่อเกื้อบจมน้ำตายเพราะมัวแต่หว่านเลน โชคดีมีแม่นางน้อยผู้หนึ่งช่วยเหลือถึงเอาชีวิตรอดมาได้ หลายปีมานี้วังเจิงอ๋องไม่เคยหยุดตามหาคนผู้นั้นทั้งในที่ลับและที่แจ้ง แล้วตอนนี้เจิงอ๋องชื่อจื่อยังเป็นขุนนางอยู่ในศาลต้าหลี่ ตามหลักแล้วน่าจะตามหาคนง่ายขึ้นที่แท้ยังตามหาไม่เจออีกหรือ ผ่านมาตั้งหลายปีอย่างนี้แล้ว ผู้มีพระคุณผู้นั้นคงจะไม่..."

"อันที่จริงทุกปีจะต้องมีหญิงสาวมาทำที่สวมรอยถึงวังเจิงอ๋อง แต่ผู้มีพระคุณผู้นั้นคงจะมีรอยปานอะไรสักอย่าง เพราะว่าเจิงอ๋องชื่อจื่อมองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าไม่ใช่"

คู่ที่นั่งฟังพวกนางเล่าอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างเบื่อหน่าย "ไม่รู้ว่ามีหญิงสาวพวกนี้คิดอะไรอยู่ ต่อให้สวมรอยได้สำเร็จแล้ว หญิงสาวผู้หนึ่งอาศัยบุญคุณขอตำแหน่งในราชสำนักมาก็ไม่ได้ อย่างมากที่สุดคงเป็นเงินทองจำนวนหนึ่งเท่านั้น จำเป็นต้องทุ่มเทมากถึงเพียงนี้ด้วยหรือ"

"เอ? ที่แท้พวกเจ้าไม่รู้หรือ"

คำพูดประโยคนี้กระตุ้นความอยากรู้ของเด็กสาวในศาลาขึ้นมาทันที
"ที่เจ้าพูดหมายความว่าอะไร"

คนผู้นั้นกดเสียงลงต่ำกว่าปกติเล็กน้อย "เพราะเจิงอ๋องชื่อจื่อ
โดนพิษกุมารตั้งแต่เด็ก จนถึงวันนี้จึงไม่เคยสานสัมพันธ์กับหญิงสาว
บ้านใดเลย เรื่องแต่งงานล่าช้ามาจนถึงตอนนี้ เรียกว่าห่างไกลไร้แวว
พวกเจ้าลองคิดดู บางทีอาจมีเพียงคนที่อ้างว่าเป็นผู้มีพระคุณถึงจะมี
โอกาสได้แต่งงานกับเจิงอ๋องชื่อจื่อ ต่อให้เจิงอ๋องชื่อจื่อไม่ยอมแต่ง
สุดท้ายก็เป็นผู้มีพระคุณ อย่างไรก็ตามมองต่างจากคนอื่นอยู่แล้ว ชาตินี้
เจิงอ๋องชื่อจื่อจะไม่แต่งงานหรอกก็ได้ ไปๆ มาๆ หากคนผู้นั้นยินยอม
แต่งงานกับเจิงอ๋องชื่อจื่อ ผ่านไปอีกไม่กี่ปีไม่แน่ว่าเจิงอ๋องกับพระชายา
ก็คงให้บุตรชายคู่ซ้อแล้ว ถึงแม้จิตใจเจิงอ๋องชื่อจื่ออยากจะห่วงไหวกับผู้ใด
จะดีจะร้ายยังมีบุญคุณที่เคยช่วยชีวิตอยู่นะ หลังแต่งงานไปสองสามี
ภรรยาไม่ถึงขั้นกลายเป็นคู่เวรคู่กรรมกันหรอก"

ทุกคนเข้าใจกระจ่างในทันที "ก็จริง ตราบใดยังไม่ถอนพิษกุ เจิงอ๋อง
ชื่อจื่อก็ไม่อาจขอบพื่อใครอื่นได้ หากสนใจเพียงเจิงอ๋องชื่อจื่อเท่านั้น
วิธีนี้มีประโยชน์จริงๆ"

"ยังมีคำเล่าลืออีกอย่าง เรื่องที่ว่ากุไรรักควรจะถอนพิษอย่างไรนั้น
แม้แต่ท่านนักพรตชิงชวีจื่อก็ยังไม่พบเงื่อนงำ ไม่แน่ว่าหากต้องอาศัย
หนี่บุญคุณมาช่วยถอนพิษ บางทีคนผู้นั้นปรากฏตัวพิษนี้ก็อาจจะถูก
ถอนไปแล้ว นี่เป็นเรื่องที่ยังบอกแน่ชัดไม่ได้ พวกเจ้าลองคิดดู แม้แต่
คู่สามีภรรยาเจิงอ๋องกับท่านนักพรตชิงชวีจื่อก็ช่วยตามหา เก่งว่าคง
คิดถึงความเป็นไปได้ข้อนี้แต่แรกแล้ว"

เถิงอวี่้อลอบสายหน้า พิชกุที่อยู่ในร่างลื่นเชิงโยถอนพิชกันได้ง่ายๆ เช่นนั้นที่ใดกัน ซาติก่อนนางไม่เคยได้ยินว่าเขาชอบพอหญิงสาวบ้านใดเลย ไม่สิ หากความฝันแสนยาวนานของนางเป็นความจริง เช่นนั้นกระทั่ง เขาถูกคนลอบทำร้ายที่เมืองฟูฟางก็ยิ่งเดียวดายไร้คู่สินะ เว้นเสียแต่ว่า จะมีโชคชะตานำพา มิฉะนั้นเจ้าพิชกุน่ารังเกียจนี้คงได้เคียงข้างลื่นเชิงโยว ไปชั่วชีวิตแน่นอน

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้นางกลับเห็นใจลื่นเชิงโยวขึ้นมา คนผู้หนึ่งไม่อาจรู้จัก กับรซาติของความรักไปชั่วชีวิต คิดๆ ดูแล้วน่าสงสารมากทีเดียว

เมิงฮวาเยี่ยถามขึ้นอย่างอดใจไม่อยู่ "จึงต่อจวินจุตามหาคนผู้นั้น เจอหรือยัง"

อีกคนหนึ่งสายหน้า "ได้ยินว่าเริ่มตามหาเมื่อสองสามวันก่อน แต่ยังไม่มีความคืบหน้าเลย"

หลี่ไหวกู้ยืมบางๆ แล้ววางถ้วยน้ำชาลง ก่อนค้อมกายให้ทุกคน แล้วพาสาวใช้เดินออกจากโตะในศาลาไป ดูท่าคงจะไปห้องสุขา

เถิงอวี่้อลอบสายตาลงดื่มน้ำชา พอเงยหน้าขึ้นมาเมิงจิ้นชีวิตที่อยู่ ฝั่งตรงข้ามราวกับมองเห็นใครผู้หนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจ ดวงตาพลันทอประกาย วาววับ ใบหน้าก็พลอยขับสีแดงระเรื่ออย่างรวดเร็ว

เอว? ผู้ที่ทำให้เมิงจิ้นชีวิตช่วยเขินเช่นนี้ได้... เป็นอย่างที่คุณคิดไว้เลย นางเห็นจุนอันจวินต้องเดินผ่านมาจากฝั่งนั้นของสวนดอกไม้ บนศีรษะ เขาสวมเกี้ยวหยก อยู่ในชุดผ้าไหมสีดำประกายม่วงดั่งขนนกกา ข้างกาย ยังมีปัญญาชนสวมชุดบัณฑิตแขนกว้างเดินติดตาม จุนอันจวินต้องมีสียเจีบบขรึม ทุกครั้งที่ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนมักให้ความรู้สึกแปลกแยกห่างเหิน ทว่าท่วงทีที่รียาส่งผ่าเผย มีความโดดเด่นเหนือผู้คนโดยแท้

ถึงอวี้อัสสายตากลับมามองเผิงจิ้นซิว นำเสียดายนางยังไม่ทัน
เฟ่งพินิจอย่างละเอียดได้นานนัก เผิงจิ้นซิวก็ถูกเผิงฮวาเยวี่ดึงให้ลุกขึ้นแล้ว

ถึงอวี้อัสก็ห่มดสนุกขึ้นมาทันใด นางยกมือข้างหนึ่งเท้าคาง
ส่วนอีกข้างหมุนด้วยแก้วปูชือสีชาวมือเล่นอย่างเนือยๆ ไม่รู้ว่ามีผ่านไป
นานเพียงใด ในที่สุดก็มองเห็นขุนหรงกับปี่หลัวมายืนขยิบตาให้นางอยู่
นอกศาลา

นี่หมายความว่ามิใช่ของเจวี่ยเซ่งกับชี่จื้อแล้ว?

ถึงอวี้อัสกระซิบบอกตู่ถึงหลันว่าตนเองจะไปห้องสุขา พอเดินออกมา
จากศาลาไปถึงมุมที่มีผู้คนบางตาถึงได้ลดเสียงลงถามว่า "เป็นอย่างไรบ้าง
ของสงถึงแล้วใช่ไหม"

ขุนหรงเซ็ดเหงื่อเล็กน้อย "ตวนฝูบอกว่าคีนี่นักพรตน้อยทั้งสอง
อยู่ที่เรือนหลังเป็นเพื่อนท่านนักพรตชิงชวีจื้อมาตลอด เขากลัวว่าจะ
รบกวนท่านนักพรตจึงไม่กล้าเข้าไปใกล้ ต่อมาตวนเขาอยู่ข้างนอก
ได้ยินว่าท่านนักพรตชิงชวีจื้อส่งนักพรตน้อยให้ไปหยิบของที่หอจื้อชวี
จึงรีบให้พวกข้า่น้อยกลับมาถามคุณหนู อีกประเดี๋ยวหากนักพรตน้อย
ไปที่หอจื้อชวีจริง จะให้ไปขว้างพวกเขาไว้หรือไม่เจ้าคะ"

ถึงอวี้อัสตอบ "ขวางสิ ขวางเอาไว้"

เดิมทีนางตั้งใจว่าจะส่งอำนมาหยกม่วงไปที่อารามชิงอวี่น ไม่คิดว่า
เมื่อวานเจวี่ยเซ่งกับชี่จื้อก็มาที่วังเจิงอ่อง ภายหลังแม้จะฝากคำพูดไปถึง
พวกเขาแล้วหน้าแล้ว กลับไม่มีโอกาสได้พบพวกเขาเลย คีนี่เมื่อมาถึง
วังอ่อง นางมิได้ส่งของขึ้นนั้นให้กับพ่อบ้านไปจดบันทึกรายการลงสมุด
แต่ให้ตวนฝูเป็นคนถือเอาไว้

นางไม่ยากให้ของดีเช่นนี้ถูกทิ้งให้ฝุ่นจับอยู่ในห้องเก็บของของ

วังเจิ่งอ๋อง หากไม่ได้มอบอานม้าลำค่านี้นี้ให้เจี๋ยเซี่ยงกับซี้จื้อด้วยมือตนเอง นางก็ไม่มีทางวางใจได้เลย

อีกอย่างคำพูดของเสี่ยวหยานี่ก็ชวนนี้ทำให้นางไม่สบายใจเอาเสียเลย วิชาสับเปลี่ยนดวงชะตาของฮู่เฟยพระมารดาของฮ่องเต้กับอู่เฟยในปีนั้น ก็มีท่านนักพรตชิงชวีจื้อเป็นผู้ควบคุม ในเมื่อเจี๋ยเซี่ยงกับซี้จื้อเป็นศิษย์ของ อารามชิงอวีน ไม่แน่อาจจะรู้ก็ได้ว่า 'วิชาเยี่ยมดวงชะตา' มันคือเรื่องอะไรกัน

คืนนี้อาศัยโอกาสยามพบหน้าพวกเขาสองคน ไม่ว่าอย่างไรนางจะต้องสอบถามเรื่องนี้ให้ได้

ขุนหรงไปแจ้งตวนฝูตามคำสั่งของเถิงอวี้วี้ ครูหนึ่งตวนฝูก็เดินมาแล้ว เถิงอวี้วี้จึงให้ขุนหรงกลับไปอธิบายให้ญาติผู้พี่ฟังว่าตนจะไปที่ไหน จากนั้น นางก็พาตวนฝูกับปี่หลัวมุ่งหน้าไปหोजื้อชวี

วังเจิ่งอ๋องอาณาบริเวณกว้างขวางใหญ่โตยิ่งนัก ครอบครองพื้นที่ ไปเกือบครึ่งเขตฟางแห่งนี้ สวนดอกไม้ยังแบ่งเป็นสวนฝั่งตะวันออกกับ สวนฝั่งตะวันตก หोजื้อชวีก็ตั้งอยู่มุมตะวันออกเฉียงเหนือของสวนฝั่ง ตะวันตกที่ว่า

สวนฝั่งตะวันออกมีแขกเหรื่ออยู่เต็มไปหมด ทางสวนฝั่งตะวันตก กลับเงียบเหงากว่าไม่น้อย ยิ่งเดินเข้ามาลึกเท่าไร ยิ่งเห็นผู้คนน้อยลง เท่านั้น เมื่อเดินอ้อมพุ่มดอกไม้ต้นแล้วเลี้ยวตรงภูเขาจำลองสูงหนึ่งจั้งกว่า อีกทีก็มาถึงหोजื้อชวีจนได้ แต่กลับไม่เห็นเงาร่างเจี๋ยเซี่ยงกับซี้จื้อ

ตวนฝูเอ่ยว่า "ตอนข้าน้อยเดินจากมา นักพรตน้อยกำลังยุ่งกับการตักน้ำล้างเท้าให้ท่านนักพรตผู้เฒ่า คาดว่ายังต้องรออีกสักครู่ถึงจะออกมาได้"

เถิงอวี้วี้เหลือบมองดวงจันทร์อย่างแปลกใจ ตอนนี้เพิ่งจะดั้นยามชวี

ท่านนักพรตผู้เฒ่าเข้านอนเร็วมาดู

"อย่างนั้นก็รออีกสักหน่อยเถอะ ประเดี๋ยวพอนักพรตน้อยเผลอหน้า
มาให้เข้าไปขวางพวกเขาไว้เลย" เถิงอวี่้อื้ทอดสายตามองสระบัวได้ราวกัน
ทางเดินของหอจ้อชวี แล้วสลับหันไปมองเรือนไส่วจั้งที่อยู่ฝั่งตรงข้าม
จ้อชวีไส่วจั้ง*...ชื่อของสถานที่แห่งนี้ท่านนักพรตชิงชวีจ้อน่าจะเป็นคนตั้ง
บรรยากาศเงียบสงัดจนเกินไปแล้ว รอบๆ ไม่เห็นเงาร่างใครสักคน

นางรออยู่พักใหญ่ไม่เห็นเจวียแข็งกับชี่จ้อปรากฏตัว จึงก้มศีรษะลง
มองชมสระบัวสีแดงใต้แสงจันทร์ ประเดี๋ยวก็หันหน้าไปเลียยมอง
ทิวทัศน์รอบด้าน แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าประตวงจันทร์ริม
สระบัวปลูกต้นไม้ต้นเอาไว้หลายต้น ช่อดอกที่ยังตูมมีสองสี งดงาม
เฝ้ายวนยิ่งกว่าต้นไม้ต้นข้างๆ กัน

เถิงอวี่้อื้เกิดความรู้สึกรักใคร่ชื่นชม จึงเดินไปหน้าประตวงจันทร์
เพื่อจะมองดูใกล้ๆ พอค้อมเอวลงจะลูบดอกหนึ่งบนต้นนั้นกลับได้ยิน
เสียงฝีเท้าดังมาจากอีกฝั่งหนึ่งของประตวงจันทร์

เถิงอวี่้อื้เตรียมระแวงระวังตัวขึ้นมากะทันหัน รีบถอยหลังไปทางหนึ่ง
ตวนฝูพลันพลุกว่องวอไปนภาตผี พริบตาเดียวก็มาอยู่ตรงหน้าปกป้อง
เถิงอวี่้อื้เอาไว้

รอนกระทั้งคนผู้นั้นเดินออกมาจากประตวงจันทร์ พวกเถิงอวี่้อื้
นายบ่าวถึงกับตะลึงงัน บุรุษผู้นี้ดวงตางามกระจ่างคิ้วเรียวยาว ท่วงที
สุขุมเยือกเย็น เขาคือจุนอันจวินอ่อนนั่นเอง

จุนอันจวินอ่อนราวกับกำลังรอใครบางคนอยู่ พอได้ยินเสียงฝีเท้า
ถึงเดินออกมา แล้วพบกับเถิงอวี่้อื้อย่างไม่คาดคิด จึงเผยสีหน้าฉงนใจ

* จ้อชวีกับไส่วจั้ง มาจากคำพูดของท่านเหล่าจื้อ (เล่าจื้อ) ปรมจารย์ลัทธิเต๋าว่า 'จ้อชวีจี้ ไส่วจั้งตู' หมายถึง
รักษาสภาวะจิตใจให้ว่างเปล่าและสงบนิ่ง ไม่ได้รับผลกระทบจากสิ่งเร้าภายนอก

เขามองสำรวจถึงอวี่ว๊วหนึ่ง จากนั้นก็เหลือบมองบ่าวที่อยู่ด้านหลังของนาง ก่อนกดข่มความคลางแคลงใจในดวงตาไปอย่างซ้าๆ แล้วพยักหน้าให้ถึงอวี่ว๊ว ทว่าเมื่อก้าวเท้าเตรียมจะเดินผ่านข้างกายนาง ได้ฝ่าเท้าคล้ายเหยียบโดนอะไรบางอย่างเข้าจึงหยุดชะงักไป เขาหลุบสายตาลงมอง ตอนแรกก็ไม่สงสัยงันใด หลังเดินไปได้สองก้าวจึงพบว่าพวกถึงอวี่ว๊วีนายบ่าวไม่ได้สนใจมองตรงปลายเท้า จึงต้องกลับไปเก็บของสิ่งนั้นขึ้นมาส่งมันให้ถึงอวี่ว๊ว เอ่ยเสียงนุ่มนวลว่า "เจ้าทำของตกเอาไว้"

ถึงอวี่ว๊วี่ปายตามอง เห็นเป็นถุงหอมเล็กๆ ที่ตนเองผูกเอาไว้กับเชือกไหม

ช่างพิลึกจริง นางไม่เคยทำของใช้ส่วนตัวหล่นหายข้างนอกมาก่อน อาจเพราะเมื่อครู่มีว๊วแต่ระวังตัวถึงได้ไม่ทันสังเกตเห็น

"ขอบคุณจว๊นอ่องมากเจ้าคะ" นางค้อมกายคารวะ ก่อนจะให้ปี่หัวไปรับของมาจากมือจุนอันจว๊นอ่อง

จุนอันจว๊นอ่องมองหน้าถึงอวี่ว๊วี่ ดวงตาฉายแววสงสัยอยู่เล็กน้อย สุดท้ายก็เพียงพยักหน้าตอบรับแล้วยกมือไพล่หลังเดินจากไป

ปี่หัวโบหน้าแดงกำพาลางเอามือตบหน้าอกตนเองเบาๆ "จว๊นอ่องช่างละเอียดรอบคอบโดยแท้ ตอนแรกอาจเพราะเสียงข้อครหาจึงไม่ได้มีเจตนาจะช่วยพวกเราเก็บขึ้นมา กระทั่งเห็นพวกเราไม่สนใจของที่หล่นหายถึงเดินย้อนกลับมาเก็บส่งคืนให้"

ถึงอวี่ว๊วี่เพียงรู้สึกงุนงงว่าจุนอันจว๊นอ่องมาปรากฏตัวที่นี้ตามลำพังได้อย่างไร แต่นางยิ่งแปลกใจมากกว่าว่าเพราะเหตุใดเจ๊วี่ซึงกับซี้จ๊อ ยังไม่ไผ่ลหน้ามา ต่อให้ท่านนักพรตชิงซวี่จ๊อไม่ได้ล้างเท้ามาหนึ่งปีแล้ว ก็ไม่ต้องล้างเท้ากันนานถึงเพียงนี้ก็ได้กระมัง ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่ก็ได้ยิน

เสียงฝีเท้าดังมาจากด้านหลังอีกครั้ง เป็นเสียงรองเท้าหุ้มข้อ คิดว่าคงเป็น
บุรุษผู้หนึ่ง พอหันหน้าไปมองกลับเป็นลินเจียวที่ยืนอยู่ด้านหลัง

"ชื่อจื่อ?" เถิงอวี้อี้ประหลาดใจเป็นล้นพ้น ไม่ได้รอจนพบเจียเซิ่ง
กับชี่จื่อ กลับได้พบลินเจียวแทน พลังคิดด้วยความดีใจว่า เป็นเช่นนั้น
ก็ไม่เลว ข้าจะได้มอบอานม้าหยกม่วงให้ลินเจียวโดยตรงแล้ว

ลินเจียวมองหน้าเถิงอวี้อี้สลับกับมองบริเวณโดยรอบที่เงียบสงัด
ภายนอกยังคงแสดงท่าที่ไม่แยแสสิ่งใด แต่ว่าภายในใจกำลังย่ำแย่
อย่างหนัก คืบหน้าเป็นเจ้าของวันเกิด ทั้งยังเป็นเจ้านายของวังเจิงอ่อง
เดิมที่ยังอยู่ในงานเลี้ยงไม่อาจปลีกตัวออกมาได้ หากไม่ใช่เพราะได้ยิน
ควนหนูปอกว่าควนฝูอยู่แถวนี้ข้าก็คงไม่หาทางหลบออกมาจนได้หรอก

นับว่าได้เห็นหน้าเถิงอวี้อี้สมดังใจ แต่ก็เห็นว่านางอยู่กับท่านอา
ไปพร้อมกันด้วย แถวนั้นเปล่าเปลี่ยวลับตาคน อีกทั้งไม่ใช่สถานที่ต้อนรับ
แขกหรือในคืบนี้แต่อย่างใด หากไม่อยากพบหน้ากันอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว
ใครจะเจาะจงวิ่งมาถึงที่นี่ได้เล่า

ย้อนคิดถึงเมื่อวานตอนออกจากจวนของท่านอา เขาหลบหนีบ
กล่องผ้าไหมใบนั้นมาด้วย พอหนีบกล่องผ้าไหมสองใบมาวางเปรียบเทียบ
กัน โชคร้ายที่พบว่ารายละเอียดแต่ละอย่างล้วนตรงกันหมด

เขาไม่อาจหลอกตนเองต่อไปได้ว่าเป็นกล่องผ้าไหมคนละแบบ
ยิ่งไม่อาจหาวิธีโน้มน้าวตนเองว่าบนโลกก็มีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้

ในเมื่อยืนยันแล้วว่ากล่องผ้าไหมที่บรรจุนมกลีบดอกสาลีใบนั้น
เถิงอวี้อี้เป็นคนส่งมาแน่นอน ประจวบเหมาะว่าคืบนี้ยังมาเห็นว่าเถิงอวี้
อยู่กับท่านอาที่นี้อีก หรือว่าตอนนี้เขาควรจะแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทักทาย
นางสีกคำแล้วเดินจากไปดี

แต่เขากลับไม่ยอมเชื่อสิ่งที่เห็นตรงหน้า ฝืนทำขยับก้าวเดินตรง
เข้าไปหาเงิอวี่ออย่างไม่วู้เ็นอู้ตัว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3OK6YZv>